

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

Danish

2d

San Garde collection

Vet. Scand. III B. 75

From the girls for Kansas, 1904
W. E. San Geronimo

N. Worm.

Fr. Worm.

Dehlenschlägers

Samlede Digte.

Første Deel.

Kjøbenhavn 1823.

Trykt paa Forfatterens Forlag,
hos Hartv. Fridr. Popp.

Forerindring.

Det er Digterens Kald, som Dramatiker og Epiker, at tabe sig i sin Gienstand, at fremstille den karakteristisk, uden at indblande sin egen Personlighed; i det Eyriske derimod er netop denne Personlighed Gienstanden, naar han tolker sine egne Tanker, Forestillinger, Følelser og Forhold.

Jeg har troet, det ikke vilde være danske Læsere ukjært, at eje sligt et aandeligt Portrait af en Digter, hvis objective Bærker man ofte skænkede hældrende Opmærksomhed. Jeg har derfor samlet en fuldstændig Krands af de Blomster, Urter og Frugter, der ere vorne paa min egen Livsvei. Vel er der, til forskiællig Tid, af slige hundred og fremraakt flere Smaaduske; men en stor Deel af hvad disse Bind indeholde har aldrig før været samlet, adskilligt var aldrig trykt, og Halvdelen kan vel formodes at være Nytt for Fleerheden af Nutids Læs-

sere. Hertil kommer, at endeel Ungdoms-
forsøg, som jeg ikke nænte reent at for-
kaste, fordi de skildrede en Periode i mit
Liv, og som dog ikke i deres første raa
Tilstand fortiente at meddeles, ere forbe-
drede, forkortede og omarbejdede, uden dog
derfor at være berøvede deres Tids Præg.
Ogsaa de metriske Stykker i Samlingen
have fra Sprogets og Versificationens Side
modtaget betydelige Forbedringer.

Da Romancer og Ballader passeligst
meddeles i en lyrisk Digtesamling, skøndt
deres Natur egentlig er episk, vil tredie Bind
fornemmelig indeholde slige.

Hvad Digtesølgen angaaer, saa har
jeg, hvor ikke Indholdet forbandt Sangene,
troet at burde vælge den eneste naturlige,
nemlig den chronologiske. Og saaledes fin-
der man da her en fuldstændig Række Med-
delelser, af hvad en Digter i tyve Aar har
tænkt, følt, og levet.

I n d h o l d.

	Side.
Visdom, Kjærlighed og Venfkab	1.
Eil Sangers Gud	7.
Lusmørket	10.
Paa en Faders Fødselsdag	12.
Den elskende Bondeknøs	14.
Den Forladte	18.
Sommermorgenen ved Strandmøllen	21.
Den holde Lars Bagge	23.
Varfelet	29.
Johan Clemens Tode	32.
Den anden April 1801	35.
I samme Anledning	37.
De guddommelige Gælegaver	40.
Hymne til Glæden (Efter Schiller)	44.
Marstiderne	49.
Eil Carl Frederik Dickmann	51.
Hannas Jordefærd (Efter Høltz)	58.

	Side.
Freias Gal	61.
Freias Hof	63.
Siølund	65.
Biarkemaal	69.
Wilhelm og Blomsterne	72.
Himmelsfene	75.
Drømmene	77.
Den Tillidsfulde (Efter Horaz)	80.
Den vanvittige Vioisamler	83.
Naturtemperamenter.	88.
Den unge Vaar	94.
Oldingen ved Werthers Grav	98.
Harald i Offerlunden	102.
Guldhornene	106.
Den nordiske Pillegrim	114.
Beileren ved sin Møes Piig	118.
Den lille Gudsengel	120.
Mignon i Wilhelm Meister	125.
Lil Callisen	127.
Gravminde	131.
Bakkehuset	132.

	Side.
Lil Amor	134.
Rosen	135.
Den Lykkelige	136.
Serenaden	137.
Blomst Underkion (Efter Gøtthe)	140.
Den første Walpurgis Nat. (Efter Gøtthe)	145.
Wiedewelt	150.
Bahl	154.
Lil Hanna Steffens	157.
Lil Gamme	159.
Lil Camma Rahbet	162.
Petrarcas Canzone i Baucuse	164.
Violerne	168.
Naarsang	170.
Biergmands Liv. (Efter Novalis)	173.
Viinguden. (Efter Gamme)	176.
Julevise	179.
Island	182.
Evald	184.
Høsten	186.
Naaren	190.

	Side.
Til Veninderne	192.
Til Rabbet	194.
Til Vennerne	197.
Til Carl Heger	199.
Dickmanns Død	201.
Den 14de November i Halle	205.
Baarelegie	209.
De tre Fødselsdage	214.
Til Huusguderne	218.
Hiemvee	221.
Fangelandsreisen	225.

Visdom, Kierlighed og Venskab.

En Drøm.

(Skreven i en Vens Stamboek).

Af Staden kied, og mat af Varme,
Jeg flyede til en kielig Egn,
Som vinkte mig med Blomsterarme,
Og smilte listig efter Regn.
I Bøges Ly paa friske Leie,
Omkrandsede mig en ung Natur.
Hist dansede Hyrder ved Skalmese,
Tungsendig hisset stod en Muur,
En Rest af Oldtids Heltetilig,
Med Mos begroet, affides, rolig.
Med daled Solen bag en Aa,
Hvor Nattergales Sange lode;
Og gyldne bleve Dalens Straae,
Og smilte til min Aftenrøde.

Tusmørket rullede ud sit Dække,
 Bøgskoven taug, og i min Na
 Jeg hørte Dros Frøer kvække
 Ad Maanen, paa det Himmelblaa.
 Med Mørket Morfeus sank til Jorden,
 Med et alvorligt Tankeblif.
 Han linder Qual fra Syd til Norden,
 Og kvæger med sin Sovedrif.
 Saus han nedsteeg. I Aftenvinde
 Han hylled sig, og sank i Lund;
 Og vugged, under svale Linde,
 Mig ind i dybe Natteblund.

Med Flugt paa Fantasiens Vinger
 I Purpurfky, af Solen rød,
 En Aand mig giennem Lusten bringer,
 Og svangre Taager gjennembrød.
 Vi stod for Borgen. Piller bare
 Den høie Hvælving, lyseblaa;
 Kiærminder, Rosenkrandsse vare
 Ophængte, hvor mit Øie saae.
 De fierne Volsnarper løde
 Og vakte Følelser i Sind.
 Oplyst var alt af Morgenrøde,
 Og Duggen skialv i Vestenvind.

Da blev der Taushed. Jeg stod ene,
 Og hørte Slaget i mit Bryst,
 Let gik jeg paa de hvide Stene,
 Paa engang lød en dæmpet Røst:
 "Stand's raske Yngling! Her du finde
 Den Guddom, som paa Livets Sti
 Vil al din Modgang overvinde,
 Indtil hos Gud din Siæl er fri.
 Her seer du Oldinger og Bise,
 Som raade for den Svages Kaar;
 Følg dem! og du vil ei forlise
 Den Lykke, som dig forestaaer."

Saa Røsten lød og taug. Jeg saae
 En rynket Gubbe, bleg af Ælde;
 Men i hans Øie var en Bælde,
 En Ild, som aldrig kan forgaae.
 Fast stod han med det skarpe Øie,
 Liig Klippen ved sig selv han stod,
 Da følte jeg ham fra det Høie,
 Jeg skiald og segned for hans Fod.
 "Veiled mig Fader!" bad mit Hjerter,
 Og Taarer mig paa kinden randt.
 "Fortien, min Søn! hvad du begiærte."
 Saa talte Wiisdoms Aand, og — svandt!

En Anden kom med venlig Møde,
 Og Blomster bar han i sin Haand;
 Med Lethed saae jeg ham at trine,
 Fra Skuldren flød et Klædebånd.
 Og Haabet blinked i hans Øie.
 Da fælte jeg mig stælden glad:
 Mit Hjertes Slag var bange, høie,
 Jeg om hans Baretægt ham bad.
 Han gav mig Rosen: rød den brændte,
 Som Maanen paa en Piges Grav!
 En liflig Ild mit Hjerte tændte,
 Jeg svimled i min Lykkes Hav.
 Jeg kyste, kyste den, og atter;
 Og Elskov i mit Hjerte slog.
 O, raabte jeg, jeg intet skatter,
 Lig Rosen, jeg af dig modtog.
 En Taare paa den faldt, den blegned,
 Dens Skjønhed veeg, dens Ild var slukt;
 Det visne Blad til Jorden segned,
 Mit fulde Bryst blev tomt og lukt.
 "Skal jeg bønhøre? Kan du bede
 Om Svagheds Bistand? Du er god,
 Men see, din Ild var Feberhede."
 Saa Amor quod, som for mig stod.
 "Bliv luttret først, og lær at kiende
 Den Kiærlighed, som lunfnes ei!

Rald saa! Da skal min Fattel brænde,
 Og lyse dig paa Livets Wei".

Han svandt! — Da kom der tvende Andre;
 I Templet stod de Favn mod Favn,
 Og Haand i Haand jeg saae dem vandre,
 Og Vensteb var de Engles Navn.
 De vare To, de maac deeltage;
 Thi ene banker tomt et Bryst,
 Der snsker inderligt at smage
 Ved Vennebarm sin hele Lyst.
 Jeg vilde bede; men imøde
 De ilte mig med raske Skridt.
 Paa Kinderne stod Aftenrøde,
 Hvert Træk var ædelt, stort og blidt.
 De favned mig med Omhed hver,
 Gav mig en Krands, som Diet quæger;
 Den duster ei med Rosens Bæger,
 Men lifligt er dens grønne Skær.

De svandt! Og Røsten lod sig høre,
 Ledsaaget af en Harpeklang,
 Som lod fra Stjerner til mit Øre,
 Og henrykt hørte jeg de sang:
 "Dig Vensteb's Alf'er, Ungersvend!
 Skal lede trofast giennem Livet.

Med Varmen af en ægte Ven
Det første Held blev Støvet givet.
Med Venskab stærk, glad i dens Arm,
Du vei til Wiisdoms Tempel finde!
Du for din Nø skal vorde varm,
Først er hun Elskte, saa Veninde.
Ja, Wiisdom, Venskab, Kiærlighed,
Som Jordens Held og Glæde skaber,
Skal vandre troe i dine Fied,
Til du dit Støv i Graven taber.

Saa Stemmen klang. Og hist et Raab
Af Venner, som var alt forklaret,
Tilsagde mig et saligt Haab,
Om hvad mig nys var aabenbaret.
De sang; i fierne Himmelskant
Jeg hørte deres Hymner spinde.
Jeg følte, alt var stort og sandt,
Og vaagned under mine Linde!

Til Sagens Gud.

Du, som stemte Harpens Strænge,
 Til Stovets, Søners Himmeltrøst!
 Lad mig en Krands paa Altret hænge,
 Mens høit taknemligt staaer mit Bryst.
 Apollo, dine skionne Toner
 Udbreder Held blandt Millioner.
 Du styrker med din Harpeklang
 Henrykte Barders Jubelsang.

Læs. Stoven laa, sig intet rørte
 I grønne Top, i dunkle Krat;
 Kun vilde Strommes Drøn man hørte,
 Kun Stormens Hyl i sorte Nat;
 Hæst Bækken flød i Klippens Egne,
 Men Skummelhed var allevegne:
 Da Klengen steg fra Fuglens Mund,
 Og Glæde quiddred sødt i Lund.

Naar Festen vinker trofast Borger,
 Naar Gildet muntret tunge Sind,
 Men Piet mørknes over Sorger,
 Thi Mismod snærper Siælen ind,
 Da toner Sang: og Haand i Hænder
 Fast knytte sig, mens Piet brænder;
 Med hellig Svulmen Hjertet slaer,
 Og Ven for Ven i Døden gaer.

Stort fylde Sindet fromme Tanker,
 Naar Sang tilbeder Wiisdoms Gud,
 Med hellig Undren Barmen banker,
 Naar Festens Hymne bryder ud.
 Den runde Hvælving Lyden hæver,
 Fra Læben, som i Andagt hæver;
 Fra Jorden stiger Støvet's Mand;
 Og bryder alle usle Vaand.

Ja Sang, du Mod og Gld forener
 Med Tillid, i den Edles Barm.
 Stærkt svulme Brødres Kæmpesener,
 Og slaae med Vældens hele Harm.
 Forfærdet blege Voldsmænd vige.
 Oldtidens Kæmper sang i Krige,
 Og evig toner Heltesang
 Til Kumle Fienders Undergang.

Hver Vaar du smelter unge Hjerte,
 Og vækker Fryd i samme Bryst,
 Forvandler haabløs, Elskovsmerte
 Til blid tungsindig Bemodsløst.
 Hvad bange Veiler ei tør sige
 Den deilige tilbedte Pige,
 Det vover i en eensom Stund
 Dog Eithren, i den tause Lund.

Er Bennen bragt til sorte Giemme,
 Staaer Skaren bleg omkring hans Liig,
 Da lyder qvalt den brudte Stemme;
 Men Hjertet røres, hæver sig.
 Da trænger hver til sorte Vaare,
 Da flyder salig Beemodstaare.
 Uværdig Angst og Tvivl maa flye,
 For Haabet paa sin Morgensky.

Vær stedse min Ledfagerinde,
 Og dan mit Hjerte, høie Sang!
 Lad mig paa Jorden Himlen finde,
 Fremtryllet ved din Guddomsklang.
 Forbind med Gude mine Blæder,
 Og trøst mig atter, naar jeg græder.
 Indpræg mig venligt strænge Bud,
 Og styrk min Tillid til min Gud!

T u s m ø r k e t.

Solen sank bag Bøgekroner,
 Langsomt hæver Mørket sig.
 Sværmeriets Trylletoner
 Aftenslumring lærte mig.

Erbar i et Slør sig svøber
 Al den unge Blomsterpragt;
 O! men halvindhyllet røber
 Dobbelt Skønheden sin Magt.

Dagen synker, Egnen hviler
 Svøbt i Mørke, stolt og fri.
 Glødende bag Busken smiler,
 Maanen, som min Fantasie.

Zefir vugger sorte Grene,
 Bifter Kløling til mig hen.
 Nattergalen klager ene,
 Baarens Sanger, Hjertets Ven.

II

Stumring! ofte vil jeg sværme,
Her i dette sorte Krat;
Medens Skyggerne sig nærme,
For at hylle mig i Nat.

Hen, som du, min Længsel svinde
Salig i sit Beemodfavn!
Stierner af, naar skal I finde
Skialden i den Elsktes Favn?

Paa en Faders Fødselsdag.

See Hyrder's Fryd i muntert Gilde,
Bed Høstens Tid, i dunkle Lund,
Mens Espens Blade vifte milde,
Og spaaer en yndig Aftenstund!
Rødt synker Solen i sin Lue,
Og favner Vestens Himmelbue,
Og al Naturen, fiern og nær,
Oplives af det hulde Skær.

Da reise sig de Mænd og Qvinder,
Og stirre hen i Solen rød,
Hvis Aftenfugles Purpur svinder
Paa Himlen i violne Blød.
Og hvert et Øie rolig taaler
At see i Pragtens brudte Straaler,
Som før med altfor stærke Lyn
Forblindede det svage Syn.

Den Sol, som nylig fra det Fierne
 Opvarmed dette kolde Muld,
 Befrugted Jordens lufte Kiærne,
 Hvis Modenhed er Bondens Guld,
 Træt af at virke nu den rolig
 Meddaler i sin mørke Bolig,
 Og slukkes uformærkt i Løn,
 For at oprinde dobbelt Køn.

O Fader! siger ei dit Hierte
 Hvorfra vi dette Billed drog,
 Som barnlig Kiærlighed os lærte,
 Og som vi rørt for dig gientog?
 O see dig her i Kreds af Sønner!
 Hvis Kiærlighed din Daad belønner,
 Hvis Hiertes banke Dyden troe,
 Hvis Held er dine Dages No.

Som Solen leder spæde Bode
 Til Bært og gavnlig Frugtbarhed,
 Saa ledte du os til det Gode,
 Som Solen nu du daler ned.
 Og herligt Livets Aftenrøde
 Paa dine brune Kinder gløde.
 Med høie Hiertes staae vi her,
 At signes i dit Aftenkiær.

Den elskende Bondenøs.

Før var jeg saa fro,
 Jeg spogte, sang og støied og loe,
 Foer omkring paa Ager og Enge.
 Og hvor jeg kom hen,
 Der fandt jeg en Ven,
 Thi jeg havde jo hver
 Saa inderlig kjær,
 Og saa lige kjær.
 Men det vared ikke ret længe.

Endnu er jeg fro,
 Langt meer end i Fjor, da jeg støied og loe,
 Men nu kan jeg dog længer ei støie.
 Jeg Gilderne slyer,
 Til Lunden jeg tyer,
 Hvor Blomsterne groe,
 Der søger jeg No,
 Og der er jeg fro
 Skiondt en Taare mig staaer i mit Øie.

Da Hanna jeg saae
 I Aar til Confirmation at gaae,
 At den Dag jeg vist aldrig skal glemme!
 For Præsten hun stod,
 Saa yndig og god,
 Og læste saa klog
 Af sin Lærebog,
 Og af Biblens Sprog,
 Med den søde, den deilige Stemme.

Og da hun nu fik
 Betsignelsen, at — da henflød hendes Blik
 I Taarer, saa hellige klare.
 Hun loved sin Gud
 At holde hans Bud,
 Med bævende Bryst,
 Med kielvende Røst;
 Og med himmelsk Trøst
 Da nedsmilte den Englestare.

Da banked min Barm,
 Den aldrig har svulmet saa hei og varm,
 De var Hanna min eneste Glæde.
 Jeg skyndte mig om,
 Men hvor jeg end kom,
 Hvorhen jeg mon gaae,
 I mørkeste Braa,

I hvorhen jeg saae,
 Var min Hanna bestandig tilstede.

I Lunden engang
 Jeg hørte hun høit mellem Blomsterne sang,
 Dit henfløi jeg paa Kiærligheds Vinge.
 Jeg for hende stod,
 Saa rød som et Blod.
 Hun smilte saa mild,
 Min Barm var som Ild,
 Og den slog saa vild.
 Ei et Ord jeg kunde frembringe.

Og dog er hun min!
 Hun selv har sagt: Jeg er evig din!
 Hun har blusset af Kiærligheds Varme.
 Her tæt ved mit Bryst!
 O salige Lyst!
 Gud hvor hun er god!
 Gier ingen imod!
 O jeg gier mit Blod,
 Spr at dse i de sneehvide Arme.

Det undrer mig ret,
 At aldrig jeg kan engang blive træt,
 Af at see i det smægtende Øie,
 Af at kysse den Mund

I rolige Lund,
 Naar Dagtelen staaer,
 Naar Solen nedgaaer,
 Og naar Maanen staaer
 Sag de ypernbevorede Høie.

Er Hanna der ei,
 Ak skummel da vorder og fæl min Bei,
 Og da føler jeg slet ingen Glæde.
 Da er jeg saa mørk,
 Vor Lund er en Ørk,
 Og tungt er mit Fied,
 Jeg sætter mig ned
 Paa fortrolige Sted;
 Men da er min Trøst kun at græde.

Og ofte jeg staaer
 Om Aftenen hist paa vor Kirkegaard;
 Ak! da har jeg saa sorgfulde Tanker.
 Da tænker jeg paa:
 Hvis Hanna her laa?
 Da vakler min Fod,
 Da isner mit Blod,
 Og jeg bliver saa mod,
 Og mit Hierte forfærdeligt banker.

Den Forladte.

Naar Solen rød og langsom daler
 Bag Niekredfens Biergerad,
 Naar Bonden glad fra Marken iler,
 Og til sin stille Hytte smiler;
 Da Taaren i mit Øie taler
 Og tolker: Han er ikke glad.

Paa Bænken hist, naar svale Vinde
 Hensused i den høie Lind,
 Jeg stirrer sværmerisk imøde
 Den sødthendøde Aftenrøde,
 De Roser, der saa brat forsvinde,
 Som Munterheden i mit Sind.

Naar hist i Lunden smukke Pige
 Mig spørger hvi jeg dandser ei?
 Og naar en Yngling rask mig byder
 Sin Brud, til Dands — min Taare flyder!
 Held den, hvis Brud kan ikke svige,
 Han gaaer ad Livets Rosenvei.

Jeg eengang Elskovsharpen stemte
 Til Glædens Priis, som du min Ven!
 Hun var saa skøn som Morgenrøden;
 Hun svor at elske mig til Døden.
 Men af sin Eed den Grumme glemte!
 Nu dser jeg langsomt, langsomt hen.

Hist hvor de høie Taarne rage
 Med gyldne Spiir mod Himlens Blaa,
 Hvor Foden hyllet sig i Taage,
 Hvor Uskyld dser, hvor Laster vaage,
 Did kunde Floras Datter drage,
 Og lade mig tilbagestaae!

Saa sukker jeg, og vandrer ene
 I Skoven ind, og kaster mig
 I Græsset, hvor de sundne Dage
 Lod Veemodsmindet staae tilbage,
 Hvor der i Stammer og i Grene
 Er skaaret: Stella elsker dig!

Naar da i lille grønne Kammer
 Suldmaanen titter blodigrød,
 Da tænker jeg: Her vil du træde
 Ved Midnat i dit hyide Klæde,
 Om disse kiære, elskte Stammer,
 I næste Vaar, naar du er død.

Da blusser Kinden, Taaren vinder
Jeg iler hjem ad grønne Bång.
Kiærminderne saa huldt sig bøie,
Men hvad er de mod Stellas Døie?
Hvad Rosen er mod Stellas Kinder,
Og Lærkens Slag mod Stellas Sang.

Jeg føler det, mit Hjerte svulmer
Ei meer saa stærkt ved hendes Navn!
Nat glimter Straalen i mit Døie.
O smaae nedstunkne Blomsterhøie!
Jeg føler det, min Smerte dulmer,
Snart synker jeg i Eders Favn.

Sommermorgnen ved Strandmøllen.

Naturen vaagner, Mulmet flyer
 Paa sorte Binger bort fra Havet,
 Og Stierne slukkes, Dagen gryer
 Som fiernt i Dybet var begravet.
 O Morgen du er stedse skion,
 Hvor du fremstaaer i Danmarks Rige,
 Dog helst fra denne Løvsal grøn
 Jeg seer din Rosenkugle stige.
 Her er Natur et helligt Navn,
 Her Alt dens Priis, dens Glæde stammer,
 Her vil jeg glad i Hækkens Favn
 Tilbede dine Purpurflammer.

Men skal da dette Eden her
 Forgaae, som hint, ved Tidens Velde?
 Skal denne Skrint med grønne Træer
 Kun stakket over Søen hælde?
 Skal Lundens dristighøie Mand,
 Med sine grønne Blomsterhaver,
 Nedstyrte med det fiøre Sand,
 Som aarlig Bølgen undergraver?

Skal der ei være Spor igien
Af alle disse Nidigheder,
Som nu saa sødt mig trylle hen,
Og Danmarks gode Engel freder?
O danske Sø! rul stedse hid
I sølverklare Besirvover,
Saa skaansom og saa sagte blid,
Som nu, mens halv Naturen sover.
Ha styrt kun skummende dig frem
Mod Fiender, som sig frækt tør nærme,
Men skaan det Fredens hulde Hiem,
Som du blev skabt til at beskierme.
Misunder du den danske Mand,
En Brink, som vover sig at reise,
Paa flade Sjællands Agerstrand,
Hvor ingen høie Fielde kneise?
Misund ham ei sin Nøisomhed,
Misund ei Kiærlighed sin Glæde;
Værn, danske Hav, værn om det Sted,
Hvor Siæstfriheden har sit Sæde!

Den bolde Lars Bagge.

Kling Harpe for den bolde Mand,
 Med Orgellyd og Klokkklang.
 Hvo sieldent Høimod vise kan,
 Ham lønner ei Guld, ham lønner Sang.
 O held mig, held at jeg sunge kan,
 Min Sang skal prise den Dannemand.

Paa Havet hørt Stormens Glam,
 Den rusked over Skov og Byer;
 Og jog, som Ulven Bondens Lam,
 Igiennem Luften tunge Skyer.
 Den knuste Skoven med Kæmpeskast,
 Og Isen paa Søer og Floder brast.

Høit sprudled Skum mod Siællands Ø,
 Hvid fraaded Norges Klippefod;
 Ved Liimfiord breder sig en Sø,
 Fuld voxer Eiderstrømmens Flod.
 Paa hver en Strand og i hver en Biig
 Opsulme de Bøver med hæse Skrig.

Hvad tumler hist paa skumrigt Hav?
 Det er et Skib, som skal forgaae.
 Hals opslugt af den vaade Grav
 Det lader hid mod Stranden staae.
 Syv Mennesker blege, med sidste Mod,
 Vil kæmpe sig giennem den vrede Flod.

Med Hyl sig hen Orkanen svang,
 Om Skibet hvinte Storm fra Sky.
 Op Skipperen fra Dækket sprang,
 Forfærdet ved de stærke Gnye.
 Barmhiertige Himmel du os befri!
 Hvo redder os Arme? Det er forbi!

Med opbragt Vælde Bølgen drev,
 I Hvirvelvinde Blæsten kom,
 Med tunge Dren Orkanen rev
 De tykke stærke Master om.
 Brat nærmed sig Dødens Øjeblik,
 Mens endnu paa Dækket de Pumper gik.

Skibstømmer, trindt af Skum ombrust,
 Henvælder vildsomt overalt.
 Den ene Plank sønderknust
 Og løsnat, som den anden, faldt.
 Snart nærmer i Dyngerne Døden sig.
 Barmhiertige Himmel forbarme dig!

Hist stod paa Strandens sikke Bred
 En Sværm af Gabere, stor' og smaae;
 Og alle skreeg og Hænder vred,
 Men redde prøved ingen paa.
 Med skælvende Brødre den Skipper bleg
 Om Redning giennem Orkanen kreg.

Naar priser du den Mand saa bold,
 Med Orgellyd og Klokketang?
 Den Helt, som trodsed Stormens Vold?
 O nævn ham dog, min raske Sang!
 Snart brister det knagende Brag itu.
 Du kække Befrier saa viis dig nu!

Rast skynder sig til Stranden der,
 Fra Arelstad en Borger huld:
 Sin Haand han løfter høit i Bæ'r,
 I den en vægtig Pung med Guld:
 Halvhundred Dukater jeg skænker den,
 Som vover at redde de arme Mænd.

Hvo er den Bolde? Han som gav?
 Siig det, min Sang, og siig det snelt!
 Ved Himlens Gud, den Mand var brav,
 Dog var det ei endnu min Helt.
 O kække Befrier saa viis dig snart,
 End har dem i Svælgene Døden spart.

Dg altid høiere Stormen gjalt,
 Dg altid stærkere Strømmen brød,
 Dg altid dybere Modet faldt.
 O Redningsmand, o see vor Nød!
 Med vildtfortvivlede Krampetag
 De Blege sig knuge til brustne Brag.

Ha Hurra! raabte den Borger, her!
 Frisk Mod! hvo vil fortiene dem?
 Hver hørte ham, dog taug enhver
 Af Tusind ingen sig voved frem.
 Forgæves strakte med skielvende Bryst
 De Synkende Hænder mod Dannerkyst.

Da kom en Søgut let og ret,
 Med beget Kofte, hærde Haand,
 Hans Mine diero, hans Gang var let,
 I Piet lued Heltens Aand.
 Han hørte til Mængden den Riges Ord,
 Dg mærked hisset den Nød var stor.

Dg dristig flux i Herrens Navn
 I lette Fiskerbaad han sprang,
 Dg trodsed Storm og Bølgeavn,
 Dg Baaden hen mod Braget tvang.
 Han voved sit Liv, men for Hines Nød
 Han agted ikke sin egen Død.

Og muntert kæmped han sig frem,
 Igiennem Skum og Storm og Flod,
 Og dristig kom han atter hjem,
 Til Alle frelst paa Stranden stod.
 Og neppe var Baaden i Sikkerhed,
 Saa brister alt Braget i Dybet ned.

Hvo er vor Helt, i Stormens Hvin?
 Saa syng, saa syng, min bolde Sang!
 Sit Liv i Bove satte hin,
 Dog var det vel for Guldets Klang?
 Thi bed ei Rigmanden Pengene frem,
 Saa havde vel Gutten ei reddet dem?

Min Ven, tag hvad du har fortient!
 Udbrød den Rige fro paa Stand.
 Var det ei godt og ærligt meent?
 Ved Gud det var en Dannemand.
 Men høiere monne dog Hiertet slaae.
 I Gutten med begede Koste paa.

For Guld jeg sælger ei mit Liv,
 Jeg fattig er, dog har jeg Brød.
 De Stakler dine Penge giv
 Som misted Alt, som er i Nød.
 Saa talde han med et hierteligt Blik,
 Og vendte den Rige sin Ryg og gik.

Kling Harpe for den bolde Mand,
Med Orgellyd og Klokketlang!
Hvo saadant Høimod vise kan,
Ham lønner ei Guld, ham lønner Sang.
O Held mig, Held at jeg sunge kan,
Udødelig sunge den Dannemand!

Varslet.

Er der i Sandhed Varsler til?
 Een siger Nei, en Anden Jo.
 Hvo vel den Riv afgjøre vil?
 Jeg lader Hver sin egen Tro.
 Men hvad med den Búrgeriske Sang mig er hændt,
 Det gjør jeg Alle nu her bekiendt.

En stormfuld Dag jeg sad og skrev,
 Og mærked ei til stærke Blæst;
 I Fantasiens Land jeg drev,
 Paa Pegasus min kiere Hest;
 Vel vare dens Winger endnu kun smaae,
 Dog kunde den alt dem i Luften slaae.

Paa Búrgers Digte fat jeg fik;
 Og som jeg aabned Bogens Rand,
 Faldt af en Hændelse mit Blik
 Paa Wisen om den brave Mand.
 Den Sang mig hued, jeg skrev — og brat
 Paa danske Tunge dent var udsat.

Dg næste Dag en Ven kom ind,
 Dg treen i Stuen til mit Bord,
 Fortalte mig om Veir og Bind,
 Om Redning og om Nød saa stor.
 Med store Øine jeg spurgte: Hvad?
 Dg stirred hen paa det skrevne Blad.

"Du sidder ogsaa," mæled hin,
 "Dg tænker kun paa Niim og Fias.
 (En Ungdomsven er sielden fiin,
 Dg tit gaaer Drilleri for Spas).
 "Men hvad der i Virkeligheden skeer,
 "Det sielden rigtigt Poeten seer."

Nu nævnte han Lars Bagges Navn.
 Til min Forundring var der skeet
 Den samme Daad i Kiøbenhavn,
 Som den, jeg sang med min Poet.
 Dg uden at vide min Helts Bedrift,
 Den var alt tegnet med Bardekrift.

Jeg taug og rakte Bisen hen,
 Forundret selv, men siælefro.
 Forundret læste den min Ven,
 Dg vilde knap sit Øie tro.
 Men liden Forandring, Bennen fandt,
 At paa Lars Bagge den passed grant.

Han sagde: Hændelsen var sær.
Jeg meente: Barselet var smukt.
Bestem, min Læser, selv dig her,
Alt efter din Natur og Tugt,
Om du antager Sympathie
For Heltedaad og Poesie?

Johan Clemens Tode.

Høit lyde vor Røst over brede Bord,
 Siunger høit i Benner tilsammen!
 Hele det gamle trofaste Nord
 Skal drikke, Herr Clemens til Gammen.

Fyld Hornet til Rand med bruneste Misd,
 Og flaae saa paa bugede Skiolde,
 At Waabengny, mellem Hornenes Stød,
 Kan runge til Dannevirks Bolde.

Herr Clemens, det er din Hædersdag!
 Du est en saa drabelig Kiempe;
 For dig lyder Huien og Waabenbrag;
 Dog uden alt Rid og Ulempe.

Herr Clemens, det er din Hædersdag,
 Du Skiald for kraftige Sange.
 For dig lyder Qvad og Waabenbrag,
 Som naar Dansken i Leding mon gange.

Naar du slogst Harpen med liflig Klang,
 Da spæged du Kæmper saa gieve;
 Da stode de af fra Berserkegang,
 Da lysted dem heller at leve.

Naar Brede blusfed i jernhaarde Bryst,
 Og Diet mon gnistrende skule,
 Da quad du om Benskab med mandig Røst,
 Som sielden er quædet i Thule.

Og Kæmperne Brede fare lod,
 Og grebe saa flux til Mæden,
 Og svore ved Druens Purpurblod,
 At følges i Livet og Døden.

Hvi saaest du ei Dansten i Ledingsfærd,
 Mod Fiender, som gramt vilde hærge?
 Jeg vædder dit Qvad havde hærdet Sværd,
 Og hvæsset det stærke Bærg.

Men naarhelst du hviled paa Hynde blød,
 Og Møen dig Hornet mon bringe,
 Da blev hende Kinden saa røsenrød,
 Og da lodst du Harpen klinge.

Og naar du da priste de Øine blaae
 Samt Silkelokkerne gule,
 Det hvælvede Bryst og de Hænder smaae,
 Da blussed det mandlige Thule!

Da reed hver Ungersvend flux under Øe,
 Saa brændende ved din Tale;
 Og fæsted sig vort en guldhaaret Mø,
 Som kunde hannem trøst' og hushale.

Og inden saa Nytaar igien frembrød,
 Da smilte de Sønnen saa spæde.
 De skulde med Tiden, naar du er bød,
 Dit gamle Danmark glæde.

Men Tak skyldes dig af den vordende Æt,
 Herr Clemens! du skieggede Kæmpe.
 Af at sunge din Priis jeg ei bliver træt,
 Kun Møden min Røst kan dæmpe.

Hæver da Hornet høit over Bord
 Og svinger i Sky tilsammen:
 Hele det gamle trofaste Nord
 Skal drikke, Herr Clemens til Gammen!

Den anden April 1801.

Sving dig, glade Sang, fra Jorden,
 Høit mod Himlens hvalte Buer!
 Tolk den Lyst, som hæver Norden,
 Som hvert Hjerte giennemluer.
 Lad vor Glædes Samklang ligne,
 Fulgt af tusind Harpers Lyd,
 Serafchorene, som signe
 Himlens Salighed og Fryd.

Jubelraab fra Festens Halle
 Driftig giennem Luften brage.
 Hellig, hellig, sjunger Alle!
 Helligskionne Dag blandt Dage!
 Thi med Evighedens Runer
 Skreves du, med Helteblod.
 Toner, Lurer og Basuner,
 Toner Danmarks Kæmpemod!

Unge Piger, unge Qvinder
 Iler til de Dødes Have!
 Plukker Glemmigei, og vinder
 Krandsen om de store Grave.
 Taber Løvet, Egeskove!
 Spreed det, Storm, paa Danmarks Hav!
 Pryd, Natur, den stolte Bove,
 Som blev Dannerheltens Grav.

Ingen Graad i sorgfuldt Øie
 Følge Kampens blege Søner.
 Held dem, held dem! Hist den Høie
 Tappert Edelmod belønner.
 O hvor frisk er Krandsen vundet,
 For din Ære, Fædreland!
 Den skal staae, som Øresundet,
 Mens der er en Dannemand.

Ddins Kæmpehøie funkte,
 Danmarks Daad blev glemt paa Jorden.
 Dag, men som en himmelsk Funke
 Livnede du atter Norden.
 Oldtids Kraft og Oldtids Ære
 Skænktes atter os ved dig.
 Derfor, store Dag, du være
 Ewig uforglemmelig.

I samme Anledning.

I Retfærds Arm, i Oliegrenens Skygge
 Den Danske sad, mens røde Blodslag vaied,
 Hen over Sydens blege Liig.
 Keen var vor Himmel, roen og blaa;
 Thi med sin Binge visted Fredens Engel
 Al Røg og Damp fra milde Dyders Egne.
 Da kuled Kampens blodbestænkte Søn
 Til Dannerkongens Hæve;
 Og gusten Avind laante ham sin Fakkell,
 Da flygted Fredens Alfs og græd.

Men sagte Tordner lød og Jorden bæved,
 Og mosbegrote Bautaftene rasted,
 Og Oldtids stunkne Gravhøi hæved sig.
 Da traadte Skiold og Regner
 Og Svend og Knud og Waldemar
 I Kobberbrynier op, og viste frem
 Rustpletter Blod paa Sværd og Skiold,
 Og svunde.

Og i de gothiskmørke Hvælvinger
 Wildt slagred af sig selv det gamle Banner,
 Som svæved over Heltens Been.
 Og Sværdet klirred høit og lydeligt,
 Fra Christian den Fierdes Kobberfiste.

Og tæt ved Torden Skjolds Kapel, i Stranden
 Lød vildt forvorne Havfuisang.
 Og Stenen løsnedes om Gravene,
 Hvor Juuler laae;
 Og Hvidtfeldt svæved, smilende forklaret,
 Indhullet i en giennemsigtig Taage,
 Favn imod Favn, med sine Heltbrodre
 Paa Kongedybet.

Da vaagned Thor,
 Og spændte om sin Lend det stærke Belte
 Af Bierrefener.

Med Broderaand han hærded sit Skjold;
 Med Tapperhed han kvæsed sit Glavind;
 Med Geinet af sin Hammer vorte han
 Hver Nordboes Bryst,
 Og giød sin Heltelid deri, og smilte.

Men hvilke Suk og hvilke Sørgetoner
 Indblande sig i Festens Glædeskor?

Ha stille, stille!

En Skare hvide Diger nærmer sig,
 Med Liliekrands om fagre Lækker,
 Med tunge Taarer i nedstunkne Blik.
 Den lyder dampets ærende,
 Den sørgelige Sang,
 Ledfaget mildt af Sørgetoner.

Elfsøvs Rosenkieder

Sødt sig om os vandt,

Livets Saligheder

Smilende vi fandt.

Favn med Favn vi bæved,

Bed den Elstes Bryst.

Maanen klar sig hæved,

For at see vor Lyst.

Danmarks Ere vinkte,

Søens Torden gjaalt,

Krigens Lynild blinkte,

Seirende de faldt.

Sød er Gravens Slummer;

Ingen Klagelyd!

Kort er Jordens Kummer,

Evig Himlens Fryd!

De guddommelige Gælegaver.

Alfader beslutted: Jeg vækker et Liv,
 Ved mit Skaberbliv,
 Som skal granske Klog
 I Naturens Bog.
 Da raabte han:
 Bliv til Forstand!
 Og der blev en Mand.

Og Manden langsomt med Stolthed gik,
 Med tunge Fied og med Tankeblit,
 Og overveied, betragted Alt,
 Hvorpaa hans Øie med Forsken faldt.
 Til sidst udraabte han kold og mørk:
 Jeg behersker Paradiis og Ørk.
 Han tæmte Alt, den brusende Flod,
 Vintrens Kulde, Lovens Mod.
 Han talte de myldrende Stierners Hær,
 Og kiendte Natur fiern og nær,
 Fra den langt bortrullende Biergets Elv,
 Til sit eget grublende stolte Selv.

Men ei end hæved sig vort hans Bryst,
 Til den, som skænkte ham Livets Lyst.
 Ham mildned ei Sorg, ham smelted ei Held,
 Han var fast, som Sneen paa Winterfield.
 Han svang sig til intet over sig.
 Hans Tanke var kun: Natur og Mig.
 Han tænkte: Havet og Luft og Jord
 Er vorden til ved en Grundkraft stor.
 Hvordan? Hvorfor? det ei jeg ændser,
 Det ligger uden min Tankes Grændser.
 Han sagde videre, stirrende hen:
 Alt vorder til og forgaaer igjen.
 Jeg ogsaa ende skal mine Dage,
 Ophøre, visne, ja plat forgaae,
 Som Skovens Ege, som Dalens Straae.
 Hvi skulde min Aand vel andet antage?

Da ynktes Himlens barmhiertige Gud,
 End fandt han alting kun tomt og øde.
 Da skabte han, ved sit vise Bud
 Naturens skønneste Morgenrøde.
 Han tænkte: Danne jeg vil en Aand,
 Som hæve sig skal over Støvet's Baand;
 Som høit skal elske, blusse, tilbede,
 Den mandige Stolthed fiærligen lede,
 Og ei hylde Dyden blot, som min Søn,

Fordi den er ret, men fordi den er skøn.
 Bliv Følelse, du mit salige Høie!
 Saa raabte med Kraft den Uendelige.
 Og Følelsen stod i det himmelblaa Die,
 Paa den nyskabte hulde deilige Pige.

Der stode de Elskende, Haand i Haand,
 I Edens Lunde, med funklende Blikke,
 Med høit opløftet med takfuld Aand,
 Og vilde tale, men kunde det ikke.
 Stum var deres Tak, stum deres Lyst,
 Stumt sukked de begge, Bryst ved Bryst.

Da raabte den Evige: Hellig Fryd
 Bør tolkes i skionne Besklangs Lyd.
 Jeg seer hvor de udstrække kiærlige Hænder,
 Mens tause Følelser Hjertet omspænder.
 Nu stirre de Glade henrykte hen
 Paa Dalenes Pragt, som mildeligt smiler,
 Men snart igien vil de glemme den,
 Naar Vintren kommer og Somren bortiler.
 Jeg vil danne den Siæl, som ædelsfri
 Skal fatte Skabningens Harmonie;
 Som skal føle Naturen dybere varm,
 Meddele Følelsen af sin Barm;
 Gripe hver Tanke, from og vild,
 Tolke den, luttret i Guddomsild.

De adspredte Glimt fra Pol til Pol,
Skal han saml' i en morgenrødmende Sol.
Hvad starblinde Mængde sandser ei,
Halvskilt, i Skyggen paa Livets Bei,
Det skal min Seer i Mørket finde,
I lyse Billeder stort forbinde.
Vestige skal han den vingede Ganger,
Og flætte, med øvet og dristig Haand,
Naturens Blomster i Kunstens Vaand.
Saa raabte Gud, og der stod en Sanger.

Og høit nu Sangerens Stemme lød
Om hvad han følte, men andre nød.
Thi selv hanielden tog Deel i Glædsen.
Et Roser vikles i Laurbærkrandsen;
Den smykker din Tinding alvorliggrøn,
Erindrings, Haabets, og Længselsens Søn!

Hymne til Glæden.

Glæde, Straale fra den Høie!
Engel, som fra Himlen kom!
Kraft opflammer Stovets Die,
Saligt i din Helligdom.
Din Samdrægtighed forbinder
Alt hvad Fordom sønderleed;
Hylden Ven i Fyrsten finder,
Naar fra Gud du smiler ned.

Favn mod Favn, 3 Millioner!
Broderligt hvert Hierte staae.
Over Stjerners Himmelblaa
Vist en tierlig Rader tronar.

Hvo, det fældne Held ei savner
 Barmt at kaldes Wennens Ven,
 Hvo, en elsket Vio omfavner
 Juble Taal mod Himmelen.
 Ja selv den, som kun kan sige:
 "Der var Een, som var mig kjær."
 Hvo som ei det kan, han snige
 Af vor Kreds med Skam sig her.

Jordens vidtudsstrakte Zoner
 Hylde Glæden Sympathie!
 Ved dens Gudsdom hæves vi
 Did, hvor den Ukiendte troner.

Glæde drikke Jordens Slægter
 Ved Naturens Moderbryst.
 Ingen venlig Siæl hun nægter
 Draaber af sin Ungdomslyst.
 Os en trofast Ven i Døden,
 Viin og Kys gav hendes Bud;
 Ormen fryder Sandseglsøden,
 Og Cheruben staaer for Gud.

I nedstyrte Millioner!
 Føler du en Skaber Jord?
 Søg ham over Stjernechor,
 Vist han over Stjerner troner.

Glæden er den Fjær, som spænder
Lifligevege Natur.

Glæde, Glæde, Hiulet vender
I det store Verdensuhr.

Blomstret den af Knuppen hyller;
Sole paa det hvalte Blaa,
Kloder den i Rummet tryller,
Som ei Støvet's Die saac.

Fro, som Almagts Sole vandre
Giennem Himlens Hvælving feir,
Lig en frodig Helt til Seir,
Iler Banen med hverandre!

Giennem Sandhedspeilet smiler
Glæden til sin Forsters Held.
Pligtens Ven, som aldrig hviler,
Leder hun paa Dydens Fjeld.
Hendes lyse Banner vifter
Klart paa Troens Biergetop;
Giennem Gravens sprængte Rifter
Græver hun som Engel op.

Taaler modigt, Støvet's Søner!
For et Liv af bedre Værd.
Hisset, over Stjerners Hær,
En retfærdig Gud belønner.

Støv kan Guder ei giengielde;
 Stort at ligne dem i Dyd!
 Armod, Kummer, Smerters Bælde
 Svækkes mellem Glades Fryd.
 Evig Nag og Hevn forsvinde,
 Fra vor Broderkreds med Skam.
 Fred selv med vor værste Fiende,
 Ingen Anger martre ham!

Ja, vort Regnebret! du blive
 Evig, evig slettet ud.
 Hisset jo tilgiver Gud,
 Brødre, som vi her tilgive.

Glæde skum i Guldpokaler,
 Blus i Druens Purpurblod!
 Drikker Blidhed, Kannibaler!
 Drik, Forsagthed, Heltetmod.
 Henrykt vi fra Bænken ile,
 Glasset høit i høire Haand;
 Binen klart mod Himlen smile!
 Første Skaal: Den gode Aand!

Han, hvem hist Serafer ære,
 Han, som høit ophøiet er
 Over blanke Stjerners Hær,
 Denne Skaal ham offret være!

Mod, naar Kummer overvælder,
 Evighed for hvad du svor,
 Hjælp, hvor Uskyld Taaren fælder,
 Sandhed, mod den hele Jord!
 Mandig Stolthed, selv for Troner,
 Lad den ogsaa fælde dig!
 Dyd, Forædling sine Kroner,
 Undergang for Last og Svig!

Bryst mod Bryst, ved Glædens Druer
 Trostak sværge vi vor Eed,
 Og ved ham, som smiler ned
 Høit fra Himlens hvalte Buer.

Skumle Vold kun Sværdet ramme!
 Hæimod møde Svig og List!
 Haab i Livets sidste Flamme!
 Naade for Guds Throne hist!
 Leve, leve selv de Døde!
 Siunger høit i Bennerad:
 Ingen Synder evigt bøde,
 Intet Helved nære Had.

Mod, naar Afstedstimen vinker
 Os i Gravens Mørke ned.
 Brødre — men Varmhiertighed,
 Hist, naar Dommersværdet blinker!

Marstidene.

Du aldrig vil elske? Til Fylla jeg taled,
 En Morgen i Vaar, da jeg hos hende sad,
 Mens Solen steg op over Hækken, og maled
 Med Purpur i Duggen hvert skielvende Blad.
 Nei, svared hun, aldrig! thi Elskov er Tant;
 Som Duggen, som Morgenens Purpur den svinder;
 Og naar den er svundet, den sørgligt minder
 Kun om at den svandt.

Du aldrig vil elske? Til Fylla jeg taled
 En Middag i Sommer, da stille vi sad,
 I kislige Grotte, mens Ildkuglen praled
 Paa Himlen, og brændte hvert visnende Blad.
 Du aldrig vil elske? Skal Kiærlighed da
 Liig Solen fortære det Hjerte som brænder?
 Hun rødmed og folded de sneehvide Hænder,
 Og smilede: Ja!

Du aldrig vil elske? Til Fylla jeg taled,
En Aften ved Hytten, i guldfagre Høst,
Mens Solen saa rød imod Bølgerne daled,
Og smilte til Fyllas bevægede Bryst.
Fortryller Naturens Begierning dig ei?
Og dog du dens herligste Frugter, forskyder?
O fryd dig ved det, som utallige fryder!
Hun stammede: Nei!

Du aldrig vil elske? Til Fylla jeg taled,
En Midnat i Vinter, mens ene vi sad
Saa taust ved Kaminen, da Maanen opmaled
I Binduet Nimsfrostens Perlemors Blad.
Du nægter mig altsaa den salige Lyst,
At henvandre Livet med dig ved min Side,
Til Alderens Sneer farver Lokkerne hvide?
Hun sank til mit Bryst.

Til Carl Frederik Dickmann.

Der staaer en Blomst paa Livets Wei,
 I Græsset skjult dog let at finde,
 Taknemligheds Forgiætmigei,
 En lille himmelblaa Kiærminde.

Min Dickmann! denne Blomst saa skøn
 Jeg plukked, mens paa dig jeg tænkte.
 Modtag den, som en ringe Løn,
 For al det Meget, du mig skænkte.

Erindring! rul dit Malerie
 Op for mit Syn i Morgenrøde,
 Og lad den friske Fantasie
 Paa dine blege Farver bøde.

Det ruller lyst og broget frem,
 Min Aand sig skynder glad tilbage.
 Hil dig, min Barndoms første Hiem!
 Hil Jer, min Ungdoms fagre Dage!

See Drengen hist i Floras Arm:
 En Blomst, en Sommerfugl, hans Glæde;
 Hvert Indtryk aabne maa hans Barm,
 Det er ham let at lee og græde.

Rundt om Naturen straalet bold;
 End kiender han ei Jordens Smerte,
 Dog føler dybt han; thi Apol!
 Du aander Flammer i hans Hierte.

Naturen virker i hans Bryst,
 Og tænder Fantasiens Luer.
 Han lytter, studser, drømmer Lyst,
 Og higer efter, hvad han skuer.

I Morgenland, med Fee og Dverg
 Han vover sig i Trylletampe.
 Han gyser for Magnetens Bierg,
 Og snkker sig Aladdin's Lampe.

Og Klippeborg, du Edens Ø,
 Hvis steile Fjelde Bølgen tæmme,
 Naar jeg dig mindes i din Sø,
 Da tykkes mig, som jeg var hjemme.

Og Robinson! hvor ofte har
 Jeg ønsket mig din Hytte, Kilde?
 Du Konge dog paa Øen var,
 Og redded Fredag fra de Wilde.

Selv Keineke, som Ondskab drev,
 Stod ei paa Hylde i et Hjørne:
 Jeg fandt det ret at være Ræv,
 Imellem lutter Ulve, Børne.

Og siden, da det unge Sind
 Blev rørt af Kionne Pigers Smile,
 Da slugte jeg de hundred Vind,
 Om Maanskin, Sul, og Amors Pile.

Tom Jones var min kiære Ven;
 Som han begræd jeg tabte Lykke,
 Og glædte mig, da han igjen
 I Arm Sophia kunde trykke

Saa var min Barndoms Tidsfordriv:
 Jeg kiendte Verden ei, men kiendte
 De Følelser, som gav den Liv.
 Med Længsel høit mit Hierte brændt.

Da Dickmann tog du mig ved Haand,
 Du vilde luttre denne Lue;
 Og, undrende, du lod min Hand
 Den virkelige Verden skue.

De gamle Sagn du mig oplod,
 Den store Bog om svundne Tider,
 Med Ild og Kamp, med Røg og Blod,
 Med Dyd og Last, paa alle Sider.

Du fulgte mig fra Pol til Pol,
 Fra brede Nil, hvor Trældom stanned,
 Til fierde Christians Kampestol,
 I Skoven, hvor han Ild belømed.

Du viste mig at Tapperhed
 Besælet kiender ingen Fare,
 Da Perserflokken styrted ned,
 For den spartanske lille Skare.

At Had til Svig og Mandemod
 Den bedstuds tænkte Marter taaler,
 Saae jeg i Romeren, som stod
 Med Øiet vendt mod Solens Straaler.

At Venſkab, trods hvert isnet Bryſt,
 Dog ſtænker Jorden Himmelsvarme,
 Det ſølte dybt min Aand med Lyſt,
 Naar Henrik græd i Sullys Arme.

At Kiærlighedens Magt er ſtor,
 At Hadets Inyſen ei den rammer,
 Det blev jeg vaer, da Signe foer
 I Sky, paa Kiærlighedens Flamme.

At Troſkab har ſit Minde ſat,
 At Liſt i Mærket ei den dæmper,
 Saae jeg, da Rolf, den ſtore Nat,
 Til Balhal gik med ſine Kæmper.

Jeg Dyd i Fængſlet ſeire ſaae,
 Fordi ei Frygten den bevæger;
 Mild Sokrates paa Leiets laa,
 Og tomte rolig Dødens Bæger.

Jeg ſkued Huſs med frodig Taal;
 De tvang ham ikke til at grue,
 Frimodig ſteeg han paa ſit Baal,
 Og ſaae til Himlen i ſin Lue.

Til Dievelskab blev Fromhed vendt,
 Uskyldighed blev piint paa Risten,
 Fornuften blev paa Baalet brændt,
 Og Bøddelen sig kaldte Christen.

Og trindtom bølged røde Bad,
 Blodblokken bugned under Myrden;
 Jeg saae din Myrden, store Stad!
 Den sidste, gyselige Myrden.

Da skælved jeg og raabte kold:
 Bring mig igien til Feers Rige!
 Der er vel ogsaa Her og Trold,
 Men de er ikke virkelige.

Da smilte Du! Af Taagedunst
 Sig atter reiste klare Glæder:
 Det skønne Florents, rigt paa Kunst!
 Slodblomsterne blev Hanseskæder.

Mangt Land, af Fredens Oliegreen
 Beskygget, hæved sig blandt flere.
 En Stad især, det var Athen:
 Af, sukked du, den er ei mere!

Da blussed svulmende min Nand,
I Beemod ved de Stores Minde;
I Lyren famlede min Haand,
Da kaldte jeg min Sanggudinde.

Dg gierne ledte du min Fod,
Den vilde Sang du hørte gierne;
Dg nedflog ei din Ynglings Mod,
Men viste Maalet i det Fierne.

Ufald til dette Maal jeg naaer,
Da skyldes dig, at det er funden;
Du ledte mig i Taagens Nav
Fra Orken hen i Digterlunden.

Der staaer en Blomst paa denne Bei
I Græsset skjult, dog let at finde;
Jeg plukte den, forsmaae den ei!
Det er en lille blaa Kiærminde.

Hannas Jordefærd.

Sørgeligt og dæmpet Klokken toner
 Fra det gamle Kirketaarn herved.
 Fædre græde, Piger, Børn og Koner,
 Bræder lægges trindt om Gravens Bred.
 Hyllet i det lange Dødningklæde,
 Smykt med hyvide Roser paa sit Bryst,
 Slumrer Hanna, hun sin Moders Glæde,
 Hun den hele Landsbys Lyst.

Summerfuld og bleg hver tro Veninde
 Tænker ikke meer paa Spøg og Dands;
 Taareblændt om Kistelaaget vinde
 De den Elskte taust en Liliekrands.
 Flere Taarer værd var ingen Pige,
 End du var det, fromme gode Mø!
 Meer forklaret blier i Himmerige
 Ingen iblandt dem som døe.

Som en Engel, hist i hvide Klæder
 I sin lille Hyttedør hun stod.
 Blomsterne var hendes gyldne Kiæder,
 En Viol sin Barm hun pryde lod.
 Hendes Vifte var de fjølne Blade,
 Morgenslunden hendes Pyntesal,
 Hendes Speil var Bækkens Flade,
 Hendes Sminke dens Krystal.

Sædeligheds Maaneglands omsmilte
 Hendes Blik og Kindens Rosenblod;
 Aldrig Ufkylds Himmelaand bortilte,
 Aldrig, aldrig Hanna den forlod.
 Mangen henrykt Ynglings Øie hæved,
 Luetændt paa hendes Herlighed;
 Men for Wilhelm hendes Barm sig hæved
 Af en trofast Kiærlighed.

Yngen uden Wilhelm! Vaaren vinkte
 Frodig dem til Skoven med sin Glands.
 Under Grønt, og Blaat som Himlen blinkte,
 Svæved let de hen, som i en Dands.
 Om hans Hat i Høsten Vaand hun snoede,
 Paa en Hvedeneeg de sammen loe,
 Ved et Smil han blev saa vel tilmode,
 Glte til sit Arbeid fro.

Længselfuld sin Ungersvend imøde
 Glte hun ad Landeveien glad,
 Naar bag Havet Dagens Aftenrøde
 Sig husvaled i det dunkle Bad.
 Al sin Fryd han saae i hendes Blikke,
 I hans Drom hver Nat hun blandte sig.
 O saa smt, saa saligt elsker ikke
 Engle selv i Himmerig.

Wilhelm, Wilhelm! Dødningsklokken lyder,
 Sortbetrukne Kiste hæver man,
 Beemodsfulde Sørgesang udbryder,
 Unge, hvide Piger gaac foran.
 Med sin Psalmebog i Haand han blegner,
 Stirrende saa vildt mod Gravens Bred;
 Taaren rinder, langsomt Kisten segner
 I det dybe Giemme ned.

Gode, fremme Siæl, du slumre rolig!
 Snart din Slummer evig er forbi.
 Klag, naar det er mørkt, paa Gravens Bolig
 Nattergal, din Beemodsmelodie!
 Bæv om Gravens lille Blomsterfygge,
 Aftenvind! naar Maanen straaler klar;
 Og i disse Lindekroner bygge
 Sødte et Turtelduepar.

Freias Gal.

Der er en Gal høit over Luftens Blaa,
 Den faaer sin Dag af Morgenrødens Lue,
 Dens Tag er strøet med Nattens Stierner smaae,
 Dens Hauge hvælver sig som Skovens Bue.
 Der dufter Rosen i en evig Baar,
 Som Knup, og folder aldrig ud sit Bæger;
 Erindringsharpen Vestenvinden slaaer,
 Naar den i Græsset med Violen leger.

Og hver en lille Glæde Siælen nød,
 Paa Jorden hist, her som et Blomster vinker;
 Og al den Længselsgraad som bitter flød,
 Her som den klare Dug paa Lilien blinker.
 Og hvert et Ord, som fyrig Elskov tvang
 Den frygtsomtause Læbe til at stamme,
 Det toner her forenet i en Sang,
 Som nærer evig Kiærlighedens Flamme.

Hver Aften skinner sølvklar Maanen der,
Og hyller aldrig sig i Slud og Binde;
Der finder Veileren bag gamle Træer
Bed Bækkens Bred sin unge Elskerinde.
Med første Skælven, første drukne Blik,
Det første Kys hver Aften kan han smage.
De Glimt af Fryd, der hist som Lyn forgik,
Med Aftenrøden vender her tilbage.

Naar Aften er i Krukken sluttet ind,
Og Jorden længselsfuld de Kiære savner,
Da stige de affted paa Nattens Vind,
Dibhen hvor venligt Freia dem omfavner.
Der Fylla, skal jeg ogsaa finde dig,
Naar Funken ikke meer i Støvet brænder,
Naar Straalen i dit Øie sukker sig,
Og Harpen synker taus af mine Hænder.

Freias Rok *).

Naar Natten udruller sit sorte Slør,
 Naar Dagen døer,
 Naar Himlen, berøvet sin blanke Lue,
 Ruger ned som høitidelig Kirkebue,
 Da fremstraaler Freia, i hellige Nat
 Din Rok af Guld, en umistelig Skat,
 Med Topaser, Demanter, besat.

Og mens den funkler med venlig Gld,
 Du deilig, mild,
 Med hvide Fingre den Silke spinder,
 Som Du om Rosenkæderne binder,
 Hvormed du, kærlig og elskovsvarm,
 Med den runde sneefulde Arm,
 Slynger Yngling og Pige, Barm til Barm.

---

*) Orion.

Og da nu hver voren Svend og Mø
Vil heller døe,
End vandre fiernet fra Elskovsflokken,
End mangle Roser og Traad af Rokken,
Saa sukker til dig den hele Jord,
Og du bønholder hvert kærligt Ord:
Derfor er din himmelske Rok saa stor.

S i ø l u n d.

I første Tider,
 Da Aser droge
 Hid fra Østen,
 Hvor Solen opstaaer,
 Morgenrødens
 Klare Hiem;
 Da vandred Gefion,
 Hvidarmet,
 Guldbarmet,
 Smal i Midie,
 Rank som Vidie,
 Den skionne Disa,
 Om paa Fastland
 I Maaneskin.

Egn hun søgte,
 Guld af Kornar,
 Egn hun søgte
 Guld af Lunde,
 Egn hun søgte
 Guld af Kilder,

Smykt med Hytter,
Som omfavned
Stærke Kæmper,
Fagre Møer.

See da treen hun
Frem for Gylfe,
Fastlandskonge;
Bad om Egnen,
Med Rosensmil.

Gylfes Døie
Nedsant brændende
Paa den unge
Erinde Barm;
Da sunked Blikket,
Da blussed Rinden,
Da smilte Læben
Gierne: Ja.

Og hun spændte
Sine Ørne,
Kridnehvide,
For Guldploven.
Hvor ellers Jern sad,
Sad nu Karfunkelsteen,
Jettelebet.

Og hun lagde
 Hvide Hænder,
 Silkebløde,
 Trint om Grebet.
 Og Ploven fured
 Dybt i Grunden,
 Og Ørnene pløied
 Bældigt Egnen
 Ud i Egirs
 Sølvblaa Favn.
 Og Kanas Døtre
 Hopped dandsende
 Ved dens Bredder;
 Og Freia plantede
 Sine Roser
 I dens Lunde;
 Og gamle Nøkker
 Søgte rolige
 Waade Boliger
 I dens Bække;
 Og smukke Alfes
 Smutted lysteligt
 I dens Høie.
 Nu de lege
 Ved Midnatstid
 I Bøgeskoven.

Hestes Hiem,
Du grønne Sielund,
Hyggeligt udsøgt
Iblandt Nordens
Bedste Dale,
Sag min Sang!

Hil dig Gefion,
Vene Disa
Iblandt Diser!
Sielunds unge
Skiald dig priser.

B i a r k e m a a l.

Naar Odin vinker,
 Naar Sværdet blinker,
 Er Helten glad;
 I røde Strømme,
 I Liig, som svømme,
 I Virlingsbad,
 Paa Lynets Binger
 Han iler kold,
 Naar Ekogul svinger
 Sit røde Skjold.

Hans Vaaben gunge;
 Den blanke Tunge
 Han hæver stærk.
 Til Odin rider,
 Naar Sværdet bider
 I Pandferskerk,
 De raske Kæmper,
 Hvis Mandemod
 Ei Strækken dæmper,
 Blandt Liig og Blod.

Paa Markens Glade,
I hærdet Plade,
Med Kobberhielm;
Som Blodgubinden
Flux giennem Binden
Han stærken Elm,
Med Staal paa Spidse,
Hentaster let,
For frem at ridse
Den røde Tvæt.

Odin med Flamme,
Og Thor med Hammer,
Med Rolle Tyr,
Og Kampens Piger
Til Jorden stiger,
Naar Baabnet gnyer.
Naar Luren tuder
Som hungrig Biørn,
Da loffes Guder
Til Kampens Børn.

Hvad er vel Livet?
Et Pust i Sivet,
Som synker ned.
Et Spil af Kræfter,
Som higer efter

En Evighed.
Til Evigheden
Saa morgenrød,
Gaaer Lei herneden
Kun giennem Død.

Fra Misd og Piger,
Du danske Kriger!
Blandt Blod og Liig,
Du rask dig svinge,
Til Nornens Binge
Bortvifter dig!
Med Sværd fra Belte,
Med Egekrands,
Sig sømmer Helte
Den sidste Dands.

Wilhelm og Blomsterne.

Wilhelm.

God Morgen, I Skionne!
 Hvor smukt i det Grønne
 Bæver I, prydet med Perlernes Glands.
 O lader mig binde
 Min elste Veninde
 En frisk, en duftende Blomsterkrands!

Blomsterne.

At altid kommer du kun herhen,
 For os at plukke, saa gaacr du igien.
 Grusomme Wilhelm! fort er vort Liv,
 Dog dræber du os til Tidsfordriv.
 O skaan os! Lad os beskygges af Hækken,
 Dufte for Dalen, smile til Bækken,
 Nabne mod Solen vor svulmende Varm,
 Indtil vi synker i Dødens Arm.

Wilhelm.

Ha hvorfor kan Eders Søstre dog ei,
 Som visned i Lydas bølgende Haar,
 Vende tilbage paa Livets Bei,
 Og sige Jer hvad J ikke forstaaer?
 J heller vil visne paa dette Sted,
 End flættes i en smilende Krands,
 Som jeg vilde pryde Lyda med,
 Naar med svævende Fied,
 Hun i Aften iler til muntre Dands?
 O Blomster! Blomster! O lader Jer sige!
 J veed vist ei
 Hvor sødt det er at omfavne min Pige,
 Men det veed jeg!

En Skabning, en Engel som min Veninde,
 Bestiømmer Flora, skøndt hun er Gudinde.
 Hun selv af de deiligste Blomster bestaaer,
 Der smile saligt i varige Aar.
 Hendes Pine? De sande Forglemmigeier!
 Hvo eengang i deres Himmel seer,
 Han glemmer dem sandelig aldrig meer,
 Hvis ellers han noget erindre i leier.
 Hendes Kinder? — O himmelske Morgenstær!
 En Semper florens blusser paa hver.
 Og Liliehoben saa hvælvet dølger
 Et Hierte, som kiølent og kiærligt bølger.

Forgiebes den skønneste Rose stræber,
At overgaae hendes smilende Læber.
Intet opveier de enkelte Dele,
Uden det skønne, harmoniske Hele!
Intet er deiligt og sødt som hun.
Og I?

Blomsterne.

O Wilhelm o pluk os kun!
Din Tale beviser os altfor smukt,
At Glæden først kommer, naar vi er plukt.

Himmellysene.

Jeg skued Stella, saa hvid og mild,
 Som Stierne klart hendes Øie straalte.
 Den Jld aarsaged en anden Jld.
 Saalmodig længe min Qual jeg taalte.
 Min Stierne var smuk, det bekiender jeg gierne;
 Men at, man stirrer sig blind paa en Stierne!
 Dens Jld er for kold, for legende, mat;
 Og, naar man ei hører blandt Astronomer,
 Hvo vilde da see paa de Fantomer
 Bestandig, i en bestandig Nat?

Jeg skued Juno Heliona!
 Med Solens Kraft hendes Øie brændte.
 Jeg vidste neppe hvor det kom fra,
 Saa pludselig hun min Elskov tændte.
 En Sol breder Held fra Pole til Pole,
 Men at, man blændes saa let af Sole!
 Deres Jld er for heed, for luende rød;
 Og naar man ei er paa Jorden en Ube,
 Hvo vilde da staae paa dem at gabe,
 For selv at blive til udbrændt Blød?

Jeg saae min Lu na , saa hulb og blid.
Saa sværmerist sødt hendes Øie hæved,
Saa helligskönt hendes Blik sig hæved,
Som Maanen, i yndige Skumringstid.
Med hverken for stærk eller døende Flamme,
Hun verled med Skionhed, evig den samme!
Som naar i hellige Midnatsstund
De lyse Bølger i Maanskin rinde,
Saa salige nu mine Dage svinde.
Hvad tryller mig Livet saa sødt som hun?

D r ø m m e n e.

Jeg drømte, jeg var en Demant, og sad
 I hendes Loffer, saa gyldne, bløde,
 Som midt over Panden skilte sig ad,
 Og bølged om Kinderne, friske, røde.
 Og mangen Yngling saae hen paa mig,
 For egentlig kun at see paa hende.
 Da straalte mit Blik saa stoltelig,
 Jeg tænkte: Den Glæde faaar aldrig Ende.
 Men af, jeg brat blev af Drømmen vakt,
 (Langvarig Lykke kun haaber Fianter),
 Og fandt mig ene paa Leiets strakt.
 For fattig til at ligne Demanter!

Enandengang sunken i Morfevs Arm,
 Jeg troede mig sikkert en Rose være,
 Som paa hendes skionne, sneehvide Barm
 At sidde duftende havde den Ere.

O hvor jeg var paa et deiligt Sted!
 En Gaasefær ei kan dets Ynde beskrive.
 Jeg bølged og svævend, nu op, nu ned.
 Jeg tænkte: Den Glæde vil evig blive!
 Men af, jeg brat blev af Drømmen vakt;
 Tit giver os Skiebne's Vid en Skose;
 Jeg fandt mig ene paa Leiets strakt
 For bleg til at ligne min smukke Rose!

Man drømmer ofte paa denne Jord,
 Det Sande maa for Ideer vige.
 Jeg oftere drømmer end man troer,
 Thi kært er mig Fantastens Rige.
 Saaledes drømte jeg eengang, tænk!
 At jeg bevoxet med Floras Spæde
 Var under Myrther en grønnende Bænk,
 Som bar den Skionne med henrykt Glæde.
 Men af, jeg brat blev af Drømmen vakt;
 Og maatte mig da med Taalmod væbne.
 Thi ene vaagen paa Leiets strakt
 Jeg bar kun min egen tunge Skiebne.

Enandengang var jeg en Bølge blaa.
 Ha Mindet endnu i mit Hierte brænder!
 Thi i min Arm den Uskyldige laa,
 Jeg skulped om hendes søldige Lender.
 Og over min blanke Glade hen
 Glad Morgensolen sit 'Purpur smilte,
 I det den kneiste som Bølgens Ben,
 For at see hvor skøn i min Favn hun hvilte.
 Men af, jeg brat blev af Drømmen vakt;
 Hvad nytter det altsaa her at dølge,
 At ene vaagen paa Leiet strakt
 Jeg følte heftig kun Hiertet bølge.

Men skøndt jeg nu drømte saa tidt med Lyst,
 Indlullet af Kiærligheds Tryllerier,
 Om mangan Fryd med blussende Bryst,
 Hvorom, for Korthedens Skyld, jeg tier;
 Saa skulde jeg dog taalmodig og om
 Mig i min mislige Skiæbne funden,
 Hvis ei min kiæreste, sidste Drøm
 Var som de andre saa reent forsvunden!
 Jeg cengang drømte lysvaagen at
 Hun elsked igien! Men o bedragen
 Jeg bøder nu mangan søvnløs Nat,
 For hvad jeg daarlig har drømt om Dagen.

Den Tillidsfulde.

Den, som er uden Synd og Last,
 Og føler Elskovs Lyst,
 Han drager ei mod Ondskabs Bold
 Mistvoblende, med Sværd og Skjold,
 Til Gud sin Lid han sætter fast,
 Og har et roligt Bryst.

Om han er i et Paradis,
 Ved blomstertielne Bad,
 Om han er i en Ør af Sand,
 Hvor ei der er en Draabe Vand,
 Om han er paa et Fjeld af Is,
 Er han dog lige glad.

Jeg gik i Morgenrødens Skær
 Engang i dunkle Skov;
 De kælne Nattergale slog,
 Min Mandoline frem jeg tog
 Og sang min Amaryllis Lov,
 Hun, som er mig saa kjær.

Da sprang en Ulv saa græsselig,
 Og stor fra Træets Rod;
 Jeg frygted ikke for at døe,
 Men tænkte paa min elskte Mø,
 Som vilde lede efter mig,
 Og finde kun mit Blod!

En Taare mig i Øiet kom,
 Den trilled paa min Kind.
 Da standsed Ulven, saae paa mig,
 Og logred venligt, dreied sig,
 Og vendte ganske skamfuld om,
 Og jog i Skoven ind.

O sæt mig hen, hvor ingen Sol
 Kan trylle Blomster frem,
 Hvor ingen klare Bølger lee,
 Hvor alt er stivt af Is og Sne;
 Giv mig den kolde, hvide Pol
 Til et bestandigt Hiem;

Og sæt mig i en nøgen Ørt
 Midt hen i Flyvesand;
 Hvor Jorden brister tør og heed,
 Hvor Straalen falder lodret ned,
 Hvor ingen Myrthe, venlig mørk,
 Mig svalt beskygge kan;

Jeg trodser Straalens stærke Piiil,
Et Ijen naaer mit Bryst.
Et Eden blicer mig hvert et Sted,
Naar kun jeg har min Pige med;
Min Pige med de søde Smil,
Og med den søde Kæst.

Den vandtittige Biolsamler.

Nattens blege Gienfærd lyste,
 Stormen foer om Kirkespiret;
 Emma ved min Side gyste,
 Som en Engel liliefret.

Nattens sorte Haner gale,
 Bange gif min tro Veninde;
 Hendes hyide Silkeiole
 Flagred i de kolde Vinde.

Svagt en Stemme til en Eitser
 Hisset horte vi at gæde.
 Da vi treen for Portens Gitter,
 Stod der Een i Dødhingklæde.

Emma kom! din Moder vinker.
 See, hist ligger jeg saa ene,
 Medens Sol og Maane blinker,
 Paa de kolde Marmorstene.

Emma sank i mine Arme,
 Stirred Skyggen mat imøde,
 Trykte mig med sidste Varme,
 Smilte, skælved kold, og døde.

Hiem jeg bar min Elskerinde,
 Blegt bestraalt af Nattens Sole.
 Underlige Dødningsvinde
 Vifted i den lange Kiøle.

Dervaa jeg til Lunden ilte,
 Gav mig stittig til at søge,
 Mens bestandig Maanen smilte
 Blegguul paa de sorte Bøge.

Fandt det elskte Træ, som heldte
 Over os saa tit fortrolig;
 Græd, imens jeg Træet fældte,
 Slæbte det til Emmas Bolig.

Kysfed Haandens hvide Lilier,
 Greb en Sang saa mat og ene,
 Danned saa de smalle Lilier,
 Som indslutte hendes Vene.

Hen til hendes kiære Bier
 Derpaa jeg mig sagte skyndte;
 Skovens muntre Melodier
 Bidned, Morgenens begyndte.

Bien stak, det smerted ikke;
 Ud jeg tog den gule Kage.
 Emma stod for mine Blikke,
 Stirrende saa tro tilbage.

Biens Stik jeg henrykt taalte,
 Lys af gule Bør jeg støbte.
 Klart den sidste Nat de straalte,
 Da jeg hendes Liig indsvøbte.

Snoren rased; i det Dybe
 Sank hun, fulgt af bittre Taare.
 Rædsomt følte jeg det krybe,
 Giennem hver en lunkne Aare.

Næste Nat, da Stiernehorden
 Belted op af Volgehavet,
 Glte jeg til Kirkegaarden,
 Hvor min Emma laa begravet

'Sødt en Stemme til en Tither
 Atter hørte jeg at quæde,
 Tæt ved Kirkeportens Gitter
 Stod hun i sit Dødningsklæde.

Ludvig kom, din Pige vinker!
 See hist ligger jeg saa ene,
 Medens Elfskovstiernen blinker,
 Paa de kolde Flisestene.

Emma! raabte jeg med Klage,
 Tag mig med, du Ejegode!
 See hvor bleg jeg staaer tilbage
 Paa den kolde, mørke Klode.

See da hæved hun sin Finger
 Høit, den englehvide Pige,
 Wiiste mig den Sti, som svinger
 Ukiendt sig til Himmerige.

Og med Graad i brustent Øie
 Kysseb hun mig ømt paa kinden,
 Stirred bønligt i det Høie,
 Sukked, og forsvandt som vinden.

Derfor sanker jeg Bioler;
De mit blege Liig skal klæde,
Naar i Nat de hvide Straaler
Binke mig til evig Glæde.

Naturtemperamenter.

Det Phlegmatiske.

Østens lange, blege Strimmel
 Breder ud sin hyide Fald.
 Stiernen dør paa matte Himmel,
 Luften er saa vaad og kold.
 Perleduggens tætte Brimmel
 Glindser fra den grønne Bold.
 Langsomt følger Bonden Ploven,
 Belter fugtigtunge Jord.
 Taus og sort sig hvælver Skoven,
 Uden Sang, og uden Ord.
 Fjeldet stiger stump i Taagen,
 Hisset Balmubusken groer.
 Natten, søgt af Regnen ene,
 Hen i Evigheden foer.
 Træt af Dagens store Scene
 Sover mattede Natur.
 Roligt muldne gamle Vene,
 Hisses bag den vaade Muur.

Nat og kold kun Vinden bølger
 Hen i Dammens vaade Siv.
 Morgentaagefloret bølger
 Hylende Naturens Liv.

Det Sangvinste.

Klare Safirer paa Himmels Bue
 Hæve den prægtige Hvælving med Ynde.
 Østkanten brænder med Rosernes Lue,
 Skovens quiddrende Sange begynde.
 Tusind Karfunkler i Solen vi skue,
 Græsgroen Bølger i Floden sig skynde.
 Blomsten udfolder forføriske Blade,
 Boler med Solen i kislige Bæde.

Elkov! Elkov!

Venus og Freia!

Hvor den rislende Sølvbølge gaar,
 Hvor Filomele slaar,
 I de duftende Hvælvinger,
 I de skionne, grønne
 Svale Dale,
 Eder's Alter staar!

Det Choleriske.

Hvad fortner?

Det er Himlens Bue.

Hvad lysner?

Det er Heklas Bue.

Den stærkeste Kæmp' i Nor,

Den gamle Thor.

Der staaer han, forvandlet til et Fjeld,

Hedder Hekla!

Med Jaspander om sit Bryst,

Med Torden i sin Røst,

Med gloende Tunge.

Harniskpladerne runge!

Paa hiin Side det vilde Ocean,

Staaer hans Fostbroder Vulkan,

Hedder Etna!

Luende Blod paa den skælvende Jord

Har de stænket i hinandens Spor.

Da det gamle Rige svandt,

Grunt de sig forbandt,

For pludselig cengang, med Kæmpevægt,

At knuse den yngre Slægt,

Som myldrer mellem begge

Deres Flintevægge.

Nu raadslaae de sammen i mørken Gang,

Saa lang,

Under Jorden.

Og fra begsorte Himmel slaer Lynet med Torden.

Det Melankolske.

Tordnen meer ei lyder,
 Maanen giennembyder
 Nattens brustne Sky.
 Spredt er Jordens Dampe,
 Himlens hvide Lampe
 Brænder klart paa ny.
 Intet Skrald
 Og Klippesald.
 Allevegne Taushed svæver,
 Løv i Mørket hæver.

Benligt Nattergalen
 Synger hist i Dalen,
 Mellem Blomsterbed,
 Paa den Klippetinde,
 Som for barske Vinde
 Nylig styrted ned.
 Dybt til Krat,
 I dunkle Nat,

Vød et Dieblit den reise.
 Secler saae den kneise!

Hist i Blomsters Dække
 Jordens lange Sprække
 Gaber sort og stor.
 Milde, i Maanens Straaler,
 Duftende Bioler
 Sig ad Randen snoer.
 Snart en Bro,
 Med freidig Ro,
 Dalens Hyrder her vil bygge,
 Over Svælget trygge.

Sorgløst Kildevældet
 Nisler ned fra Fjeldet,
 I sin vante Dands.
 Klippens Urter vinke,
 Himlens Stierner blinke
 Med fornyet Glands.
 Skionne Jord,
 I Nattens Flor!
 Dobbelt skion er Midnatstunden
 Efter Rødselstunden.

Naar den sidste kommer!
 Naar den store Dommer

Knuser eget Værk;
Naar han Havet velter,
Naar han Jorden ælter,
Med sin Arm saa stærk,
Stal en Nat
I Blomsterkrat,
Mere klar, hvor ingen samle,
Blidelig os samle?

Den unge Baar.

Engene grønnes og Stovenes Kroner
 Nyliig udprungne Smaragder bedække;
 Etheren luges og Sangeren toner
 I den beknappede, svulmende Hætte.
 Vinteren bort til de livløse Poler
 Flygter, med Natten og Kulden og Taagen;
 Flora paa Leiets af friske Violers
 Opflaaer sit Øie, sødtsmilende vaagen.

Harpe! som hang paa de rimfrosne Grene,
 Hyllet i Sne og i rugende Mørke,
 Stum og forladt, medens Boreas ene
 Hyled en Lidsang i Vinterens Ørke;
 Harpe! din Gis har Apollo bortsmeltet,
 Da han i Østen steg frem i sin Lue;
 Straalende hænger du nu under Teltet,
 Med den blaahvælvede, herlige Bue.

Kom og lad Flora, den unge Gudinde,
 Stemme dig med sine sneehvide Hænder,
 Herligt bepurpres den kneisende Tinde
 Hift af den hvirvlende Kugle, som brænder.
 Hen paa det bølgende Græs vil jeg stirre,
 Som i den mørkeblaa Bove sig taber;
 Lærternes Slag vil jeg høre, som dirre,
 Slaae dine Strenges, og prise min Skaber!

Straale! der brænder med Smægten i Øie,
 Paa den uskyldige, deilige Pige,
 Straale! du Skionhedens høieste Høie,
 Ind i mit bævende Hierte du stige!
 Elskende To, som i Skyggerne vante,
 Indsmiler henrykt mig Saligheds Lue!
 Da skal min brændende, hellige Tante
 Tonende hvirvle mod Himmelens Bue.

Da skal de smilende skionne Hyrdinder
 Nærme sig mig, under skyggende Grene,
 Glade ved Bækken, som perlende rinder
 Over de hvide, sølspraglede Stene;
 Svævende de om min Harpe skal dandse,
 Som deres Skionhed at tolke kun stræber.
 Da skal jeg prydes af blomstrende Krandsse,
 Da skal jeg kyskes af blomstrende Læber.

Selve de søvlokke Gamle vil høre
 Gierne min Sang, fra den mosgroete Hytte.
 Froe skal de staae i de aabnede Døre,
 Og til veemodige Tonesald lytte.
 I deres rene uskyldige Sieler
 Foraarets Fryd jeg med Kraft skal indstunge.
 Snart jo de, kaldte fra dækkende Sieler,
 Nyder en Sommer, evindeligt unget

Hyrden min Sang skal gientage med Smile,
 Naar han om Aften med bøgende Brimmel
 Skynder sig hjem til en qvægende Hvile,
 Stirrende hen paa den glødende Himmel.
 Tit skal han stræbe med Fløiten at ligne
 Strengenes Toner, som bærende vige.
 Da skal han føle Naturen, og signe
 Skionhedens Gud, og omfavne sin Dige.

Al, men hvad haaber jeg, mægtigt henrevet,
 Yndig indslullet i hellige Drømme?
 Blussende, freidig, af Indtrykket drevet,
 Mens mine Tanker i Anelser svømme?
 Kan vel en Spurv, skiondt den saligt sig fryder,
 Tolke sin Salighed som Filomele?
 Kan vel min Sang, skiondt i Baaren den lyder,
 Male, Natur! dit fortryllende Hele?

Af der var Een! Skiondt fortæret af Smerte
 Skienkte ham Gud en udødelig Flamme,
 Og for Naturen det aabneste Hierte;
 Han kunde tolke hvad andre kan stamme.
 Rungsted! din lange, din frugtbare Fure
 Grønnes som forhen, dens Blomstren ei svigter,
 Mens ved de gamle, de gothiske Mure
 Gravmuldet længst har omfavnet din Digter!

Hellige Ewald! i Dannemarks Skove
 Føler min Siel at forklaret du svæver;
 Vølgende hen ad den krusede Bove
 Luttret din Aand giennem Roserne bæver.
 Lad den opløde de frostige Strænge!
 Gyd i mit Bryst dine kraftige Luer!
 Da skal min Aand sig i Harpen indtrænge,
 Da skal jeg tolke, hvad nu kun jeg skuer.

Oldingen ved Werthers Grav.

Aftenrøden
Farver din Grav;
De gamle Linde
Omhyælve den.
Biolerne
Vølged i dens høie Græs.

Du slumrer
Den roligste Slummer,
Dødens.

Skyggerne vore,
Aftenrøden svinder,
Kun et blegguult Skær
Tegner hvor den svandt;
Skoven fortner.
Hist kommer en Flok,
Karle med Piger
Fra Marken;

De standse deres Sang,
 Og Pigerne
 Nege hid til Graven,
 Med skælvende Hænder,
 Og gaae en Omvei,
 Af Frygt for Selvmorderen,
 Som spøger i Skoven.

Berther!
 De frygte dig,
 Som hviler saa roligt,
 Mellem Blomsterne.

Dig gav Skiæbnen et Hierte,
 Som følte
 Natur og Gud;
 Det gav den Faar.
 Dig gav Skiæbnen det Held,
 At finde Hiertet,
 Som følte med dit;
 Det gav den Færr.
 Du var lykkelig,
 Thi du nød
 Kiærligheds Fryd.
 Men grusomme Skiæbne
 Hindred Eders Siæle

I at forenes
 Uforstyrret,
 I Guddomsharmoni,
 Her;
 Da kasted du din Jorddragt
 I Graven,
 Og ventede hende
 Hisset,
 Og fandt hende:
 Nu frydes I!

Aldrens Sne
 Dækker min Tøse;
 Mit Hierte døer
 Langsomt;
 Min Baar svandt hen
 Unydt;
 Thi jeg fandt ingen paa min Vei,
 Som følte med mig;
 Jeg nød ei
 Kiærligheds Fryd.
 Mig venter ingen
 Hift,
 Jeg forlader ingen
 Her.

Naar mit Hierte brister,
Dg Menneskesværmien
Trænger sig forbi mit Marmor
O Gravkapellet,
Vil de sige:
Han var lykkelig!
At hvo var lykkeligst?
Du eller jeg?

Harald i Offerlunden.

Klar er Nattens Stjernehvælving.
 Høitidsfulde Midnatsscene!
 Beemodsfuld og tavs jeg vandrer
 Mellem Herthas Alterstene.

Noplen vifter; blide Kisling
 Giennem Skovens Mørke luner.
 Rød henstraaler fulde Maane,
 Paa de halvudslukte Runer.

Oltids underlige Minde!
 Du mit Hjerte giennemtrænger.
 Hvad I var, I elskte Steder!
 At det er I ikke længer.

Her hvor Odin de tilbade,
 Glemsel ruger, Qvæget græsser.
 Hvor de hvæssed Offerkniven,
 Meiersten nu Leen hvæsser.

Her hvor Hjertet helligt brændte,
 Nu kun mine Suk opstige.
 I forsvandt, I skionne Dage!
 Dødt er Fantasiens Rige.

Intet luer, intet hæver;
 Alt er koldt, fornuftigt, øde!
 Fyldt med Oldtids store Minder,
 Svæver jeg, som mellem Døde.

O at hist paa Alterstenen
 End jeg saae den røde Lue,
 Som, med Folkets varme Bønner,
 Hvirvled op mod Himlens Bue!

O at i den haarde Brynie
 Mine Sukke kunde stige,
 I en Kreds af fromme Kæmper
 Høit mod den Uendelige!

Sandser gav han os den Vise,
 Da Fornuften han nedsendte;
 Da han gav os tænksom Kulde,
 Ild han i vort Hjerte tændte.

Odin! Freia! kom tilbage,
 Lad mig ikke her allene.
 See, jeg synker, taus med Andagt,
 Hen for Eders Alterstene!

Uglen skreg og Hanen galte,
 Gldrod brændte Maanens Glade;
 Jorden bæved og der drypped
 Blod af Espens hvide Blade.

Altrets gamle Stene rasle,
 Maanen brat sin Straale mangler,
 Og en Beenrad op af Jorden
 Langsomt hæver sig, og rangler!

Med en sønderslagen Pande
 Staaer han der, med Knokler hvide;
 Og en gammel rusten Daggert
 Sidder i hans venstre Side.

Puffer du dig, unge Daare;
 I den grumme Tid tilbage,
 Da man offred kold sin Broder;
 Døvende den bange Klage?

Her i Lundens skumle Skygger
Nedrandt mine sidste Laarer,
Her paa disse Alterstene
Sprudled Blod af mine Aarer.

Blodbestaenkte Offerpraester
Grunt min Pande sønderknuste,
Joge Dolken i mit Hierte,
Bildt af Raseri beruste.

Stoven hyled, Hanen galte,
Under Altret sank den Døde.
Af sin Asmagt Harald vaagned
I den friske Morgenrøde.

G u l d h o r n e n e .

De higer og søger
I gamle Bøger,
I oplukte Høie,
Med speidende Øie,
Paa Sværd og Skjolde,
I musdne Bolde,
Paa Munestene
Blandt smuldnede Vene.

Oltids Bedrifter
Auede trylle;
Men i Mulm de sig hulle,
De gamle Skrifter.
Blikket stirrer,

Sig Tanken forvirrer,
I Taage de gamle.
"I gamle gamle
Forsvundne Dage!
Da det straalte paa Jorden,
Da Østen var i Norden,
Giver Glimt tilbage!

Styren suser,
Natten bruser,
Gravhøien sukker,
Rosen sig lukker.
De sig møde, de sig møde,
De forklarede Høie,
Kampfarvede, røde,
Med Stierneglands i Øie.

"I, som raver iblinde,
Skal finde
Et ældgammelt Minde,
Der skal komme og svinde!
Dets gyldne Sider
Skal Præget bære,
Af ældste Tider.

Af det kan J lære.
 Med andagtsfuld Ære
 J vor Gave belønne.
 Det skønneste Skønne,
 En Mø
 Skal Helligdommen finde!"
 Saa stunge de og svinde.
 Lufttonerne døe.

Frymfare, den sorte,
 Duster og dukker,
 Og i Havet sig begraver;
 Morgenens Porte
 Delling oplukker,
 Og Skinfare travet
 I straalende Lue
 Paa Himlens Bue.

Og Fuglene synge;
 Dugperler bade
 Blomsterblade,
 Som Vindene gynge.
 Og med svævende Fied
 En Mø hendanser,

Til Marken afsted.
 Violer hende frandses,
 Hendes Rosenkind brænder,
 Hun har Lilliehænder.
 Let, som en Hind,
 Med muntert Sind,
 Hun svæver og smiler;
 Og som hun iler
 Og paa Elskov grubler,
 Hun snubler;
 Og stirrer og skuer
 Gyldne Luer;
 Og rødmer og hæver,
 Og skælvende hæver,
 Med undrende Aand,
 Af sorten Muld,
 Med sneehvide Haand,
 Det røde Guld.

En sagte Torden
 Dundrer;
 Hele Norden
 Undrer.

Og hen de stinle
 I store Brimle,

De grave, de søge
 Skatten at forsøge.
 Men intet Guld!
 Deres Haab har bedraget;
 De see kun det Muld,
 Hvoraf de er' taget.

Et Sekel svinder!

Over Klippetinder
 Det atter bruser.
 Stormens Sluser
 Bryde med Vælde.
 Over Norges Fielde
 Til Danmarks Dale,
 I Skyernes Sale,
 De forklarede Gamle
 Sig atter samle.

"For de sieldne Faae
 Som vor Gave forstaae,
 Som ei Jordlænker binde,
 Men hvis Siæle sig have
 Til det Eviges Tinde;
 Som ane det Høie

I Naturens Døie;
 Som tilbedende bæve
 For Guddommens Straaler,
 I Cole, Bioler,
 I det Mindste, det Største;
 Som brændende tørste
 Efter Livets Liv;
 Som, o store Mand
 For de svundne Tider!
 See dit Guddomsblik
 Paa Helligdommens Sider,
 For dem lyder atter vort Bliv.

Naturens Søn,
 Ukiendt i Løn,
 Men som sine Fædre
 Kraftig og stor,
 Dyrkende sin Jord,
 Ham vil vi hædre.
 Han skal atter finde!"
 Saa syngende de svinde.

Frymfare den sorte
 Puster og dukker,
 Og i Havet sig begraver.
 Morgenens Porte

Delling oplukter;
 Og Skinfaxe traver
 I straalende Lue,
 Paa Himlens Bue.

Bed lune Skov
 Ørnene trække
 Den tunge Plov;
 Over sorten Dække.

Da standser Ploven,
 En Gysen farer
 Igiennem Skoven.
 Fuglefarer
 Pludselig tier.
 Hellig Tausked
 Alt indvier.

Da klinger i Muld
 Det gamle Guld.

Tvende Glimt fra Oldtidsbage
 Funkler i de nye Tider;
 Selsomt vendte de tilbage,
 Gaadesyldt paa blanke Sider:

Stiulte Helligdom omsvæver
Deres gamle Tegn og Mærker;
Guddomsglorien ombæver
Evhedens Underværker.

Hædrer dem, ved Bøn og Psalter;
Snart maaskee er hver forsvunden.
Jesu Blod, paa Herrens Alter,
Fylde dem, som Blod i Lunden.

Men I see kun Guldets Lue,
Ikke det Ærværdighede?
Sætte dem, som Pragt, tilskue
For et mat nysgierrigt Dye?

Himlen sortner, Storme brage!
Vise Time du er kommen.
Hvad de gav, de tog tilbage —
Evig bortsvandt Helligdommen!

Den nordiske Pilgrim.

Saaen dybt nedfalder,
Matten falder;
Stiernen atter blinker,
See den vinker!

Dine Straaler klare
Ei du spare!
Lad mit Øie se
Himlens Lue!

See, paa Fædregraven
Sæg med Staven
Staaer, Farnel at sig
Nordens Rige

Leed mig til de svale
Blomsterdale,
Hvor bag grønne Gitter
Druen titter.

Hvor Melonen kraftig,
Risligsaftig,
Stienter, for at lædse,
Søde Vædse.

Did, hvor Perler bade
Rosenblade;
Hvor ad Liliens Side
De nedglide.

Leed mig uden Fare,
Tag mig vare,
Skønne Lys i Brimlen!
Sendt fra Himlen.

Som for hine Trende,
Du mig brænde!
Jeg vil og tilbede,
Christ oplede.

Jeg vil Hytten finde,
Ufsylds Minde,
Hvor som Slut han hvilte,
Varnlig smilte.

Vil i Templets Gange
Høre Sange,
Hvor den Høie lærte:
Prøv dit Hjerte!

Vil bag Skovens Grene
Staae allene,
Hvor han underviste,
Og bespiste.

Vil ved Dommerhuset
Knæl' i Gruset,
Hvor ham, klemt om Haaret,
Tornen saared.

Kedron vil jeg finde,
Der skal vinde
Mine Taarer, blandet
Godt med Vandet.

Golgatha jeg gæster,
Og korsfæster
Sønderknust min Brøde,
Hvor han døde.

Over Bierg og Bunde
Veien stande!
Sæg vil gjerne lide,
Riæt bestride.

Thi hans stærke, svare
Engleskare
Ei fra mig forsvinder,
Sør jeg finder.

Beileren ved sin Møes Liig.

Bleg og hvid,
 Huld og blid
 Selv i Døden.
 Maanen vandt,
 Hurtig svandt
 Aftenrøden.

Liliefkin
 Paa den Kind
 Svagt indbuet,
 Hvor saa nys,
 Skabt til Kys,
 Rosen lued.

Langt hensnor
 Tynde Flor
 Sig i Bølger.
 Hvide Fold,
 Stille fald
 Liget dølger.

Uabner sig
Ei for mig
Diets Laage?
Dækker du
Hende nu,
Gravens Laage?

Nei o nei!
Jord. skal ei
Fylla fierne.
Hun skal staae
I det Blaa,
Som en Stierne.

Hvert et Blink,
Hvert et Bink
Fra det Høie,
Er et huldt
Flammefuldt
Nigesie.

Alt forgaær,
Du bestaaer,
Søde Luc!
Jeg skal døe,
Men min Mø
Hjæset skue.

Den lille Gudsengel.

I Roskild: Kirke stor og bred,
 Dybt i en Hvælving, mørk og gammel,
 En liden Kiste sættes ned,
 Sortovertrukken paa sin Skammel.

Hvo hviler bag den hvide Krands?
 En yndig Slut; med Graad og Klage
 Den stirred ind i Lysets Glands,
 Og sank i Mørket flux tilbage.

Hvad rasler i den tredie Nat
 Ved Støtten hist, som Farve klæder?
 Den gamle Pille revner brat,
 Svend Estrithsen i Harnisk træder.

"Jeg er et gammelt Blod af Skiold
 I denne Grav; nu jordes atter
 Mit Et!" Saa taler han, og kold
 Han stirrer paa sin yngste Datter.

Da rasler Gittret hist, med Klang
Og Femte Fredrik hoi fremtræder;
Stærkt hyidsler i den lange Gang
Slæb af hans lange Sølvorns Klæder.

Til Kisten vort han nærmer sig:
O Svend, o staa ei saa fornøiet!
Den blege Moder mindes dig,
Som sukker hist med Graad i Øiet.

Du veed, som jeg, at Himlens Lyst
Langt overstiger Jordens Glæde;
Dog, mens det slaaer, det svage Bryst,
Da maa det matte Øie græde.

Du est den ældste ædle Drot,
Jeg her aflagde sidst min Krone;
Kom! lad os bryde Gravens Slot,
Og knæle hist for Herrens Throne;

Og bede ham, at venlig Trøst
Han faderlig Fyrstinden sender,
Som sidder med det knuste Bryst,
Og vrider sine hvide Hænder.

Dg flux sig skød de mødste Been
 Igiennem Kirkens hvalte Bue;
 Da revned Muur og Marmelsteen,
 De foer mod Evighedens Lue.

Dg hvad de talte der med Gud,
 Er hemmeligt for Jordens Øre.
 Men seer du hist et Stierneflugt?
 Dg kan du søde Toner høre?

Bleg sukker den arme Fyrstinde;
 Da tie de natlige Binde,
 Fra Himlen vistes hver Sky,
 Hver Stjerne funkler, som ny;
 Dg for hendes Blik, som sig hæver,
 En Engleskare fremsvæver.

Græd ei, vor elskte Marie!
 Vi vil Dig til Glæder indvie:
 Din sumrende Slut er ei død,
 Vi tog hende kun af Dit Skied.
 Smaaer Børn vi have saa tiære,
 Os lige paa Jorden de ere.

Dem Verden har intet forkyndet,
 Og aldrig have de syndet;
 Uskyldigt har de kun seet
 I Moderens Blik, og leet.
 Til Himlen saa venlig det blinkte,
 Da tog vi det, medens det vinkte.

O stands Dine Taarer, som trille!
 Vi har mellem os her Din Lille.
 Din Glut er en Cherubim nu;
 Maria, hvi sørger da Du?
 Af Skuldrene frodigt sig svinger
 To hvide, sølverne Binger,

Vi vise vor nykomne Søster
 Rundtom, hende barnligt forlyster.
 Men nys dog i Graad hun brast:
 O, bad hun, bring mig i Hast
 Lidt ned fra den hvælvede Bue,
 At jeg kan min Moder skue.

Jeg vil hende stækket kun trøste,
 Saa skal vi os atter forlyste.
 Min Søster jeg ogsaa maa see.
 Min Faer er i Hjertet saa vee!
 Dog see de min himmelske Glæde,
 Saa holde de op med at græde.

Nu saae Du Din Engel, Fyrstinde;
Thi trøst Dig, livsalige Qvinde!
Din elskede Glut er ei død,
Som Rosen hun blusker saa rød,
Som Zephyr i Frihed hun svæver.
Hun lever! Hun lever! Hun lever!

Mignon i Wilhelm Meister.

Beed du det Land, hvor sød Citronen guul,
Orangen rød bag Løvet finder Stiul?
En Risling sval forfrisker Luften blaa,
Hvor Myrtens Busk, hvor høie Laurbær staae?
Beed du det Land? Didhen, didhen
Jeg reise vil med dig, mit Hjertes Ven!

Beed du det Huus, hvis Tag, paa Piller lagt,
Høit hæver sig, med Svælvingen i Pragt?
Og Marmorstøtter stirre taust og stort:
Du stakkels Slut har man Fortred dig gjort?
Beed du det Huus? Didhen, didhen
Jeg reise vil med dig Belgiorer, Ven!

Veed du det Bierg, hvis Fodsti vines ei?
I Taage søger Mølen der sin Bei,
I Hulen ruger gamle Dragets Flok,
Hvor Fossen styrter ned paa faldne Blok.
Veed du den Sti? Didhen, didhen
Gaaer Veien. Kom, min faderlige Ven!

Til Callisen.

(Sjunget af hans Lærlinge, da han fratraadte Embedet).

Ufflepios sad i Olympen og saae
 Medynksom til Menneskets Smerte;
 Den gienlød fra Jorden mod Ethers Blaa,
 Da rørtes hans himmelske Hierte.

Han svang sig fra Fjeldet, med omvundne Stav,
 Og floi i sit flagrende Klæde;
 Da saae han saamangen alt nykasted Grav,
 Og hørte de Smaabørn at græde:

Vor Fader er borte, vor Moder er død!
 Nu eie vi ingen tilbage!
 Selv kan vi ei kæmpe mod Jammer og Nød;
 Vi ere for smaa og for svage.

Da svulmed den Vældiges himmelske Bryst,
 Han raabte med faderlig Harme:
 Skal Pluto da ustandset nyde sin Lyst,
 Ved Døden, som myrder de Arme?

Da søgte han efter den Ræmpe med Mand,
 Som fiækt kunde Døden bestride,
 Og tryllende fastne de løsne de Baand,
 Til Under for Jorden hin vide.

Og som nu Asklepios svæved omkring,
 En Præst sig at finde paa Jorden,
 Da standsed hans Vinge sit vældige Sving,
 Da, Elste! du fremstod i Norden.

Han saae i dit Øie, det funkled med Ild,
 Besindighed stod i din Mine;
 Han saae i din Varm, og den aabned sig mild
 Af Medyndt for Brødrene dine.

Da gav han dig henrykt sin hellige Stav,
 Og tog dig i Armen og ilte.
 Fælt hylede Døden fra revnede Grav,
 Men saligt Hygiea nedsmilte.

Afflepios foer med sin kaarede Ven
 Fra undrende, studsende Thule;
 I Skoven hos Chiron han standsed igjen,
 Ved Oldingens hellige Hule.

Den dæktes af Urter og vægende Frugt,
 Den krandses af Blomsterne vilde;
 Men inderst i Hulen sad Gubben saa smukt,
 Ved Sundhedens vislende Kilde.

Han lærte dig kiende hver hemmelig Kraft,
 Som voxer i Field og bag Hække;
 Han lærte, med Urternes krystede Saft,
 Den ringlende Beenrad at frække.

Da, Callisen, blev du beundret og stor,
 Ved Arnen, i Leirenes Telte;
 Og Verden med Studsen saae hen mod vort Nord:
 Har Dannemark saadanne Helte?

Vi veed det har Kæmper, som tordnende frem
 De Levende Døden kan give;
 Men Bee! hvis desuden det ogsaa har dem,
 Der bringe de Døde til Live.

Dit Rygte var stort, og var Sandhedens Tolk;
Nu skal du en Egekrands bære!
Ehi mangan en Vedling du giengav dit Folt,
Og gjorde dit Fædreland Tre.

See dine Disciple saa tæt om dig staae!
De skuer i dig et Exempel,
Hvordan man bør hædret og elsket og graa
Forlade det sørgende Tempel.

Og sværge dig helligt, ved Alteret her,
Med høi og med bævende Stemme:
At gaae i dit Spor, og at vorde dig værd,
Og aldrig dit Minde forglemme.

G r a v m i n d e.

Umærket du indhylt i Græsset stod,
 Du lued ei med Rosens Purpurblod,
 Og ei med Liliens Glands, den skævre hyide;
 Men yndig, som en Urt beskeden grøn,
 Ved Kildens Bred du vorte frem i Løn,
 Og alle kaldte dig den Venneblide.

Du blev ei brudt; men til dit svale Ly
 For Solens Hede saaes Hyrdinden tye,
 Som qvæged Diet i dit Qvægsomtgrønne;
 Som en Reseda, uden ydre Glands,
 Men sød og liflig for den indre Sands,
 Enhver dig elsked for dit Indressionne.

Et langt, et sundt, et frodigt Liv du nød;
 Sig ingen Storm i dine Blade brød,
 Du visned smilende, nu sødt du sover.
 Gud Herren tog det Liv, som han dig gav:
 Nu dufter Natviolen paa din Grav,
 Og Nattergalen synger oven over.

B a l l e h u s e t.

Du kiære Høi! saa nær ved den,
 Hvor først min Barndom er forsvunden;
 Som Dmgang knytter Ven til Ven,
 Saa har Naturen Jer forbunden.

Du kiære Høi, saa nær ved min,
 Dog ukjendt længe, saare længe,
 Som for min Tunge Sydens Wiin,
 Som for mit Øre Harpens Strænge.

Du kiære Høi, som vinkte mig,
 Saasnart Apollo mig oplued,
 Da fiernt min Musa viste sig,
 Da giennem Elsr jeg hende skued.

Da stod du mig et Pindus llig,
 Og sympathetisk du mig vinkte;
 Og andagtsfuld besteg jeg dig,
 Naar Vinterastnens Stierner blinkte.

Du kiære Hoi! som skænkte mig
En dunkel Ungdoms første Leder;
Du Tryllebjerg, som aabned dig
Med endnu større Herligheder:

Ei blot en Leder, men en Ven;
Ei blot en Ven, men en Veninde;
Ei en Veninde blot igien,
Men en livsalig Elskerinde!

Du kiære Hoi, modtag mit Suk!
Og sig de dyrebare Venner,
At ei min Sang er nær saa smuk,
Som al din Yndighed fortæner.

T i l A m o r.

Uk Amor, du fryder det unge Bryst!
Hvo kan vel lægge paa Hjertet Skiul?
Hvad Lyst er liflig som Elskovs Lyst?
Men Amor du est en Sommerfugl!

Du sidder saa nær, paa de Lilier nær,
Men sidder der kun saa kort, saa kort!
Din Vinge blaaner i Purpurfæer;
Men griber jeg til — da flyer du bort!

Uk smut kun igiennem de spæde Løv!
De purpurne, flagrende Binger høv!
Thi fanger jeg dig — da gaaer af dit Støv,
Og du blier graa, som en Spindevæv.

R o s e n.

Saa dugbesprængte staae de Roser her;
De røde Kalke luft i Skyggen smile,
Mens Sølvmaanens kolde Straaler ile,
Og blande sig med deres Purpurskær.

De dufte mellem skyggesfulde Træer,
I dem forgifter Eros sine Pile;
De blusse deiligt i en salig Hvile,
Og selv i Søvne trylle de jo hver.

Men dog i Lundens lykkelige Bolig,
Her under disse sorte svale Tage,
En Rose sumrer, endnu mere skøn.

Sov, hulde Rosenknup, sov sødt og rolig!
Ik turde mit Sovsel et Kys ledsage,
Da var jeg Mattens lykkeligste Søn!

Den Lykkelige.

Endelig fik jeg min Lykke fat,
Jeg er i Nærheden af min Pige.
Øiet er muntert, Panden er glat,
Kynterne vige.
Luun og kislig er denne Nat,
Skion uden Lige!
Sagte med mig giennem Bust og Krat
Skal hun sig snige.
Siger, hvo ejer saa stor en Skat?
Jeg er den Rigeste blandt de Rige.
Endelig fik jeg min Lykke fat;
Havde jeg nu kun fat min Pige!

S e r e n a d e n.

Ynglingen.

O bæver sødt, I Toner!
 I giennem Nattens Lunde;
 O bæver sødt, og smelter i min Stemme!
 Hen giennem Skovens Krøner
 I strømme, fra den Bunde,
 Et Smil mig gav, som jeg kan aldrig glemme.
 Lad ingen Larm dig hemme,
 Forelskte Sang! som stiger;
 Ton klar den søde Smerte,
 Der giennemfoer mit Hjerte,
 Ved Synet af den skønneste blandt Piger.
 Det Saar, hun mig har givet,
 Skiondt dødeligt, er mere kjær end Livet.

Et Sværd kan ikke saare,
 Ja ingen hærbet Landse,
 Selv ingen Gift saa skjult og langsomt dræber,
 Som en Hyrdindes Taare,

Som Smil i Glædens Dandse,
 Som varme Kys fra friske Rosenlæber.
 Min Sang forgieves stræber
 At tolke dig den Lue,
 Der dybt mig giennembæved,
 Da mig forbi du svæved,
 Bed dig saa huld at skue.
 Dit Kys, den søde Gave,
 Gjør Friheds Yndling til en evig Slave.

Pigen.

Gak bort, du kielne Hyrde!
 Som ikkun arme Pigers No vil myrde;
 Som taler ømt om Ræder,
 Og er dog vist en tsileløs Forræder;
 En Vi, som Honning kræver
 Af hver en Blomst, og bort med Byttet svæver.
 Jeg lukker kold mit Øre;
 Din sledske Smiger kan mig ikke røre.

Ynglingen.

O Improvisatrice!
 Hvi kan jeg kun med Sang min Hylding vise?
 Din Bid nu skyder Pile,
 Som før dit søde Kys og dine Smile.
 O lad mig her dig skue!
 Foreen din Trolddom i en samlet Lue,

Lad Bid og Sang og Kysse
 I salig Nuus den glade Sanger dysse!

Pigen.

Kys er en farlig Gave;
 En Kundskabsfrugt i Edens skønne Have.
 Min Sang du der kan høre;
 Mit Bid vil ikke kildre dig i Øre.
 Mit Bid mig sindrigt siger:
 Dit Hierte kun er Samlingsplads for Piger.
 Stort Selskab jeg forsager,
 Og derfor slikt et Hiem mig ei behager.

Ynglingen.

Ak! Jeg tilstaaer med Smerte,
 Jeg tit er uforsigtig med mit Hierte:
 Jeg kan det ei forsvare,
 For Smil og Suk og Kys det staaer i Fare;
 Dog, siden sidst i Lunden,
 Er alle der, kun ikke du forsvunden.
 Hør mine kielne Sukke!
 Og kun for dig det skal sig aldrig lukke.

Pigen.

Jeg leer ad dine Sukke,
 Vil gaae tilfængs, og vil mit Bindue lukke.

Blomst Underkion.

(Den fangne Greves Sang).

Greven.

Jeg kiender en Blomst, heel underkion,
 Og har efter den Forlængsel;
 Jeg søgte den hvor den staaer i Løn,
 Men af, jeg sidder i Fængsel.
 Saa tungt, saa tungt er mig dens Tab,
 Tit før mit haarde Fangenskab,
 Var den mig nær bestandig.

Fra denne trintom steile Muur
 Jeg sender mine Blikke:
 Dog, fra det røde Fangebuur,
 De møde Blomsten ikke.
 O hvo mig atter bragte den,
 Han være sig Ridder eller Svend;
 Han skulde mit Venskab eje.

Rosen.

Jeg stander her og hører dig,
 Under Binduet hvor du sidder.
 Du mener sikkert Rosen, mig!
 Du ædle, stakkels Ridder.
 Din Hu kun efter Høihed staaer,
 For Blomsters Dronning ene slaaer
 Derfor dit stolte Hierte.

Grevnen.

Dit Purpur er al Ære værd,
 Bag grønne Løv og Grene;
 Og derfor er du Pigen kjær,
 Lig Guld og Edelstene.
 Den veneste Nø forskønner du;
 Dog er det ei dig, til hvem min Hu
 Med stille Længsel stunder.

Lilien.

Hovmod er Rosens gamle Biis,
 Beständig høit den higer;
 Men glemmes derfor Liliens Priis,
 Af hvide, ranke Piger?
 Den som af Laster smittes ei,
 Og er sig reen bevidst som jeg,
 Den sætter mig dog vel øverst?

Grevnen.

Fast troer jeg mig heel kydst og reen,
 Og reen fra Last og Lyder,
 Skiondt lænkert til den tunge Steen
 Min Klagesang udbryder.
 Vel sandt! du er et Billed her
 Paa mangen Jomfru, saur og Kier,
 Dog er det ei dig, jeg onsker.

Negliken.

Det maa vist være Negliken, jeg!
 I Bægterens lille Have;
 Thi ellers vilde vel Gubben ei
 Saa pænt det om mig lave.
 Hvor Bladkredsen sig ordner smukt!
 Lugt den bestandig søde Lugt!
 See alle de tusind Farver!

Grevnen.

Ei bør man Negliken forsmæde,
 Den er sin Gartners Lykke;
 Snart læer han den i Solen staae,
 Snart i den svale Skygge.
 Dog hvad der skaber Grevens Fryd,
 Er ingen broget Farvepryd,
 Det er et stille Blomster.

Violen.

Jeg staaer saa fiult og bukker mig,
 Mit Ord heel sielden lyder;
 Dog, da det nu just sømmer sig,
 Min Taushed fort jeg bryder:
 Hvis det er mig, du gode Mand!
 Hvor smerter det mig, ei at jeg kan
 Dig al min Bellugt sende.

Grevnen.

Den smaa Viol jeg gierne seer,
 Saa bly den mig indtager,
 Og dufter saa sødt; dog vil jeg meer,
 I mine tunge Plager.
 Jeg kan det ligefrem tilstaae:
 Paa Fjeldets Ryg, herovenpaa,
 Min Yndling neppe findes.

Dog nede ved de grønne Siv,
 Som Bakkens Bølge væder,
 Der vanker om den kedste Biv,
 Og for sin Husbond græder.
 Naar Blomsten blaa, paa eensom Lei,
 Hun plukker og sukker: Glem mig ei!
 Da kan jeg det fiernt fornemme.

Ja ingen Afstand skiller ad
De Elskte, som troe forblive.
Det er min Trost i Fængslets Had;
Det holder mig kun i Live.
Naar Hjertet isner og banker ei,
Da raaber jeg kun: Forgiet mig ei!
Saa vender Livet tilbage.

Den første Walpurgisnat.

En Druide.

See Baaren leer!
 Ei Sneelag meer
 Den frosne Skov betynge;
 Jis dækker ei
 Den unge Mai;
 Mildt Himlens Fugle synge.
 Kun Bierget, der!
 End sneetakt er;
 Didop dog nu vi hige,
 For efter hellige, gamle Skit
 Alfader Tak at sige.
 Af Røgen stige Flammens Blik!
 Saa vil vort Hierte stige.

Druiderne.

Af Røgen stige Flammens Blik;
 Begynd den hellige, gamle Skit,
 Alfader Tak at sige!
 Did op, did op vi stige.

Een af Folket.

Vil I Faren sikkert møde?
 Vil I dømmes grumt tildøde?
 Alle Loven I jo kiende,
 Fra vor strænge Overvinder;
 Lumste Næt de rundt udspende.
 Bee de Hedninger han finder!
 Ut! paa Blokken hist, den røde,
 Vore Børn og vore Qvinder
 Da maae bløde.

Vist I Faren gaae imøde!

Chor af Qvinder.

Ja! paa Blokken hist, den røde,
 Grum den strænge Overvinder
 Slagter Eders Børn og Qvinder.
 Os de døde,
 Vist I Faren gaae imøde!

Druide.

Hvo nu bortflyer
 Og Offret slyer,
 Fortiener Træl at være.
 Blandt unge Løv
 Her Bedden fløv!
 Den Altrets Flamme nære.
 Til mørke Nat
 Skal Buss og Krat

Os hemmeligt indfløre;
 Og Mænd udstille vi paa Vagt,
 For Eder at bønføre;
 Men da lad os, med Kraft og Magt,
 Vor høie Pligt udføre.

Chor af Vagter.

Fordeler Eder, frække Mænd!
 Rundtom, adspredt i Skoven hen.
 De ei os overfalde,
 Mens Guder vi paakalde.

En Vagt.

Pavechristne let forsage;
 Lad os listigt dem bedrage!
 Med den Diævel, som de frygte,
 Let vi deres Mod skal rokke.
 Kom med Fakler og med Lygte,
 Kom med Horn og Ranglestokke!
 Hylende vi skal os smugle
 Giennem trange Klippeblokke.
 Ravn og Ugle,
 Hylér med os, Mørkets Fugle!

Druide.

I Nattens Stund,
 Alfader! - kun
 Vi dig i Løn kan prise.
 Dog er ei Nat,

Det dages brat,
 Hvor reen vor Siæl vi vise.
 Vel ofte du,
 Bor Gud! som nu
 Med Fiendens Straf kan tøve;
 I Nogen luttres Flammens Blik,
 Her staae vor Tro sin Prøve;
 Og røves os end gamle Skif,
 Hvo vil dit Lys os røve?

En christen Vagt,
 Hielper! hielper! Hvad beskiermer?
 Hele Helveds Hær sig nærmer.
 Hurtigt hid den Veien finder;
 See hvor de i Luen bæve:
 Ulvemænd og Drageqvinder!
 Som et Lyn forbi de svæve.
 Rædsomt Larmen sig forsøger.
 Lad os flygte! Faren truer.
 Hift paa Fjeld den Onde spoger,
 Rundt jeg skuer
 Damp af Helveds røde Luer.

Chor af christne Vagter.
 Helveds Hær hid Veien finder;
 Ulvemænd og Drageqvinder!
 Rædsomt Larmen sig forsøger,
 I sin Ild den Onde spoger,

Rundt vi stue
Damp af Helveds røde Lue.

Druiderne.

I Regen luttres Flammers Blit,
Her staae vor Tro sin Prøve!
Og roves os end gamle Stit,
Hvo vil dit Lys os rove?

W i e d e w e l t.

Natten blinker,
 Stjernehæren vinker,
 Eensom krummer sig den grønne Strand.
 Duggen ene
 Ned ad Pilens Grene
 Falder i det stille, sølvblaa Vand.

Bølgen følger
 Rislende, den følger
 Sagte Besir, perleklar og skion.
 Lyset lyser
 Natlighvidt, og gyser
 Fra sin Sky til Kammers blege Søn.

Mand af Alder!
 Tungt din Taare falder
 I det dybe, ubekiendte Blaa.
 Sagte flytter
 Han sin Fod, og flytter
 Sig ved Staven; Isfen er saa graa.

Modgang frister
 Hjertet, Hjertet brister,
 Døden slukker Diets stærke Ild.
 Svagt anspænder
 Han de runkne Hænder,
 Strækker dem mod Himlen, rolig, mild.

Ingen Klage!
 Talt er mine Dage;
 Jeg vil ikke længer dvæle her.
 Hellig Længsel
 Bryder Kammers Fængsel,
 Vinker mig til Nattens Sølvskær.

Dybt jeg skued,
 Hvit Naturen lued
 I min Siæl, med alt sit Trylleri.
 Sædt bevæget
 Jeg i Stenen præged
 Stærke Træk af Livets Harmoni.

Haarde Stene!
 Mine skjøre Vene
 Smuldne snart, dybt under Vølvens Leer;
 I skal stande!
 Helligt skal I sande
 Hvo jeg var, naar jeg er ikke meer.

Bældig Længsel
 Bryder Sorgens Fængsel;
 Gamle Gubbe kan ei meer modstaae.
 Længsers Bolig,
 Rolig og fortrolig,
 Favn mig med dit mørke Himmelblaa!

Bussen vifter,
 Maanen Farve skifter,
 Sorrowful Gudinden nærmer sig,
 Nat af Blikke.
 Søn, forlad mig ikke!
 Jeg er barnløs, naar jeg mister dig.

Gubben famler,
 Sidste Kraft han famler,
 Sukker henrykt sin Gudindes Navn:
 Elskelige!
 Ei af denne Verden er vort Rige;
 Jeg gaaer hen, hvor der er intet Savn.

Taus hun sukker.
 Vølgen kold sig lukker
 Om den nøgne Tindings sølvgraae Haar.
 Hun forsvinder,
 Dagen bleg oprinder,
 Hift paa Frihedstøtten Lærken slaer.

Troftab græder,
Klædt i Marmorklæder,
Hvid og bleg, den ranke, hulde Nø;
Haand paa Brystet,
Aldrig aldrig trøftet,
Stirrer hun hen paa den sorte Sø.

B a h l.

Dækker Graven, grønne Urter smaae!
 Eders Ven, som elskte Jer saa saare,
 Han er død! O ryst fra Himlens Blaa
 Hsie Gran, din tunge Beemodstaare.
 Hvide Rose med det blege Smil,
 Sødt indslyng dig med den friske Røde!
 Binder Eders Krands omkring den Døde,
 Duf dit Hoved dybt, og græd, o Piil!

Smaa Bioler, hulde Børn, som sødt,
 Nedens Foraarsvinde venligt lufte,
 Under Græsset, svalt og luunt og blødt,
 Staaer, og see saa fromt til Gud og dufte
 Samler Eder ved hans Hovedsteen,
 Lampen lig, som under Gravens Bue
 Brænder for den Dødes trætte Been,
 I en dødlighblaa, men hellig Lue.

Eders Yndling havde intet Guld,
 Uden Smykke var den sorte Lilie.
 Gyldne Gyldenlak, vær du da Guld;
 Vær du Sølv, du sølverhvide Lilie!
 Sling hans Navn! han var en Blomst som du:
 Reen, uskyldig, elskovsfuld og stille;
 Kraftig var hans Mand og from hans Hu.
 Hvide Lilie, lad din Taare trille!

Flora! du som hist i Østens Hiem
 Har din rigelige Blomsterbolig,
 Drag fra Østen, gåk for Graven frem,
 Hvor din Ven i Norden slumrer rolig;
 I dit Fyldehorn tag Urter med,
 Fiernt fra alle Jordens grønne Skove;
 Strø dem yppigt paa hans Hvilested,
 Smil og græd, og ønsk ham sødt at sove.

Hædre saa din Offerpræst! Hans Billie
 Ene var at vorde Flora kjær.
 Gud, som klæder Markens sorgfri Lilie,
 Klædte ham, imens han vandred her.
 Stille var hans Liv, kun Faæ ham kiendte,
 Skiondt Europa lydt gientog hans Navn.
 Trofast dog han sin Gudinde tiente.
 Flora! tryk din Elsker i din Favn.

Ei til Mennesket, men kun til Eder,
Spæde Blomster! Skialden sig har vendt,
At hvert Foraar fromt I tilbereder
Eders Ben et helligt Monument:
Eviggrønt, o Bahl! og Granbar vinde
Sver en Vinter om din Urne sig;
Men med Baaren, Jordens Elskerinde,
Hundredtusind Blomster favne dig!

Til Hanna Steffens,

født Reichardt.

(Paa hendes Fødselsdag).

November stod saa kold og øde,
 Hiemsøgt af Taager og af Regn;
 De vilde Storme rædsomt løde
 Fra Skyen, om en nøgen Egn.

Den gamle Høst, en kroget Gubbe,
 Sad der saa tankesuld i Lon;
 Til sidst han reiste sig fra Stubbe,
 Og bad til Guderne sin Bøn:

Da ynkte de fra Sky den Arme,
 Som sad saa kummerfuld og stil,
 Foruden Liv, foruden Varme,
 Foruden lifligt Blomsterspil.

Dg Freia monne let sig saare
Med blanke Spyd; og see af Blod
Til Jorden sank en Purpurtaare,
Dg spired frem, og fæstet Rod.

Dg Solen gav den lune Bade,
Men Stormen lagde bly sig ned,
Dg i Frigga gav den grønne Blade,
Men Bragi gav den Evighed.

Dg i Novembers kolde Rose
Der er ei længer koldt og dødt,
Fra den Tid Freias unge Rose
Der spired frem og blusser sødt.

Men Blomster maa man Blomster yde;
De vore sparsomt paa min Bei,
Derfor kan jeg kun Rosen hyde
Her disse smaae Forgiemigei.

Til Samme.

(Maret efter).

Kiære Hanna! iblandt kiære Dage
 Er der Een især blandt alle kiære,
 Som os dobbelt dyrebar maa være,
 Som fortjener første Rang;
 Eenogtyve Gange lagt tilbage
 Blev den første Dag af dine Dage.
 Maa jeg dig en lille Sang frembære?
 Vil du gierne lytte til min Sang?

Deilig som en Foraarsblomst af Jorden
 Vorte frem du i din Faders Have,
 Vaarens yndigste, dens bedste Gave;
 Hulde Blomst! du var din Gartner kiær.
 See, da kom en Pillegrim fra Norden,
 Tankesuldt hans Øie saae mod Jorden,
 Saae din Trylsekraft, og til en Slave
 Giorde ham dens unge Rosenkiær.

Hvor forundret blev han ved at finde,
 At en anden Blomst ham kunde binde:
 Til en fiern, en himmelf, stod hans Minde,
 Til Philosophiens Urne blaa;
 Men nu saae han henrykt dig imøde,
 Og det Blaa fortrængtes af det Røde,
 Lifligt straalte du hans Blik imøde,
 Rose! du var ene den han saae.

Gorden var han findet om at vandre,
 For at skue Bærter, Dyr og Stene,
 Til den luftblaa Himmelblomst allene,
 Til den fjerne Wiisdom stod hans Hu;
 Men nu stod han under grønne Grene,
 Huld Nærværelse forjog hans Længsel,
 Til et Frihedstempel blev hans Fængsel;
 Tempelets Gudinde var kun du.

Og den vise Troldmand, som med søde
 Toner vidste Blomster frem at lokke;
 I hans Bed de stod i rige Flokke,
 Nabned Kalken under Lyrens Klang:
 Han til Nordens Yngling Blomsten rakte;
 Taus han den til sine Læber bragte;
 Ved hans Barm nu hviler sødt den Røde,
 Følger ham saa trolig paa sin Gang.

Og nu er den sølvblaa Længsel svundet,
 Rosenrøde Fryd har Seier vundet;
 Ved sin Arne, lykkelig omslynget,
 Rolig sidder Vandringmanden nu.
 Der kan han sin anden Guddom dyrke;
 Rosens Dufte ham livsaligt styrke;
 Tre Har har den huldt sig alt forynget
 Ved hans Bryst, i stille kiærlig Blu.

Kene Blomst, du ei min Ven forlade!
 Slynng omkring hans Linding dine Blade,
 Kiøl ham, naar han dybt og stille grunder,
 Skiænk ham mangen fager Rosenknop!
 Da skal aldrig Modet ham forlade;
 Uden Vandring, uden did at træde,
 Trofast, tro i Kiærlighedens Sæde,
 Vil han sikkert naae til Biergets Top.

Og den blaa, den fjerne Blomst, den kommer
 I den sene, men den modne Sommer,
 Sænker saligt ned sin høie Stængel,
 Slynger sig om Rosens Purpurfaun.
 Ømtfortroligt skal sig Begge møde;
 Og det Blaa skal blandes med det Røde,
 Som Viol, og nævne som en Engel:
 Aphrodites og Athenes Navn.

Til Emma Rahbek.

(Paa hendes Fødselsdag, i et Exemplar af Schlegels
Spanisches Theater).

At det er gaaet dig som mig, Veninde!
 At denne Slud og disse kolde Vinde
 Dit Ønske lokker tit til Syden ned;
 At Kraften i de norske Kampfælde
 Du ønsker blandet med den Herlighed,
 Der blusser frem i Sydens Blomstervælde;

Det kan vist ingen Dannemand fortryde,
 Og meget mindre grusom dig forbyde,
 At kunstigt i din Blomsterurne du
 En sielden sydlig Blomst med Glæde planter;
 Naar Stormen raser her i al sin Gru,
 Naar Livet fryser og Naturen skrænter.

Snart svøber mørk og graadfuld Winterdagen
 Det store Liig ind i sit store Lagen,
 Og Stormen orgler frem et Sørgechor;
 Men lad Naturen rædsomt sig forvilde!
 Du drager fra det sørgelige Nord,
 Til Dantes Lund, Petrarcas varme Kilde.

I Vest fra disse skønne blide Steder,
 Et Land sig strækker, som Naturen klæder
 Med Purpurtepper, med Smaragd og Guld.
 To Templer reise sig i denne Zone,
 Som Sanggudinden bygged elskovsfuld:
 Eet for Cervantes, eet for Calderone.

En fieldenkunstig Smed, Hefaiistos Lige,
 Høit i Germaniens udstrakte Rige,
 En Sølvnøgle, glat, med gyldne Lag,
 Har smeddet til den ene Dør, Veninde!
 Modtag den af din Skiald, paa denne Dag,
 Og lad den være dig et Venkabsminde.

Petrarcas Canzone i Baucuse.

Salvæt! I Volger milde!
 Hvor hendes hulde Lemmer
 fandt No, den skønneste, den elste Dige;
 Green! hvor hun hvile vilde;
 At aldrig jeg det glemmer!
 Du grønne Støtte, for den Elskelige;
 Blomster! som Riolens Flige
 Har giemt, som sødt blev baaret,
 Hvor Englebarmen svulmed;
 Hellige Luft, som dulmed,
 Mens giennem dig det hulde Blif mig saared;
 At laaner hver mig Øre,
 Min sidste sorgelige Sang at høre.

Vil Skæbnen aldrig smile,
 Vil Gud sig ei forbarne,
 Men sukker Elskovstaaren Diets Lue;
 Da lad mit Legem hvile
 I Eders Blomsterarme,
 Naar Siælen hist sit Hiem skal atter Lue.
 Da kan ei Døden kue;
 I dunkle Dødens Egne,
 Mens dette Haab mig glæder,
 Jeg usforfærdet træder.
 Ja intet bedre Sted kan Læben blegne!
 Og ingen Grav saa fromt og stille giemmer
 De trætte Been, de kraftesløse Lemmer.

Snart vil herhid hun vandre
 Ud vante Wei tilbage,
 Den grumme Blide. Ja det vil sig føle:
 Hvor først vi saae hverandre,
 Den helligste blandt Dage*)
 Der vil hun kaste hen sit skionne Øie;
 Og — Fader i det Høie!
 Kun skue Gravens Fliser.
 Da skal sig Hjertet lukke
 For Elkov op, og sukke
 Med Bøn til Gud, at han mig Raade visser.
 Høit vil hun ham paakalde,
 Mens Taarene paa Sølvørøret falde.

---

*) Langfredag.

Med fra de skønne Grene, —
 Erindring o du søde!
 En Blomsterregn i hendes Skød nedilte.
 Hun sad saa ydmygt, ene,
 I Skønheds Morgenrøde,
 Bedækket med de fine Løv og smilte.
 Eet Løv paa Riolen hvilte,
 Eet funklende sig hæved,
 Af gyldne Løkker fundet,
 Med klare Perler bundet;
 Eet laae paa Jorden, eet i Vandet hæved;
 Eet syntes muntert sige
 Med vildsom Svæven: Her er Elskovs Rige!

Hvor ofte da, med Sukken,
 Jeg høist forundret sagde:
 Ved Gud! hun har i Paradiset hiemme.
 Saa vidt, af Elskov drukken,
 Mig hendes Miner bragde,
 Det Blik, det søde Smil, den klare Stemme.
 Alt kom mig til at glemme
 Det skønne Virkelige;
 Saa selv jeg spørge kunde:
 Naar kom du hid? Hvorlunde?
 Jeg var i Himlen, ei paa Jorderige.
 Fra den Tid disse Steder
 Mit elskovsfulde Bryst allene glæder.

Hvis Skønhed du, min Sang! besad som Billie,
Du kunde dristig vove
At gaae til Folket, fra de dunkle Stove.

V i o l e r n e .

Smaae Violer, o hvor sødt,
 Mellem Græsset ungt og blødt,
 Frøm I blaane!
 Solen varmer Eders Luft,
 Bemod suger Eders Dufst
 Af den blege Naane.

Tæt I ved hverandre staae,
 Rødmen i det stærke Blaa
 Nat henviger.
 Herligt i den unge Lund
 Spætter I den grønne Bund,
 Vinke Dalens Piger.

O men koldt er spæde Straa!
 Sammentlynget tæt I staae,
 Hvor I skælve!
 Dagtesløst paa frosne Muld
 Vil sig Urten medynkfuld
 Lunt om Eder hvælve.

Smaaе Violer! nei, o nei,
Grumme Storm skal længer ei
Ger nedtynge.

Her J ei skal staae forladt;
Hurtig om min Emmas Hat
Vil jeg Eder slynge.

Om den lysegule Bund
J en yndig Krands saa rund
Eder boie.

O hvor vil det svage Stin
Hæve hendes Purpurkind,
Og det sorte Die!

B a a r s a n g.

Nu er da Vaaren kommen,
 Nu er os Busken Læ;
 Og Natergalen toner
 Høit i det grønne Træ;
 Og nysudsprungne Roser
 Læt ved hverandre staae;
 Og klart de friske Bover
 I Sølvbækken gaae.

Og Aftenstiernen smiler,
 Den vækker Elskovs Lyst.
 O see den smukke Pige
 Hift, med det runde Bryst!
 Og see, de smaae Zefirer,
 Hvor skielmsk de uden Larm
 Det tynde Elør bortrive,
 Som dækker hendes Varm.

O Pige, kiære Pige!
 Nu har jeg luft min Bog.
 Jeg sidder ei og stirrer
 Meer i det gamle Sprog;
 Det Liv, som der jeg finder,
 Det blomstrer ude nu.
 O kom min Elskerinde!
 Hvor længe tøver du?

Kiærminde! som kan skue,
 Du Zefir! som kan staae,
 Du Lilie! som kan lue,
 Du Rose! som kan gaae;
 Sødt synge Nattergale,
 Naar Skoven sig har hvalt:
 Du synger og kan tale,
 Du du mit Alt i Alt!

Nu kommer og omringer
 Den unge Sanger nær,
 Mens høit hans Lyra klinger
 Bag disse Bøgetræer.
 Om Amors Rosenlænker
 Han henrykt synge vil.
 Saa kommer hid! og skienker
 Et Kys ham, for sit Spil.

Ja Tiden gaer tilbage,
Naar Løvet springer frem;
De unge gamle Dage
Staaer op fra mørken Hiem.
Slet intet nu jeg savner,
I Favnen af min Mo;
I Skoven springe Fauner,
Najader i min So.

Dg Pan staaer fixt for Skoven,
Brat for en Tiørnehæt,
Dg jager Tidens Kloge
Bort, med en panisk Skræt,
Som vil min Dryas dræbe,
Min overgivne Faun,
Dg som med isnet Læbe
Koldt spotter Elskovs Navn.

B i e r g m a n d s l i d .

Den over Jorden hyder,
Som maaler Jordens Bund,
Hvem ei Belymring bryder,
Dybt i den kisle Grund.

Som tausindviet kiender
Dens Kæmpeledemod,
Som til dens Bærsted vender,
Med ufortrøden Fod.

Dens hemmeligste Kammer
Sig aabner for hans Bud;
Hans Hierte den opflammer,
Som om den var hans Brud.

Hver Dag han did kan drage
Begeistret, dobbelt fro.
Han skyer ei Flid og Plage,
Den la'er ham ingen Noe.

De mægtigste Bedrifter,
Fra længstforsvundne Tid,
Den dybe Klippe skrifter
For ham kun aaben, blid.

Oldtidens Luft ombæver
Ham der med høie Gys,
I Grubens Mørke svæver
For ham et evigt Lys.

Hvorhen sin Fod han flytter
Staaer han bekiendt og stærk,
Naturen understøtter
Hans Hænders travle Værk

Til Hielp i høie Grotte
Ham Vandet følger brat;
Og alle Klippeslotte
Ham aabne deres Skat.

Op for sin Konges Throne
Han bringer gyldne Skrin,
Og sætter i hans Krone
Den funklende Rubin.

Vel sandt, han Kongen byder
Alt hvad han hist erholdt;
Dog det ham lidet bryder.
Hans Armod gjør ham stolt.

Lad dem som Bødler hæрге,
For Penge, Land og Slot;
Han er i sine Bierge
Den glade Jordens Drot.

B i i n g u d e n.

Paa grønne, varme Bierge fødes
Den Gud, som blander Livets Drik;
Hans Lov af Solen kærlygt mødes,
At den kan skienke dem sit Blik.

Ham glædefuld undfanger Baaren,
Huldt svulmer op det spæde Skiod;
Og naar alt Høsten Frugt har baaren,
Da springer frem den Glut saa rød.

I snevre Bugge man ham pleier;
Dybt under Jord han giemmes godt;
Der drømmer han om Fest og Seier
Og bygger mangt et Laageslot.

Ind i hans Kammer Ingen trænge,
 Naar Uro gærer i hans Blod!
 Thi han kan Vaand og Lægter sprænge,
 Med fyrig Ungdoms Kraft og Mod.

Og en usynlig Bagt beskiermer
 Den hulde Drømmer, stadigt der;
 Og hvo sig Helligdommen nærmer,
 Ham træffer lustomvundne Spær.

Naar nu hans Binger bredes baade,
 Da hæver han sit Blik saa skion,
 Og lader sine Præster raade,
 Og kommer frem paa deres Bøn.

Han stiger af sin dunkle Mose,
 Klædt i krystalne Klædebond,
 Saus Andagts høitidsrøde Rose
 Betydningsfuld han har i Haand.

Og overalt om ham, med Glæde,
 Hans Lærlinge sig sætte ned;
 Og tusind glade Tunger kvæde
 Ham deres Tak og Kiærlighed.

Han sprudler i utalte Straaler
Sit indre Liv i Verden ud;
Selv Elskov nipper af hans Staal,
Dg er hans evighulde Brud.

Som gyldne Tiders Aand han viser
Sig allenkund den Digter huld,
Der høit, i luedrukne Viser,
Besynger Rhinens Drueguld.

Han gav ham Magten i sit Rige
At tolke, hvad I følte nys:
Dg derfor ingen deilig Pige
Bør nægte Digteren et Kys.

Juleviser.

Idag nu, og næsten for to tusind Aar,
 Da laae i den lune, den sydlige Vaar
 De venlige Hyrder paa Marken og saae
 Til funklende Stierner paa Himmels Blaas.

Hver Hyrde, saa kraftig og munter som varm,
 Sad med sin Hyrdinde ved kiærlige Barm;
 I Maaneskin sad de, ved rislende Bæk,
 Og plukked dem Himbær af bugnende Hæk.

Men svulmende Himbær, skiondt afplukket nys,
 Var Intet dog mod det livsalige Kys,
 De venlige Haandtryk, de salige Blik,
 Som alt de imellem af Pigerne fik.

Saa laae de og leged uskyldigt og frit,
 Og spøged og snakked og kysfed saa tit,
 Og dandsed i Maanskin og tumled sig om,
 Til Englens til dem fra Himmelen kom.

Af! meget forandres i tusind Aar:
 Her Vinter det er, naar i Eyd det er Vaar;
 Vi er ingen Hyrder; den bidende Vind
 Har drevet fra Marken til Stuen os ind.

Forsvundet er længst det idylliske Liv;
 Nu staaer Cavaleren for Damen saa stiv,
 Og Damen er knipst paa Anstændigheds Bud,
 Og saaledes gaaer det, Dag ind og Dag ud.

Men reent dog Naturen fornegter sig ei,
 Tit vender den om paa vildfarende Wei,
 Og eengang om Aaret den gotter sig ret,
 Og løsriver Stivhedens trange Corset.

Og det er i Julen; da byder den Lyst,
 Bed Mindet om Hyrder ved Kærligheds Bryst.
 Da glemme vi Bøltet, som fængslede nys
 Den frygtsomme Pige, der gi'er os et Kys.

Af Kærlighed bragt til Fortvivlelssens Top
 Vi flygte bedrøvet og hænger os op;
 Og Glutten fortryder sin Grumhed paa Stund,
 Og afbider Strikken med blussende Mund.

Da sætte vi os om Forundringens Stol,
Lig Straaler omkring den velsignede Sol,
Og undrer os over fordærvede Skit,
Og al den Forkeerthed i Fjor vi begik.

I Mangel af Naane vi nsies med Lys,
Med Brænde bortfjerne vi Vinterens Gys,
En Harpe maa gielde for rislende Bæk,
Og Wiinflasken bøder paa Bærret i Hæk.

Og da er vi Hyrder, da trykker vor Arm
Den søde Hyrdinde til bankende Barm.
Ufskyldighed kommer fra Himmelen ned,
Og seer vore Glæder, og glædes derved.

I s l a n d.

Isländ! Oldtidens Æ, Ihukommelsens vældige
Tempel,
Hen til din fiernede Kyst viste Gud Bragi min
Sang.
Altid en kraftig Jld udvirked din skinnende
Fjeldis,
Vældigt det følgende Hav freder om Oldtidens
Land.
Der iblandt Askurs Æt fremblomstred de herlige
Skjalde;
Er ei i Nordens Natur Hekla som Genius størst?
Land og Natur sig forened, og vist ei hændelses;
viis blot
Bygged et Tempel sig der Saga, med Griffel
og Skjold.

Dog, Aarhundreder svandt, og det Skum, som
henruller i Taage
Fra den beskvulpede Kyst, møder fra Island kun
nu!

Digter hvad synger du der? Ha hvis du kan stirre
mod Solen,
Vend mod Italia - det, hør paa det undrende Folk:
Helten af bristende Marmor staaer herlig igjen fra
de Døde,

Thor med sin Hammer har vakt Grækernes
Guder til Liv.

Taaren paa Knuppen nedfaldt tung, og den aab:
ned sig brat.

Og til Forundring en Rose sig herlig udfolded i
Purpur,

Endnu de seneste Aarqvæger dens liflige Skær.
Ewald, stor var Din Aand; skiondt lænket de lams
mede Hænder,

Hørlige Toner dog steds led fra den bærende
Streng.

Ret som Idunna du sad, i en Gothuns goldeste
Fjeldkloft

Fængslet, med Taarer paa Kind, Øblerne skult
i dit Skød.

O betydningsfuldt var dit Liv, du salige Martyr!
Stærke Laokoon du! med det omsnørede Bryst.
Stor var Slangen og grum, som omspændte de
kæmpende Muskler:

Midgardsormen det var, Jordens omringende
Qual.

Hellige Skjald! din Død var Balders: Den grus
somme Skiebne

Slukked i taagede Tid Fromhedens rene Lys.

H ø s t e n.

Atter jeg skuer dit Guld, du dig nærmer, du
rynkede Gubbe!

Bleg ved den vindtørre Stav vandrer du jevnlige
Gang.

Storm høit flagrende flaaer i den sølvgraa Lok,
og dens Bladfrands

Rives i visnede Løv ned, og omhyrvler din Fod.

Benlige kolde Taarer i Øinene blinke. De funkke!

Trille saa langsomt og tungt ned paa den brunlige
Kind.

Bladløs ene mig vinker til No hin falmende Løvsal;
Himlen, som nylig var graa, skiller sin natlige
Sky.

! Sværmeriskvild bag vældige Rist Sølvmaanen sig
viser,

Breder sit døende Skin over den gustne Natur;

Smiler saa mat og vemodig til dig, som stirrende
flætter

End af de seneste Løv Jøsen en dustende Krands.

Høst! Suldmaanen, din Mø, hvad har den blege
Beninde

Vel da hver Midienat hemmeligt dig betroer?
Taler I hellige Magter om skønnere kraftige Dage?
Ik da indlader og mig! Kiær er sig Tale min
Siæl.

Høst med din Asterfrands! du vederqvæger mit
Hierte;

Nattevandrerfken med, hist med det sværmende
Blik.

Deilig er Ynglingens Baar, med sin Rosenkind,
med sin Tinding
Trindt af Violet omslynget, Blikket som Morges-
nens Glands;

Men som en Engel fra Gud, der i høi, livs-
salig Begeistring

Staaer for den skuende Siæl, saurt i dens renefte
Nu; —

Hiertet da bankende slaaer, og hver Arm sig stræks-
ker med Tviwl ud,

For at omfavne ham fast, fast til det luende
Bryst:

Flux, som et hvidklart Blus, der henvæver i nat-
lige Dunstfreds,

Udi sin høieste Glands svinder han bort for dit
Blik.

Saadan den rødmende Vaar: med urolige Fied
 han sin Vandring
 Tog giennem taagede Nord did, til sit østlige Hiem.
 Stakket han hvilte kun her, i den nysoplivede
 Bøglund;
 Blomsterne trindt om sin Fod, Elskovsgitarren
 i Haand.
 Skingrende Sangerster let ham omflagred den
 frandsede Linding,
 Guldgul vægtige Lok bølged for duftende Wind.
 Trindtomringet, han dvæled, af Piger og barn-
 lige Gubber,
 Enkelte Ynglinger med, Mængden ham kold gif
 forbi;
 Skældte ham haant for en Dreng, som sin Tid
 hensødsled med Leeg kun,
 Skiondt i det fagreste Skrud Jorden til Fest
 han har smykt.
 Hurtig han reiste sig da, da forlod han duftende
 Græsbevænt,
 Upaafkionnet, useet, smiled han Beemød og gif;
 Fulgt af Refirernes Hær og af Blomster og siun-
 gende Fugle,
 Let, som en Purpursky, fiernt han forsvandt i
 det Blaa.

Stionne letsindige Slut! — O Høst! Trofastere!
Gubbe!

Kryst din vemodige Dug tiøst paa min flagrende Lof.
Alt har din Hustru travl, bekymret for vinters
ligt Forraad,

Plukket i rummelig Kurv Grenenes bugnende
Frukt.

Langsomt bestiger du nu ved din Stav det skaldede
Bjornbjerg,

Stirrer med dvælende Blik hen paa den visne
Natur.

Solen er dalet i Hav, tørt suser det spraglede
Løvværk,

Hævent det bæver og koldt, streift af Straalens
Farvel.

Stiernen, som holdt sig i Somrens Larm paa
hvælvede Baggrund,

Triner nu lysere frem, med sine himmelske Blik.
Hellig er Høsten, den Livet med, Død huldsaligt
forener,

Selv jo den visnede Green smykkes af kongeligt
Guld.

Giennem den tidlige Nat mig dæmmer den salige
Straale,

Bier til Wiisdom min Siæl, nærer mit himmelske
Haab.

B a a r e n.

Almaturen er nu kun en andagtjublende Kirke,
Kiærlig den hellige blaa Hvælving omfavner det Alt.
Froamt Smaablomsterne parviis her i de grønne
Stole
Sætte sig, Nække ved Næb, pyntet i Helligdags
Dragt.
Fuglen i Lovenes Chor sang høit sit skionne
Te Deum,
Zest, den Helligaand selv, frodig omsvæver det Alt;
Byder hvert Blomster i Ydmyghed ned til Jord
sig neie,
For den Almægtiges Navn. See hvor de adlyde
fromt!
Ak! i den visnende Høst, da stirrer kun Blikket tilbage,
Men i den blomstrende Vaar skuer det haabefuldt frem.
Stormenes tunge Dron lød mørkt, som en nordisk
Ballade,
Suk over syvndne Bedrift toned den itkun og Drab.
Diet paa Ridderborgens Ruin da dvælte med
Beemod,

Rødsteensmurene stod mosklædt, Aftnen i Blod.
 Men i den barnlige Vaar — Da leger kun Alfen
 i Skoven,

Skumringen luller os sødt ind i en Sommernatts
 drøm.

Prægtigt ved Shakespears Borg Calderone plan-
 ter sin Rose,

Ømt i hver smilende Bæk risler Petrarcas
 Sonnet.

Mindet om Vinter, om Høst, om Liv, Død,
 Oldtid og Nutid

Blander sig da i vor Siæl, broget i mild Phans-
 tasié.

Dykker sin Digterpen i det østligluende Purpur,
 Skriver paa Blomsternes Blad sit Ariostiske Digt.

Digte med Palnatøke.

I.

Til Beninderne.

Forfatte Dramer uden Damer,
 Intriger uden Koner, Piger,
 At trylle Læser varm og heed
 Aldeles uden Kiærlighed;
 Det kunde synes fast umuligt.
 En quindeligt og ei jomfruligt?
 Hvorledes vil en Musa da
 Besøge Jorden, himmelfra?

Dog, søde Børn! er da blandt andet
 Ei Kiærlighed til Fædrelandet
 Et hellig Egtetiærlighed,
 Som vel kan giøre Helten heed?
 Er Kiærlighed til Dyd og Styrke
 Da ingen Elskov, vi bør dyrke?
 Kan Trofskabs og kan Venfskabs. Pagt
 Ei mane denne Guddomsragt?

Og hvad er da vel Fædrelandet?
 Kun en Gudinde, intet andet.
 Og hvad er Troskab, Venstak, Dyd?
 Gudinder ene, Livets Fryd.
 Og Had og Avind? (thi dem finder
 I ogsaa) Helvedes Gudinder.
 Hver Guddom styg, hver Guddom sløn,
 Maa træde frem af Eders Rion.

Her findes altsaa jo, Veninder,
 I Grunden intet uden Inder;
 Usynligt støbe Ruglen de:
 De Mænd, som legemligt vi see,
 Der gaaer omkring med stolte Miner,
 Er kun Gudindernes Maskiner;
 Løsladte Marionetter kun.
 Hver Handling har en Indgrund.

Hvad, (efter Risbrigh) "anbelanger"
 Den Elskov, som I tiælent fanger,
 I "engere Bemærkelse"
 Og som ei findes her? — O veel,
 Hvad skulde Amor her, den Lille?
 Kan han ei Hovedrollen spille,
 Saa er ham Rollen altfor slet.
 Saaledes kom vi ud af det.

II.

Til Kæbber.

Om trent et Aar, min Ven, er soundet
 Fra den Tid sidst jeg frisk har bundet
 En Krands af Lilier, Rosmarin,
 Indsprængt med Rosernes Karmin.
 Som Solen kalder Baaren atter,
 Saa kalder Jovis hulde Datter,
 Ved vennesalig Atterkomst,
 Frem af mit Indre Sjælens Blomst.
 Den ranke, blege Mespomene
 Fra Nordens gamle Bautaftene
 Har atter her i Vintrens Tid
 Besøgt mig, vemodsfuld og blid;
 Har lært mig mine Savn forglemme,
 Ved Klangen af sin rene Stemme,
 Har aabenbaret mig en Skat,
 Ved Maanens Lys i Midienat.
 Hvad giæred under Sneens Lagen,
 Med Baaren kommer nu for Dagen;

Det Frø, som skjult i Jorden laa,
 Nu blomstrev i det lune Blaa.
 Tag denne Krands, med venlig Billie!
 Du finder Rosmarin og Lilie,
 Dog livner ingen Roses Glands
 Den grønlighvide Sørgekrannds.
 Kun Thor og Mimer staae i Lunden,
 Hvor Freia var af Frygt forsvunden.
 Her toner Harpen samme Klang,
 Som, for et Aar, i Hakons Sang.
 Hvis Norges ranke Gran dit Niem
 Med sig har hævet i det Høie,
 Velan, min gode Ven, forsøg
 Her Skyggen af den danske Bøg.
 Jeg haaber, at dens fulde Krone
 Skal vinke dig ved Harpens Tone,
 Og vise dig en siellandsk Lund,
 Vel Granen værd paa Norges Grund.
 Var Hakon mere stenet, i takket,
 Her finder du kun Veien bakket;
 Har en og anden Fieldekloft
 Dig aabnet hist en farlig Grøft,
 Hvorover jeg blev nødt at lægge
 En kunstig Bro, for alt at dække;
 Her gaaer du sikkert, Skridt for Skridt,

Og kaldes ei fra Lunden vidt.
 Men tro for alting ei, jeg byder
 En Lund, som sagt, hvor Kilden flyder
 I demantklare Boblegang
 Og risler Kiølen Elskovsang.
 Kun Kæmper sees i disse Skygger,
 Hvor Nornen som en Ugle bygger;
 Bort hendes Hyl, som kræver Blod,
 Har skræmmet hver en Qvindefod.
 Ei Zephyr giennem Krattet hvidsler,
 Svartalsen pusler lumst bag Tidsler;
 Salt vædes dunkelgrønne Jord
 Af høitidsfulde Issefjord.
 Havfruen, medens Solen baler,
 Paa Dybet som en Hane galer,
 Med Skrig hun fordrer Dødens Kov
 Af skummeldækte Leireflov.

Men skummer fort end Siølunds Strand,
 Og knuger Ormen den til Smerte;
 I Stormen seer du dog en Mand,
 Med Odins Kraft og Balders Hierte.

III.

Til Bennerne.

Hvad gjør Fædrelandet kiært?
 Hvad gjør det vor Trofskab værdt?
 Hvad har skabt det til et Eden?
 Er det den ukiendte Skof?
 Nei, det er en ringe Skof:
 Venfskab kun og Kiærligheden.

Hvad er vel mit Fædreland?
 Er det hver en nordiff Strand,
 Som den stolte Søs beskytter?
 Er det hver en grønlig Bred?
 Nei det er et enkelt Sted,
 Nei det er kun nogle Hytter.

Hvad har viift mig qvindlig Dyd,
 Mandig Kraft, hvad fikænkke Fryd?
 Var det denne store Brimmel?
 Var det Mængden? Nei, o nei!
 Nogle Hierter, Mængden ei
 Gjør mig Danmark til en Himmel.

Spillet enkelt jordist Bryst
Fatter vel den hele Lyst,
Alle Jordens spredte Gaver?
Af de Blomster, sparsom smaae,
Som jeg finder i min Braa,
Aner jeg de Andres Haver.

Eder, Venner! da min Sang
Skylder jeg, min Harpes Klang,
Fædrelandets Herligheder;
Eder og det gamle Skrift
Takter jeg min Helts Bedrift,
Derfor offres Digtet Eder.

IV.

Til Carl Heger.

Min Carl! naar dette Digt du nu har læst,
 Naar Fantasiens Magt din Aand har glædet,
 Naar Heltens Skæbne har dit Hjerde vædet,
 Og Fædrelandets Røst Ild i dit Hjerde blæst;
 Siig da, om ei blandt de tilbagemante Skygger
 En Helt du finder fra den yngre Tid,
 Som ubemærket, vennehuld og blid
 Sin lille Hytte ved vor Arne bygger?

Dog nei, du seer det sikkert ei;
 Beskedenheden med de stille Dyrer
 Sig ubevidst i Eensomheden fryder,
 Bag Skoven ved den store Landevei.
 Forbi den lader Livets Helte gaae,
 Fornøier sig ved saa at see dem vandre;
 Bestandig kun opmærksom paa de Andre,
 Sig selv den ganske glemmer i sin Braa.

Dog ei Enhver som gaaer forbi er blind;
 Ei hver en Pillegrim ikkun betragter
 Den stolte Brimmels drabelige Fagter,
 Men titter nu og da i Busken ind;
 Opdager Eremitten i sin Lund,
 Indtræder, smager Vandet af hans Krukke;
 Han hører fromme Turtelduer flukke,
 Gaaer bort — og glemmer aldrig denne Stund.

Saa gif det mig. En Maler med min Bog,
 Og med min Pensel, kom jeg for at finde,
 Hvad Fantasten kunde stort forbinde
 I Kunstens frescomalte Billedsprog;
 Og mangen Helt jeg skued, kært i Strid,
 Meer eller mindre ledt af Smaaligheden;
 Og for at finde Helten til mit Eden
 Jeg maatte drømme mig en Heltetid.

Men Een af mine Helte, stet og ret,
 Som i det nye Billed her er malet,
 Fordunkler undertiden Idealet,
 Og er dog andet et — end et Portræt!
 Thi virkelig min Thorvalds Hierte staaer
 End høit for Andres Bel med samme Lue.
 Ham, Carl, du finder i din egen Stue,
 Naar, med dig selv, for Gud du ene staaer.

Dickmanns Død.

Sludfuld, taagnet og kold skyller med Storm
 Regnen mod Klippens Grund,
 Hist, hvor fiernt mellem Fjeld aabner for Nords
 havet sig mørk en By*);
 Sparsomt Flora med Baarpryd og med Smil
 Solen paa Himlens Blaa
 Gicæster den, mens Arktur blegner i letsumrende
 Sommernat.
 Skibsfart sammen den drev; Handel er der Løsnet,
 og nordisk Kraft
 Tid med senestærk Arm lydig til Flugt Havet og
 Stormen tvang.
 Stræbsom Flid og et utrættet Erhverv skaffer til
 nøgne Kyst
 Ceres Gaver, du froblussende Gud Bacchus!
 din Druesaft.
 Hvilken Skiald da med Lyst slog ei sin Frydsharpe
 til Hædersquad

---

*) Bergen.

For sig mandelig Daad? Thi hvad er meere man-
 delig ærefuldt,
 End at tvinge den barskydre Natur lydlig, ved indre
 Kraft?
 At, men nu, men i Dag toner den sølvklingende
 Cithar ei
 Styrkens Roes; den er dødt, dæmpet til Sang,
 dødt med et Sørgeslor.

Thi ved Kamp, og ved stærkvirkende Daad souls-
 mer paa Mandens Arm
 Senens Jern, og hans Bryst runder sig fritaa-
 dende, Modets Hiem;
 Men hvo drømte vel blandt Musernes Børn om
 at paa Fjeldets Kant,
 Huldt af sparsomme Solsmil, bag et stesfikær-
 mende Winterlø-
 Ud var klækket en Blomst, fielden og fin mil-
 delig elskovsfuld,
 Sydligskien af Natur, duftende sødt, kiælen
 mod Solen vendt?

Høit paa goldeste Biergaas imod Sky vorer vel
 stundom frit
 Lægens Urt, med en skarpvirkende Blød, kryds-
 dret med Getteblød;

Stærk helbreder dens Rodmælk, og jeg veed vel
at din Bitterurt,

Holberg! der, mellem Steen, suged sin blodrens
sende Sundhedsaft.

Men det Blomster, som nu, visnet og brudt,
driver for Bølgen hist,

Var ei nordisk, af diærv Kampenatur; var,
hvilket Underværk!

Var en østerlandsk Urt, klækket til Duftglæder af
Alfers Chor.

Selv Titaniæ Haand, liliehvid spæd, planted paa
Klippens Grund

Hist den; aanded dens Luft luun med sin høits
svulmende Svanebarm.

Vært hun gav; og den blev herlig og høi, bredtes
med frodig Kraft;

Blev en Busk, i hvis Læ Klio med Guldhyren
hensatte sig.

Egnens Ynglinger did lokked ved Klang, Alf,
du med salig Røst!

O min flammende Siæls Kraft har du vakt
først med din Heltesang.

Men mens Luften sig klar mildned, mens grøn
Kronen sig runded frit,

Ødelæggelsens Orm uformærkt aad dybt sig i
Stænglens Marv;
Og den blomstrende Busk tabte sin Blomst, misted
sin Sommerduft;
Lig en grædende Piil høied dens Løv sig mod
den dunkle Flod.
Kun i Floden det end levende Blad fandt sin For-
friskelse;
Daglig Bærten blev meer gulsten og guul; til i
en Rædselsnat
Bølgen løsned dens Rod, rev den fra Land —
Nu har den overstridt!
Men med Flør om sin Guldhyra paa Strand
sidder nu Klio taus,
Medens Skialden en Sivblomst kaster hen
efter den Busk, som ei
Meer rodfæstet, ei meer fængslet i Jordlegemets
Kummermuld,
Glyder let nu paa Styr, venlig befriet, til et
lyksaligt Hiem.

Den 14de November i Halle.

Wintermorgensolens Glands
 Klar og herlig meldte Dagen;
 Ynglingen i Stuen treen,
 For sin Morgenthee at smage.
 Og for ham paa Bordet laa
 Deilig en forseklet Pakke,
 Først fra Henrik Steffens bragt
 Fredrik Schlegels Nytaarsgave.
 Dernæst fra den hulde Biv
 Kinolivengrønne Handsker;
 Et for Aand, for Legem et,
 Begge trænge jo til Barme.
 Da nu Vinteraftnens Sol
 Langsamt ned i Vesten daled,
 Da de hvide Koppers Kreds
 Bordets muntre Glade krandsste,

See, da vidned om en Fest
 Pynteligt og muntert Hallen;
 Thi af Bordet, brunt og blankt,
 Var det grønne Bordug dragen.
 Heller ei man Teppet fandt
 Længer paa Fortepianet.
 Alting straaled uden Slør,
 Som paa fieldne Helligdage.
 Og i ingen Kroge meer
 Skuled Dunkelhed i Hallen,
 Overalt de muntre Lys
 Hvirvled med en Høitidsflamme.
 See da treen Louise let,
 Mild beskeden ind i Salen,
 Nikke kom, Sophia kom
 Reichardts hulde Piger alle.
 Og en Sang med Melodie
 Gav Louise nu til Skialden;
 Selv hun havde Tonen sat,
 Han Forfatter var til Sangen.
 Derpaa traadte Nikke frem
 Med et Uhrbaand i en Bålnød;
 Men Sophia, Eva lig,
 Skielmsk et deiligt Æble rakte.
 Og fra Reichardt Spillemand
 Bragtes mange skønne Klange,

Alt hans eget fieldne Værk,
 Alle Goethes hulde Sange.
 Tankerne fra Goethes Aand
 Tydelige i Ord udtalde,
 Havde vundet dobbelt Kraft,
 Ved med Toner sig at blande.
 End et Billed fulgte med:
 En af Velsklands store Skialde,
 Ariost foræret blev
 Til en ung beslægtet Sanger.
 Dette var for Aandens Lyst,
 Men end bragtes med for Ganen
 Af Maderas drøie Biin
 En forseglet støvet Flaske.
 Da nu Bennen ogsaa kom
 Did, den ædle Schleiermacher,
 Som Jean Paul saa ret har kaldt
 Sixtelevandrerer af Plato;
 Da nu Mine Wolf indtreen,
 Store Grækers tydske Datter,
 Og den hele Bennesflof
 Samlet var i Aftenhallen;
 See da blev der baaret frem
 Paa det lange Bord en Kage.
 Kagen frandsæt var med Lys,
 Sex og tyve Lys man talte.

Ehi for hvert af Heltens Nar
Saae man frem et Lys at rage.
Uformærkt med Lyset svandt
Muntert hen en venlig Aften.
Og som Aften Lys og Nar
Svinder ogsaa nu Romanzen.
Glæden som et Blink forgaaer,
Mindet ligner Maaneglandsen.

B a a r e l e g i e.

Lad under Lyrens fortrolige Klang mig spørge
dig, Emma,

Har nu alt tidlige Sol venlig din Hauge besøgt?
Ligger du alt paa Knæ for de purpurviolne Lev-
løier,

Som du med flittige Haand planter i Digterens
Grund?

Som du, en smilende Dronning liig, fra tyngende
Stavnsbaand

Gierne befrier. Siig, brød Vinterens Fængsel du alt?
Dufte de fyldige Blommer, de herlige Kroner,
som nylig

Matte bag Vinduet stod, frodigt nu op i det Blaa?
Eller er det for tidligt endnu, og skuer du end kun,
Hvordan Auriklens Lok krøller bag Bladene sig?
Ordner du i dit Lysthuus Frø med linæiske Navne,
Som af din Ven du modtog, Holbøll Urte-
gaardsmand?

Boxer endnu om sædvanlig Rabat de vuggende
Græsstraæ

Bredt, eller bragte dig alt (klog paa saa mangen
en Kunst)

Faderen Tegninger med, i Aftenstunden, naar
Solen

Segnende kistes, og sval blev den besværlige
Bei?

Lokker alt Søndermarken dig grøn? Har Træer:
nes Knupper,

Rysfødte Kyllinger lig, faaet de tidligste Duun?
Eller standsed i Harm, over Amagerland, over
Havet,

Stormen de'spirende Lev grumt med sin hylende Luur?
At hvi kan, som min Siæl, dog mit Legem sig ei
giennem Luften

Swævende svinge? Da var hurtig Besøgene giort.
Mangen Dvæld, naar J eensomt sad i den skum:
rende Dæmring,

Treen jeg da pludselig midt i Eders studsende
Kreds;

Nød de Bær, som af Digteren selv, med blot:
tede Finding,

Ufortrøden var plukt Middags Luen til Trods.

Under det giæstfri Tag svandt Aftenen tiel, og
Lyæus

Lokked med spøgende Wiin Latter og Munterhed
frem.

Gamma! hvælvede Lyras Klang her mægter ei
vældigt

Borende Hiemvees Qual ret dig at tolke; den
skal

Heller ei barsk forstyrre dig Buggesangen, jeg sender:
Rafaels Engle kun lee bør mellem Blomsternes
Pragt.

Mægted jeg derfor end vældigt i Buonarotiske
Farver

Dierot dig at male mit Savn, skal dog en Skil-
dring som sig

Ei min Baarelegie forstyrre. Du nærme dig venlig
Denne min Blomsterkost, sendt fra det fremmede
Land.

Men naar Solen i Aftenqvæld bag Stovene
daler;

Naar i sit krusede Sølv smiler germaniske Flob,
At da længes jeg saare til Eder; til Fader paa
Bakken,

Og til de Rikere, som boe hist i den straatakte
Braa.

Tolker en venlig Aand Eder aldrig Broderens
Længsel?

Mærker I aldrig mit Guf stundom i Aftenens
Wind?

Mu, saa lader da denne min Sang i sværmeriske
Toner

Høit Jer forkynde: Fra dem, Hjertet i Sandhed
har lær,

Skiller ei lyneborgiske Sand, ei baltiske Bølger
Trofaste Wandringsmand; mægter ei schweizeriske
Fjeld

Handen at rive; Skal ei den stoltestkneisende
Gubbe,

Montblanc, Biergenes Drot, Kille; Skjændt
Skægget og bred

Kronet med Sne mellem Eder og mig han træder,
endskjændt han

Sender sin Døttreflokt listig imøde mig der.

Dog skal ei Roser og solvblaa Luft, ei Skjøn-
hed og Farver

Blege det nordiske Lands Diser; ei Granerne
skal

Glemmes i Romas Dal; Brunetten de hulde
Blondiner

Ei fordunkle mig skal; Myrther i kislige Lund
Af Erindringen bort ei fortrænge den hellige Bøg-
skov,

Hvor mig det tidligste Digt Alfven i Skyggen har
lært.

Ingen Ørne kan flyve saa høit som Tanken, den
svæver
Over det kiæfeste Fjeld, spotter den dybeste Kløft;
Som en venstabelig Due med Brev om Halsen den
standsed
Ikke sin Gang, før den fandt Hytten i vanlige
Slugt.

De tre Fødselsdage.

Naar Dannerkoven grønnes,
 Naar blaalig Luften luner,
 Og Nattergalens Slag til Elskov vækker;
 Naar Bondens Flid belønnes,
 Naar Flora Stenens Runer
 Paa Marken pryder hist med Blomsterhækker;
 Naar kiølt hun Lunden tækker,
 Og spætter Græsset med de blaae Kiærminder;
 Naar Hyazinten lugter,
 Og naar de modne Frugter
 Til Skoven vinke Dalenes Hyrdinder;
 Da kalder mig tilbage
 Stjærfsommer trende kiære Fødselsdage.

For dem at helligholde
 Hidnærme sig Favoner,
 Mens Boreas er bunden fast og stille;
 Da hylér ingen folde
 Stormslag i Skovens Kroner;
 I Skyggen Nattergalen slaaer sin Trille;
 Da træder frem den lille

Gud Amor med sit Røgger og sin Bue;
 I Skovens Tabernakel
 Han tænder da sin Fakkell,
 Ved Rosenbægrets høie Purpurlue;
 Sigter ved sine Flammer
 I Hyrdeflokken ind — vee den han rammer!

Og naar nu Pilen brænder
 Dybt i det unge Hjerte,
 Da blier den lille Amor saa fornøiet;
 Han gnider sine Hænder,
 Og svinger om sin Kierte,
 Og Glæden lyser Glutten ud af Øiet.
 Da breder han ophøiet
 Sit Sølvvingepar og bort sig flyder.
 Urania fremtræder,
 I linnedhvide Klæder,
 Og sætter sig i Ly, hvor Bækken flyder.
 Amor paa sine Binger
 Har Elskov. bragt, hun Kiærligheden bringer.

Hun bringer Kiærligheden
 For Ven, for Søster, Broder,
 Og for Forældre, som for Døttre, Sønner;
 Hun tryller til et Eden
 Vor Jord, den gode Moder;
 Det rene Bryst hun rigeligt belønner.

O, naar sig Stoven grønner,
 Naar slog med meer Hengivenhed et Hierte?
 Naar fød en bedre Taare?
 Naar saae man Frastand saare
 Med mere bitter og vemodig Smerte?
 Naar alle Blomster tindre,
 Da blomstrer Siælen og i Stovets Indre.

Og søde Tid! O Lykke!
 Som trende siige Dage,
 Saa kiære, skienker mig naar Flora kommer;
 Hvordan skal jeg udtrykke
 Min Glæde, som min Klage,
 Thi ene staaer jeg i den skionne Sommer.
 O Gud du est min Dommer:
 Jeg elsker dem; men paa min Vandringsbane
 Mig Hiemmet's Fryd forlader;
 Skilt fra min gamle Faber,
 Fra min Sophia, fra min Christiane,
 Kan jeg dem varint ei savne
 Til dette Bryst, maa Dagens Glæder savne.

Men jeg skal atter skee
 De skionne Dages Glæde,
 Og dele den, og med de Andre nyde.
 For Arnen's hellige Lue
 Jeg atter ind skal træde,

Og i min lille Vennekreds mig fryde.
 Gud vil min Stav ei bryde
 Saalænge den, en Vandringstav, mig følger;
 Nei, hjem til mine Kiære
 Skal atter trygt mig bære
 De stærke Østersøens Purpurbølger;
 Til Danmarks gamle Rige,
 Til Fader, Søster, Venner, og min Pige.

Men inden jeg kan prise
 For saadant Godheds Giver
 Paa Danmarks Grund, og paa din Grav, min Moder!
 Saa maa min Sang bevise,
 At stedse jeg forbliver
 En trofast Elsker, kiærlig Søn og Broder;
 At Hav og Land og Floder
 Adskiller ei, men knytter og forbinder;
 At hist er mine Tanker,
 Hvorhelst min Fod end vanker,
 Naar Solen stiger og naar Solen svinder;
 At sig min Reise skynder,
 En Ring, at ende kun hvor den begynder.

Saa til, min Sang, da skyndeligt mod Norden!
 Tolk dem min Sorg, min Glæde,
 Og viis dem, at jeg borte var tilstæde.

Til Huisguderne.

Fader Odin, lad dit Gys
 Kraftigt i mit Hierte lue!
 Dødens ængstelige Gys
 Nægter ene du at lue.
 Lær mig finde Nimers Na
 Mellem Skovens dunkle Stammer,
 Lær mig kisle mine Flammer
 I det friske Nørkeblaa.

Giv mig Kræfter, Asathor!
 Styrk min Hammer til Jdrætter;
 Lær mig paa den vilde Jord,
 At bekæmpe Nørkheds Jetter.
 Lær mig fra min egen Land
 Midgardormens lumske Smerte,
 Naar den klemme vil mit Hierte,
 Bort at vriste med min Haand.

Styrk mig Bragi, med dit Blik!
 Lær min Harpe helligt klinge.
 Slut min Tørst med Suttungs Drik,
 Hæv mig paa din Ornevinge.
 Lad dit Vbles søde Saft,
 Idun! i mit Bæger flyde;
 Lad mig gavmild Frugten nyde,
 Som forynger Livets Kraft.

Freier, gyldne Frugtbarhed,
 Overflodighedens Fyrste,
 Du, som Ar til Jorden ned
 Ryster fra din Gullinborste,
 Stikant mig et beskedent Neg,
 At ei Sangen mat forstummer!
 Lad mig, uden Næringsstummer
 Dve fort min Strengelæg.

Frigga, i dit Herthadal,
 Ved en Brink i dine Skove,
 Byg din Son af Lov en Sal,
 Nær ved Søens blanke Bove!
 Reis den, hvor jeg Lyset saae,
 Hvor de svandt min Barndoms Dage,
 Men hvor Mindet blev tilbage,
 Stikant mig en beskeden Braa.

Stiig da ned til Gefions Æ
 Skionne Freja, Nordens Glæde!
 Bring til Hytten mig min Æs,
 Slynng os i din gyldne Riæde,
 Slynng os i din Lok saa holdt!
 Den ei Mandens Styrke kræfter:
 Habor sprængte Sigars Lænker,
 Signes Haar ham fangen holdt.

Mangen Nat, naar Egirs Hav
 Rieligt op mod Stranden flyller,
 Stiig da, Baldur, af din Grav,
 Mens i Mulm sig Solen hyller;
 Styrk min Aand med qvægsom No,
 Lær mig Livets Blomster sanke,
 Lær, ved hellig Eftertanke
 Mig at finde Haab og Tro!

Naar da Lokes haarde Stang
 Hødur støder i mit Hjerte,
 Følg din Ven den skumle Gang,
 Giennem Helas Gru og Smerte;
 Styrk mig med dit Guddoms Mod!
 Sving mig op fra Jordens Brimle
 Med dig, til dit lyse Gimle,
 Fromme Baldur Eiegod!

H i e m v e e.

Underlige Aftenluste!
 Hvorhen vinker J min Hu?
 Svale, milde Blomsterduste!
 Siig, hvorhen J bølge nu?
 Gaaer J over hviden Strand
 Til mit elskte Fødeland?
 Vil J der med Eders Bølger
 Tolle, hvad mit Hjerte følger?

Matte Sol! bag Viergets Stene
 Luerød du synker ned;
 Og nu sidder jeg allene
 I en dunkel Eensomhed.
 Hiemme var der intet Fjeld!
 Ak, saa er jeg ude vel?
 Skal i Nat ei barnligt blunde.
 Bag min Herthas grønne Lunde.

Norges Søn! jeg vel kan mindes
 Du har sagt med smeltet Bryst,
 At i Hiemmet ene findes
 Rolighedens sande Lyst.
 Schweizer! som paa Klippen boer,
 Du har talt de samme Ord.
 Hellig Længsel drev med Vælde
 Begge til de vante Fielde.

Troer I da, kun Klippen ene
 Præger sig i Hiertet ind?
 At! fra disse nøgne Stene
 Vender sig mit mørke Sind.
 Synger Granens, Fyrrens Lov!
 Hvor er Danmarks Bøgeskov?
 Gustne Flod, som her sig krummer,
 Dysser ei min Siæl i Slummer.

Hiemme rinder ingen Floder
 I en fild og leret Grav:
 Livets Kilde, Glædens Moder
 Breder sig, det sølvblaa Hav;
 Slynger sig med venlig Arm
 Om sin Datters fulde Barm,
 Og ved Blomsten sig forlyster
 Paa Sielundas unge Bryster.

Stille, stille! Baaden gynger
 Hisset mellem Siv og Krat;
 Høit en Nø ved Cithren synger
 I den tause Sommernat.
 Rene Toner! Milde Lyst!
 Hvor du strømmer i mit Bryst.
 Men hvad savner jeg og græder,
 Da hun dog saa venligt kvæder?

Det er ei den danske Tunge,
 Det er ei de vante Ord!
 Ikke dem jeg hørte sunge,
 Hvor ved Hytten Træet groer.
 Bedre, skønnere maaskee,
 At! men det er ikke de.
 Bedre troer jeg vist hun kvæder;
 Men tilgiver, at jeg græder!

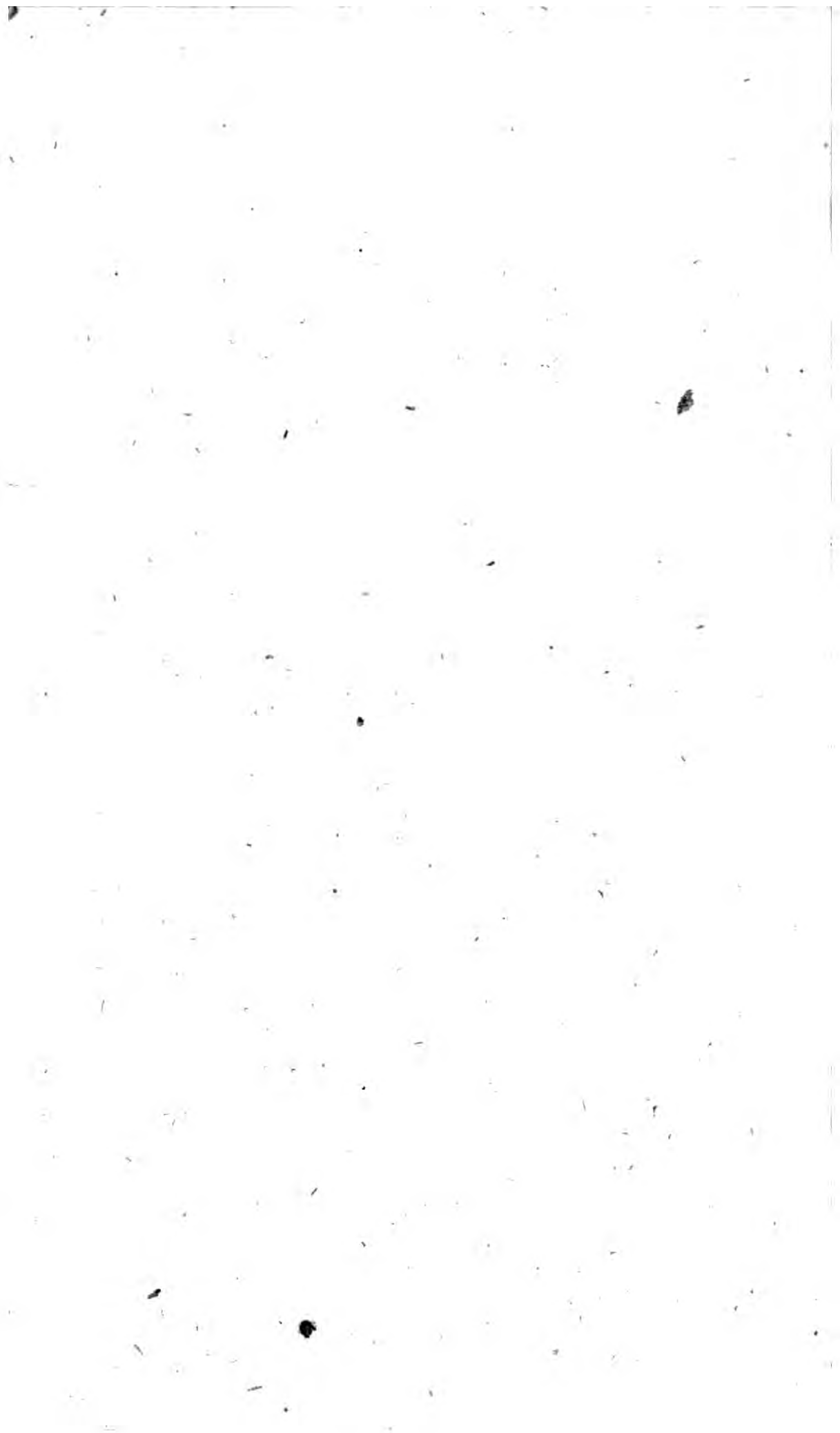
Tager ei min Sang for andet,
 End et ufrivilligt Suk.
 Længselsfuldt heniler Vandet,
 Aftenen er saa blid og smuk.
 Mangen saadan Aftenstund
 Nød jeg i min fiære Lund;
 Mindet vender nu tilbage.
 Det er Aarsag i min Klage.

Tidlig misted jeg min Moder,
At det gjorde mig saa Bæe!
Danmark er min anden Moder,
Skal jeg meer min Moder see?
Livet er kun svagt og kort,
Skæbnen vinker længer bort,
Skal jeg med den sidste Barme
Trykke mig i hendes Arme?

Langelands - Reisen.

F o r t a l e.

Utsaa skal jeg da nu forlade mit Hiem, og en
Reise
Førstegang i mit Liv prøves? Besynderligt nok!
Fiirogtvende Gang er jeg reist vel rundtomkring
Solen;
Driftig og lang var min Wei, mangen i Følget
er død;
At men hvad siger det alt? Mens paa Himmels
farten jeg iled,
Var fra min Arelskad neppe jeg fem Miles Wei.
Nu vort Sielland drager igiennem, til Fyen og
til Thorning,
Over til Langland jeg, Laaland, muligt, og
Moen.

Sær Forventning spænder min Varm, som naar
 før i min Barndom
 Færdig, til Skoven alt stod pakket en rummelig
 Bogn.

Lad dig da stemme, min Luth; at igiennem de
 lydende Strænge
 Kraftigt fortolke jeg kan, alt hvad paa Velen er
 hændt.

At, men hvad tænker du paa, barnagtigdrøms
 mende Digter?

Slig en Reise du troer Publikum værd at
 betroe?

Om hvordan først du drog over Roskilds storede
 Landvei,

Ringsted, Slagels forbi, lige til selve Korsør;
 Kom paa Smakken, fik ondt, saa langsomt seiled
 fra Nyborg,

Fem Miils knuddrede Wei, tænk dog, i ottende
 Glas!

Kom til Svendborgs Sund, over Vølgen i Sun-
 det til Thorsing;

Siden paa Bovernes Ryg, atter til Langlands By.
 Slige Bedrifter da mener du værd at siunge for
 Folk, som

Reiser har læst, der er gjort Jordklobskredsen
 omkring?

Blifst er dit Barfel, min Ven! og jeg veed hvad
driftig jeg vover;

Først til mit Forsvar dog tiene dig dette Par
Ord:

Tit Amagerne saaes at dansse paa Bund af en
Bøtte,

Hvortil vi Andre min Tro ønsked en rummelig
Sal.

Hiernen er trindt omringet af Unaturen, og —
sælsomt!

Hiernen, saa lille den er, atter omringer dog den.
Viseste Mand har seet i et Æg. Alskabningens
Billed;

Skønheds yndigste Form, Klobens eliptiske Gang,
Organismens mystiske Trø, og det vældige Livs
stof.

Ligger det alt i et Ægs Omfang, liden af Kraft,
Hvad maa der ligge der vel, mellem Krebshuus:
veien og Nyborg,

Og saa videre frem, naar vi det ret kun kan
see?

Dette Talent: at see, har i Oldtid Folket
bestandig

Tilfagt Digterens Blik; deri dem Kunsten bestod.
Og for at vise, vort Syn kun ei gienstandlegems:
ligt virker,

Men fornemmelig jo dybt fra vor Sixels Fan-
taste,
Tolker et gammelt Sagn, at Homeros Skialdes-
nes Fader,
Blindet besang hvad han saae klart, for hver
Seendeblind.
Hvad der nu mig angaaer, som ei løser den Hel-
liges Skorem,
Blind er som han jeg vel ei, bruger dog tit min
Lorgnet.
Tag da tilstakke, min Læser, med hvad jeg ærlig dig
byder!
Kun en uredelig Mand byder dig meer end han
har.

Til Sazo Grammaticus.

Gamle Folio bog! nu luffer jeg dit Pergament:
 bind;
 Langt nok drog jeg med dig, siddende stil paa
 min Stol;
 Nu jeg forlade dig maa; dog nei, vi skilles ei
 derfor;
 Følger Erindringen ei, selv naar Farvel der er
 sagt?
 Vær mig en tro Ledsager, hav Hiem i det hellige
 Minde,
 Følg mig, viis mig omkring, giennem mit Fædres
 neland!
 Trin, som en huusvandt Ven, fortroligbesteden
 tilbage,
 Hvergang sit første Besøg gjer mig en deilig Nas-
 tur.

Men har hun sagt Farvel, og er nær mosdækkede
Borgmuur,
Gleef mig da snart igien; helst i det taagede
Veir.
Ledet af dig jeg stande, for helligdæmrende
Hvælning,
Hvor dine Vældiges Been lagdes og smuldne til
Støv.
Lær mig af Bondens enfoldige Mund fortrolig at
lokke
Mangt et ærværdigt Sagn, Lyd fra den ældere
Tid.
At sig Oldtid blander med Nutid, Mindet med
Livet,
Riørligt i blid Harmoni, gennem det reisende
Digt.

Køstilde Landevei.

”Langsomt, det gaaer ad den brede, den linies
dannede Kongvei,
Spar som paa Stygger og Krat. Hvilken tieds
sommelig Tid!”
Stille, forkiælede Ven! En Kongvei bred er
og lge,
Ikke til Stygger og Krat trænger den kæmpende
Helt.
Helligt, i Midnatstunden, først kiser den lams
pede Hvælving,
Naar vi til Murene did trille de mødige Been.

I s e f i o r d e n.

Du gamle, solvblaa, stille, klare
Isefiord! som Nordens Helte
Søgte før, med Sværd ved Belte,
Aldrig fluk til Kamp og Fare;
Du som stedse bar en Skare
Fordum, af de brune Snekker,
Intet nu din Glade dækker! —
Tidens Tand kan Alting fure,
Styrtet er de gamle Mure;
Alt den mægter at beseire,
Selv det seiervandte Leire
Sank, dets Glands som Heltens Pje
Sluktes; og de lave Bunde,

Hvorhen Snekken før lod stande,
 Kan nu ingen Risle pløie.
 Selv den By, som Kongen bygged,
 Hvor dunkle Bøgelunde flygged,
 No, som roligt leve vilde
 Bed den roligstille Kilde —
 Roskild selv er overvunden,
 Al dens Herlighed er svunden;
 Kun den gamle Kirke savner
 Endnu ei sin høie Bue,
 At, som taust og helligt favner
 Afsen af den slukte Lue.
 O hvidsler kun vemodigt, Bover!
 Hvor de store Helte sover;
 Hvidsler mod den mørke Hule,
 Hiem, for Kongerne fra Thule;
 Skulper op med tungen Bølge!
 Eder mine Taarer følge.
 Saa rul da, Bogn, fra disse Bænde,
 Som sig, at, med Taarer blande;
 Og lad Strandens grønne Hække
 Snelt den blanke Bugt bedække.
 Let lad Vinden Bølgen fure,
 Bring mig hen til hine Mure,
 Ræmpestarke, tykke, røde,
 Værn omkring de elste Døde.

Lad mig der med Andagt flæve,
Hvor sig Choret's Buer hvæve;
Hvor de tykke Piller favne
Stevet, af de gamle Navne,
Som ei døer, og ei forsvinde
Medens Hvoars Kilder rinde.

Roskilde Domkirke.

Alt rasler Nøglen i de tunge Døre,
 Med Larm den rustne Laas nu op man lukker;
 Dens Gienlyd kan jeg dybt i Kirken høre.

Mod raske Lyd den gamle Hvalving sukker.
 Alt staaer jeg paa de brede Rødsteensfliser,
 Mod hvilke Loftet høiethvalt sig bukker.

Den sorte Mand nu rundtomkring mig visser,
 I Hvalvingen, hvor Heltens Been er lagt,
 Hvor stille Borger endnu Herren priser.

Du gamle Kirke, stolt og uden Pragt!
 Taust vidne dine gothiske stærke Piller,
 Om Oldtids dybe Høitidsaand og Magt.

Siig, Taare, hvi du ned ad Rinden triller?
 Siig, hvi saa brændende mit Blik du væder,
 Da stolte Minder for mit Syn sig stiller?

Ak! ei af Sorg, af Frefrygt jeg græder,
 Mens jeg i det begravne Danmark gaaer,
 Som efterlod til Evighed kun Hæder.

Med vilde, stærke Slag mit Hierte slaaer.
 En Skiald, som end kun Harpen svagt kan røre,
 De tunge Sværd jeg løste knap formaaer;

Men for det Store gav mig Gud et Øre,
 Skiondt selv ei Kæmpe, tolker jeg Bedrifter,
 Og sene Slægter skal mit Drapa høre.

Den Aand, som luer i de gamle Skrifter,
 Den svæver her i disse dunkle Gange,
 Den sukker giennem Gravens dybe Rifter.

Saa ton da, Oldtid! giennem mine Sange,
 At hvad du viser den henrykte Aand,
 Den atter kan med Belyst vise Mange.

Du leder mig sagtmødt ved din Haand,
 Hen over disse halvudslygte Stene,
 Som fængsler, ak! mit Blik med stærke Bænd.

Thi under Pladen hviles Heltens Bene;
 Enfoldig staaer han, med sin stille Frue,
 Udhuggen taus i Krogen; men ei ene.

Thi som paa Marken Tue staaer ved Tue,
 Sig slutter Heltegrav til Heltegrav,
 Omfavnet af den høie Kirkebue.

Du! faldt paa det fribaarne danske Hav;
 Du hisset! sank i Dannerkongens Hære;
 Du! fromt og helligt bar din Bispestav.

For at udbrede Jesu rene Lære
 Dit Liv svandt hen, derfor blandt disse Helte
 Du hviler broderligt, til evig Ære.

Ugudeligste Frækhed kun kan velte
 Den Liigsteen bort, hvor Kæmpen nu ei meer
 Til Forsvar drage kan sit Sværd fra Belte.

En Rustningskikkelse jeg hisset seer,
 Med intet Legem i; dens Barm ei slaaer,
 Men Morgensolen hen paa Hielmen leer;

Og siger: Saadan Heltens Minde staaer!
 Selv naar til Støv hans Legem længst er blevet,
 Ei Tidens matte Haand hans Død formaaer.

Det Navn som Sagas Griffel dybt har Prevet,
 Det sletter ingen Alders Taager ud,
 Det lever herligt, som det før har levet.

Skiondt Fanen, hist, er vorden til en Klud,
 Saa vidner dog den lange, stærke Stang
 At Fienden blegnet faldt, paa Heltens Bud.

Hin Glavind truer end med Undergang,
 Skiondt sort og rusten den paa Kisten hviler,
 Og Guldet bortslidt er af stærke Fang.

Hvor sølsomt Solen ind i Kirken smiler!
 Som Oldtid smiler i den yngre Tid,
 Saa smiler Nutid ind, hvor Oldtid hviler.

At see den blinde Snekters fromme Flid!
 Et Taarn af Blodetræ, til Herrens Ære,
 Han trolig skar, og satte her det hid;

At paa hans Andagt Tegnet fulde være.
 Skiondt dunkelt var hans Syn, lys var hans Etæl,
 Da samlende hans Hænder det mon skære.

Med Farve dækt er Kirkestolens Pæl;
 Hvor saac jeg Egeplanken selv dog gierne,
 Paa dette Sted, hvor hellig er hver Fiel.

Om Nutids Glimmer og om Oldtids Rierne
 Taust vidner dette rødblaas Stolestad,
 Hvor Overfladen skal om Alting værne.

Meer op jeg triner i den lange Råd.
 Høialtret hist med Andagt nu jeg skuer,
 Hvor gamle Konger knælte ned og bad.

Dit hele Levnet, elskte Jesus! luer
 Paa Altartavlen, som sig blank oplader,
 Og spreder ud sin Glands i Kirkens Buer.

Med Haab og Trøst jeg i dit Smil mig bader.
 Hvo hviler her bag Altrets lune Ly?
 Hvo giemmes bag de gitterslynge Plader?

O Margaretha! du som Danmarks Sky,
 Lig Maanen hist, med Modersmil adskilled,
 Her slumrer du, du Nordens stolte Ky!

Og blegt og rankt dit moderlige Billed,
 Med Kronen om de lange Hovedhaar,
 Er oven lagt, i hvide Klæder hildet.

Vag dig det høie, sorte Gitter staaer,
 Og værner om det Sted, hvor Oldtid boer,
 Hvor ældste Levning endnu ei forgaaer.

Med Gysen træder jeg i dunkle Chor,
Som ved en Troldmands Bud i Østerland,
Hvor lutter Underværker mig omsnoer.

Thi Fantasien Intet vise kan
Af Tiden uafhængigt meer og Elde,
End disse Piller, smykt med Farvevand.

De spotte Døden og dens stærke Bælde,
De stande henved tusind lange Aar,
Mens Tid og Brand dem ei har kunnet fælde.

Paa Støtten Harald Blaatand malet staaer;
Den støbte Kiste Evskiægs Fader giemmer;
Indmuret, som hans Navn, den ei forgaaer.

Skraas overfor, hvor Piller op sig stemmer,
Der favner Muren, o Svend Estrithsøn!
Den sidste Rest af dine trætte Lemmer.

Og, ret for dig, din Dronning, blid og skøn
Bed Harald Blaatands Side venligt stander;
Linskisten slutter hendes Been i Løn.

Den fromme Wilhelms Aske her sig blander;
Han ved din Side staaer med Bispestav,
Hans Nærhed om din dybe Guds frygt sander.

Men alle fire Billeder fra Grav,
 Lig Nander, skue paa det Marmor rolig,
 Som Efterlægten Afkomstøvet gav.

O hvor sig Loftet hvælver her fortrolig,
 Mod Pillerne, som rage dristigt frem.
 Det gamle Chor er Helligdommens Bolig!

Hist aabner sig en liden Brædelem:
 Ufkyldighedens Engel huldt beskiermer
 De danske Kongers Børn, i Dødens Hiem.

En Kugle hist i Muren jeg mig nærmer,
 Den knuste Brystet paa den tappre Juul;
 Han hviler nu, hvor ingen Fiende sværmer.

Hvad træder her jeg paa? Et ydmygt Skiul,
 En smal og ringe Sandsteen, glat og lige,
 Beskeden ruger over Graven huul.

O Laare! du behøver ei at snige
 Dig langsomt frem, — hist siger Tavlen mig:
 Her hviler Saxo i de Dødes Rige.

Din Gndskrift selv, du Edle! satte dig.
 Dit Navn ei trænger til i Steen at hugges,
 Lad Ridderen beholde Sligt for sig.

Et Bitterværk nu atter seent oplukkes.
Fra Femte Fredrik bring mig hisset ned,
At tungt mit Blik med Beemod kan bedugges.

Her slumrer med sin Hustru sødt i Fred
Den Fierde Christian, som skal elsket være
Af hver taknemlig Dansk, i Evighed.

Hist hvor hans ædle Fædre høit til Ære,
Et Hvilested af røden Steen er sat,
Skal end med Andagt mine Been mig bære.

Og nu, I elskte Liig! god rolig Nat.
Tilgiver Skialden, som sit Fied lod lyde
Bed stillen Grav! Dog I har alt forladt;

Ehi I har seet Begeistringstaaren flyde.

D v e r g a n g.

Net som den rusende Strøm, der slynger sin
 kraftige Flodarm
 Stærk giennem Dalene ned, skummende vældigt
 og dybt,
 Naar den da naaer til et speilklart Vand, til den
 rolige Sjødam,
 Risler dens Bøve kun brudt, mildt i det spillende
 Skær;
 Saadan Digterens Røst: hist toned i hellige
 Hvælving
 Vældig sin Sorg og sin Jld, malmfuldt Orger
 lets Klang.
 Men nu Kirkedøren er lukt, sædvanlige Verden

Atter omringer os rundt, dæmpes den brusende
Flugt.
Og ved en enkelt Blomst, som jeg ruller forbi,
jeg fornøier,
Under indvuggende Taft, tit mit betragtende
Blik.

D e g n e n i R o e n .

Hurtig sin Hest og sin Hat og alt slog Degnen
 af Tanker,
 Da vi, uventet, paa Thee bød ham til Giest,
 og Tobak;
 Selv Tobakken tilside blev sat, for ei at for-
 dærve
 Theens fortræfflige Smag; Manden blev myg og
 human.
 Skælsmt Staldbroderen loe, mig Lyst kom paa til
 at græde;
 Theevandsdeggen mig blev Billed paa Tidernes
 Gang:
 Havde Chinesernes Thee ei fortrængt, vort straa-
 lende Nisodhorn,
 Drak nu, istedet for Nisod, Dansten ei China,
 til Straf.

K i n g s t e d

Medige kom vi med Glud til Kingsteds aabnede
Bærtshuus.

Medens vor Hest fik Hø, skrev jeg paa Ruden
mit Navn.

Neppe stod det blandt Andre der, før sig hurtig
et Billed

Heiste med Smil for mit Blik, at! paa saa
mangt et Forsøg.

Flintsteen skriver paa Glas, (som Demant), mens
Hestene fores;

For i den dæmrende Hal Kiedsomhed at fors
slaae.

Knap er et Træk fuldbragt, før strax det hovmos
dige Hjerte

Frisk om Udsødelighed gjør sig et latterligt Haab.
At men en grusom Tid, naar af Kradsningen
kied den er vorden,
Knækker den Ruden itu, trænger til blanke paa
ny!

S i g e r s t e d.

Uafladelig fæg for Vinden den taagede Støvregn,
Støvregnstaagen forbi atter med Posten vi fæg.
Natten var nær, og Begge vi stunded til fiernede
Krebshuus;
Krebsgang tyktes os selv Hestenes hurtigste Trav.
Hisset mod Venstre, paa Veien, i Taager sig
hæved en Kirke,
Sørgelig skiult af det Graa, tydelig knap for
mit Blik;
Kirker forbi var tilforn jeg tit alt kommen, dog
fristed
Navnet mig ikke; nu kom heftig først Lysten mig
paa.
Men til Vidne jeg kræver dig, Ven, om ei til
Forundring
Uarsag jeg noksom fik? Sigersted blev mig
nævnt.

Thi af en Mandelse sært til et Spørgsmaal, Læ:
berne dreves;

Ventende lytted jeg strax efter et Navn som var
fiært.

Dg som formodet, skeet: mildt qvæged Lyden
mit Øre,

Skiondt fordreiet udtalt gnavent af søvnige Mund.

Sigarsted! Du er her? Dg see, det glindsende
Blik sig

Brød giennem Taarer en Bei, hen ad den taar:
gede Mark.

At Kong Sigar randt mig ihu, samt Signe med
Hagbarth,

Bedd enhver, som har læst Oldtidens yndige Digt.

Hisset da kneised hans Kongsgaard stolt, og
hisset paa Bakken

Eræet, hvor Hagbarths Død viste den kiærlige
Magt?

Hisset dit Jomfrubuur, guldkotte, deilige Signe!

Hvor sig med Morgenens Blød blandte dit flam:
mende Baal?

Længst forsvundne Bedrift! kun en la) nedsyn:
kende Kirke

Giemmer til Slutning en Lyd end af dit hellige
Sagn.

Tit under Læsning jeg foer i Saxos snæksomme

Kronik

Sagnet i Taage forbi, ligesom Stedet nu her!

Ønsked at skue lidt meer; men en Slud ind:

hyled mit Dø.

Kort, med tilbagevendt Blik, drog jeg da videre

frem.

R e b s h u s e t.

Utsaa for Førstegang til et Natherberg jeg hen-
 ruller,
 For, med den vaagnende Dag, længer at reise paa
 ny?
 Smuk, saa siges, er Slagelsevei; speilklareste
 Bover
 Trindt omkrandses af Skov, jevn er den yndige
 Bro.
 Modig nedlægger jeg mig, i Haab om en qvæ-
 gende Morgen;
 Hvad da mit Øie skal see, venter nu Siælen
 kun halvt.
 Lær mig, med lignende Tillid, o Gud at gange til
 Hvile,
 Naar mig en dybere Søn styrker til fierne re-
 vei.

M o r g e n s t u n d e n .

Morgenstund har kun Guld i sin Mund, saa
 lyder et Ordsprog;
 Ofteft har Ordsprog ret; o men det feiler dog her!
 Mangen Morgen, naar sikkert jeg venter Aurora
 din Ankomst,
 Blid, Guldrosen i Mund, jomfrusødmende sødt,
 Kommer med Piben i falmende Læber, i graa
 Rokkelore,
 Frossen og søvnig en Knark; smøger mig Taagerne
 frem.
 Blomsterne hulle sig da, som om Aftenen yndige
 Piger,
 Ind i det græsgønne Shavl, bleges og rystes
 af Kuld.
 Hvor oplivende derfor er Skær i tidlige Mor-
 gen,

Eos, venlige Slut! af dit safrangule Haar;
Munter, Auroras Tolk! Da Lærken stiger i
Kornet
Eengang saa tidlig som før, slagrer i Luften og
flaaer:
Eos vor Dronning har meldt, Emaablomster! Baage
ner I Fugle,
Siunger og duster i Sky! Eos vor Dronning
har meldt.

S o r s.

Venligt, Sors! dit Ansyn leer, blyfærdig du
 titter
 Giennem den, blomstrende Skov, Hinden bag
 Bussene lig;
 Speiler dit Rødsteenstag i det rissede Vand, som
 af Himlen
 Laaner sit dunklere Blaa, blandet med Sivens
 Grønt.

Hisset er Anders Skovs ærværdigforældede Kloster;
 Nys indblandede Pragt her ei mit Øie kan see.
 Net som to Nabo, Gubber i Qvel efter trættende
 Dagværk,

Udenfor Cit, staaer hver; nikker den anden: God
 Nat!

Altsaa denne Natur det var, som i Kiærlighed
 rørte

Holbergs Hjerte, med huld Attraa fyldte hans
Barm?

Barmen, som hidtil aaben kun stod for Latter
og Lune,

Her Livsblomsten fik kjær, seent i sin Alders
doms Høst?

Hellig Erbsødighed skyldes den Egn, hvor Das
niens Holberg

Bandred med Sølvlof, taus under Egenes Sang.
Egen boied sin Green for at krandsse den mægtige
Linding;

Nu ham Udødelighed kroner med Stjernernes
Krandse.

A n d e r s = S k o v.

Hist, hvor Høien grønlig skraaner,
Hist hvor Horizonten blaaner
Og sin Glæde af Solen laaner,
Stod et gammelt Kloster trygt;
Tæt indkrandsset, venligeolig,
Rundt af Skovene fortrolig,
Gudsfrygts tarvelige Bolig,
Af de store Træer omskygt.
Mangt et Aar var længst forsvunden,
End det uskadt stod i Lunden,
Hellig Fromhed lagde Grunden,
Til Guds Ære blev det bygt.

Anders bort sit Øje vendte
 Fra den Pragt, som Hjertet blændte,
 Som med Fristelser omspændte
 Siælen, Ondskabs bange Kov;
 Afted ei de gyldne Klæder,
 Vandred til de stille Steder,
 Hvor i Andagt Fuglen kvæder
 Psalmer, til Gud Herrens Lov;
 Der lod han i dunkle Skygge
 Sig et stille Kloster bygge,
 At de fromme Brødre trygge
 Kunde boe i tausens Skov.

Ridderen, med Falk og Hunde,
 Blev nu fra de dunkle Lunde,
 At det rene Hjerte kunde
 Følge Fromheds høie Bud.
 Der, hvor Jægerhornets Toner
 Forhen klang i Skovens Kroner,
 Hvor for Fuglen lumske Doner
 Sattes, lod nu intet Skud.
 I de dæmringstørte Skove
 Torde ingen Larm sig høre,
 At de fromme Fædre love
 Uforstyrret kunde Gud.

Hele Naarens Fuglestare,
 Ræd for Larm og Støi og Fare,
 Fløi nu paa de Binger snare,
 Til den stille Munkebo;
 Hvor de loktes ei i Nøden,
 Hvor de, uden Frygt for Døden,
 Kunde slaae i Morgenrøden,
 Uforhindret sødt i Ro.
 Hvergang Klosterklokken ringed
 Nu hver Fugl, saa let bevinget,
 Høit sig op mod Himlen svinged,
 Sang saa lysteligt og fro.

Fromme Bønder did hendroge,
 Op de deres Hytter sloge
 Der, hvor Munkene forjog
 Overlast og Voldsomhed.
 Ind de vel ei torde vove
 Sig i Anders fromme Skove,
 Men ved Sæns blanke Bove
 Satte de sig hisset ned.
 Oldingen dem tit besøgte,
 Deres Tro han fromt forsøgte,
 Gavnild deres Kirke smykte
 Med det Kors, hvor Jesus leed.

Hvergang nu en jordisk Smerte
 Engsted deres syge Hierte,
 Kloge Raad han venlig lærte,
 Skænkte dem sin Lægedom;
 Hvergang Mismod, Qual og Kummer,
 Giorde Luften qualm og lummer,
 Vakte Sielen af sin Slummer:
 Blev det godt, naar Anders kom;
 Hvergang til den sidste Hvile
 Trætte Legem hen mon ile,
 Lod han brustne Øie smile,
 Uden Frygt for Herrens Dom.

At forgieves vil du søge,
 Vandrer, end de gamle Bøge,
 Som forbandt sig at forsøge
 Rislighed ved Klosters Fod.
 Yngste Qvist som da mon skyde,
 Monne Stormen længst nedbryde,
 Da kun lumske Orme tyede,
 Til den trøskethule Rod.
 End vel i de grønne Dale
 Klostret staaer, men gyldne Sale
 Paa de samme Steder prale,
 Hvor de ringe Celler stod.

Bonden end med Andagt stuer
 Hen til Kirkens hvalte Duer,
 Simlen i hans Hierte luer,
 Naar han nævner Anders Magt.
 Kiøbstædsfolket, mere søvet,
 Ofte Kraft og Fromhed rovet,
 Sølvets Slaver, stængt i Støvet,
 Nævner det med Ringeagt;
 Skialden, at! hvis Blik saalænge
 Paa de gamle Mure hænge,
 Griber i de stemte Strænge,
 Blusser, høit til Sang opvakt.

Hist hvor Aret Jorden delger,
 Hist hvor Diet gierne følger
 Agrens tunge, gule Bølger,
 Sort et Kors paa Høien staaer;
 Hellig Anders reist til Ære,
 At hans Hand kan altid være
 Egnen nær, og Omfarg bære
 For sin Ager, Nar for Nar.
 Hvergang Blomsten Engen spætter,
 Naar det unge Løv sig flætter,
 Grønt i Mai, da først sig sætter
 Nattergalen der og staaer.

Slagelse.

Hungrige kom vi til Slagelse By; hvor nu er
 et Herberg,
 Boligen fordum stod hyggeligt bygt for en
 Præst.
 Rundt Bærtinden omkring mig viste; hvor Kaisers
 og hvor Hestes
 Spiltoug fandtes tilforn, bragte man Giæsterne
 nu.
 Snild Indretningen fandt jeg galant jeg roste
 Bærtinden.
 Kæmpestridt af Kultur selv nu i Slagels man
 seer.

K o r s ø e r.

Her er altsaa den By hvor Jens Immanuel
fødtes?

Faldefærdig og mørk; dog som en Stabel komik!
Bølgerne slaae dens Bred, melodisk naar Veiret
er roligt;

Kommer der svageste Storm, bruser det grumset
med Slud.

Blæsten ryster dens inderste Tømmer, bestandig
den frygter

Døden, og lever dog end, skiondt kun et sørges
ligt Liv.

Øverst paa Siellands Kyst, naar mod Land den
vender sit Døie,

Smiler mod Marken den tør, munter og dansk
jovial;

Men naar mod Verdenshavet den seer, da ryster
den søsyg;

Stranden urolig og vild aflotter Kysten et Hyl.

B i n d e n.

Alt kommer an paa Binden til Søes; tit pludselig
 flaaer den
 Om til en modsat Kant, Alting lystret dens
 Vink.

Poesie er en Sø, er et Hav med utallige Bølger;
 Digterens Lune gjør her Indgreb i Voldi Ret.
 Derefter Farten maa rettes; thi Læser! tilgiv
 hvis i Digtet
 Stundom krydse du maa, ret som paa Veltet
 din Ven.

Reisen over Beltet.

Med smukke, lange Vers jeg agter at afmale
 Hvad meer mig hændet er; men først en lille Tale.
 Hvorfor jeg vælger her et andet Versemaal
 Har Epigrammet sagt. Naarhelst man stanger Aal,
 Saa bruger man en Riep, til Hvalen en Harpune,
 Til Berler Blæk og Pen, til Bautasteen en Rune.
 Hver Ting udkræver Sit, og sit særegne Sted;
 Og iblandt andre Ting kan Vers dog løbe med.
 Jeg veed vel der er Dem, der Saadant vil fordomme,
 Som for sig Mening mig kun lidet vil berømme,
 Som sige: Vers er Løgn, et Skyggespil, en Drøm.
 Men, sandt at sige, jeg paa dette Sted er sm.
 Antaget altsaa her at Vers er Ting, min Kiære!
 (Imellem os er Ting, det mindste det kan være,
 Og mangt et dygtigt Vers, som ei er reent Enjon,
 Vil ofte gielde selv for en honet Person).

Antaget det er Ting — saa falder det i Sandser;
 At ei det falder stygt, derfor maa Smagens Vandser
 Beskytte Nimeren; at Alt kan falde smukt,
 Snart dette Metrum, snart et andet bliver brugt.
 Naar man har Suppe spist, saa pleier man at elske
 En Mellemret, med Kaal, med Roer af de Botfelse,
 Saa Fiskemad, saa Steg, saa Kage, saa Gelee;
 Men under alting Wiin. Min Ven! af dette see:
 Ved Vinen jeg forstaaer kun Hypokrenes Kilde,
 Ved Maden Poesie; thi var det vel ei ilde,
 Om jeg i Skyggen her, strax under tiolig Buss,
 Med Smag tillaved dig — en Smule Ruskumsnuss.
 Den Ret er ganske god, jeg selv har kiendt en Gubbe,
 Som foretrak den langt for Numfords sunde Suppe,
 Der laves til af Been, til sulten Læfers Larv,
 Skiondt flige Knokler er som oftest uden Marv,
 Jeg haaber ogsaa vist du her formilder Minen,
 Da atter du din Ven gienseer, Alexandrinen,
 Af hvilken altid du har holdt saa stor en Klat,
 Som Alexander dig i Verden var forhadet.
 Den er dig meget kær; saa godt den laer sig læse.
 Du ei forlanger at man op for dig skal kræse.
 Skiondt Hexameteren gaaer og paa siette Fod,
 Saa har du Ret deri, den er ei nær saa god;
 Den er saa underlig, den er reent saa forbandet;
 Det ene Vers er ei aldeles som det andet.

Et Ansigt ligner den, paa Halsen af en Mand,
 Med Hage, Næse, det vel Ingen nægte kan,
 Dog er de ikke eens. Sligt kan du ikke lide.
 Tilgiv at du har maat't i sure Æbler bide!
 Men har du Æblet bidt, og var det altfor saurt,
 Skal paa din Læbe nu lidt Sirup, vorde smurt.
 Ved Sirup mener jeg da disse Vers, min Kiære!
 Af dem jeg skrive kan saamange det skal være.
 Jeg hviler mig imens, det er, som holdt jeg op,
 Og Digtet gaaer dog frem og siger ikke Stop.
 Man skriver dristig til, man støder ei sin Dommer;
 Først i den fiette Fod er det at Rimet kommer,
 Man kan betænke sig. Et høist uskyldigt Kneb,
 For den som stundum er lidt langsom af Begreb.
 Een Ting der endnu er, hvad jeg, som en Skribenter,
 Dog først fortælle maa til mine Recensenter.
 (Det altid kedsomt er, naar det doceret blier,
 Som man forkasted før man sværted sit Papiir)
 Hvis Parentheserne man finder noget lange,
 Og alt for hyppig brugt, i disse mine Sange,
 Da taer vildfaret man Rubinen for en Byld;
 Thi Digtet er kun til for Parenthesens Skyld.
 Jeg mod min Hensigt har da ingenlunde svigtet.
 En anden Sag det var, om den var til for Digtet;
 Men nu disvære man jo vender om paa Alt!
 Det var hvad først til dig jeg skulde hae fortalt.

Med Længsel vented jeg paa Horizontens Bue
 Nu Dagen; Dagen kom, men Dagen havde Snue;
 Den saae saa søvnig ud, saa vissen og saa plat,
 Som om en dygtig Svir den havde havt i Nat.
 Hvad ei et Under er. Hvis du og jeg begravet
 Hver Aften blev som den, dybt under Verdenshavet,
 Saa drak vi ogsaa med, og det saameget, Ven!
 At næste Dag maaskee vi knap stod op igien.
 Saameget meer er nu da Dagen jo at agte,
 Som sig Extravagans vil aldrig eftertrage;
 Som drikker sagtens lidt, ved Sang af Skovens
 Skiald,

Naar hele Dagen smukt den har opfyldt sit Kald,
 Men staaer dog op igien, og Morgenstunden lover.
 Det yderst sielden er at Dagen sig forsover.
 Det være kan engang, naar i et Afssemblee
 Ham Naanen nægtet har den smukke Sol at see,
 Da skuler han lidt mut, det varer dog ei længe,
 Som oftest staaer han op, mens vi er end i Senge.
 Nu altsaa: Dagen kom i smudsig Slaaprok klæd,
 Den ned paa Jorden saae, og hulked høit og græd.
 Om nu det var af Sorg, om nu det var af Glæde,
 At jeg saa bitterlig da saae den Pine væde,
 Det veed jeg ikke vist; nok er det: Dagen saae
 Paa Jorden grædende med smudsig Slaaprok paa.
 Sligt Marsel var ei godt, jeg selv blev noget bange.

Jeg ellers kief er — men hvad Barfær anbelange —
 Jeg tænkte: Vandet er kun tyndt, ei saa kompakt,
 At det kan imodstaae dit Legems Tyngfelsesmagt.
 Jeg frem en Tavle tog, mig uden at berømme,
 Og regned sindrigt ud, at — ei jeg kunde svømme!
 Jeg vidste, kun i Vand man veier fire Pund,
 Men hvad vil det forslaae? man drukner som en
 Hund.

Heraf du seer, min Ven, at ei jeg følger Stikken
 Og er i Vers kun lærd, men meer, selv i Physiken.
 Jeg haver vidt det bragt, og veed endog til Død:
 Elektrisering er den Kunst som giver Stød,
 Som slaaer os tit ihjel, som os i Haaret trækker.
 Luftpumpning er den Kunst, som Mandedrættet stækker.
 Magnetiseringen os viser hen mod Nord,
 Hvor Jis og Sneen vildt rundtom paa Marken groer,
 Hvor ei man nødig har for Sol at sætte Gluse,
 Og at opelske Niim ved Kunst i Drivehuse.
 Jeg selv galvaniset har en aflivet Frø,
 Som ganske rigtig trak sit Been da den var dø'.
 For atter altsaa nu (hvad ei jeg var forpligtet)
 Fra Parenthesen lidt at komme hen til Digtet,
 Jeg tænkte: Herregud! det var min Tro dog fælt,
 Hvis drukne skulde du paa dette ringe Welt.
 Det var dog heel fatalt! Din Kiortel er ei krympet,
 Jeg er saa bange for den bliver sammenrympet.

Man har ei Raad til sligt, sær naar man er død;
 Selv nok, mens Liv man har, man slide maa for Brød,
 Hvormeget mere da. Smaaafolk er ingen Grever!
 Det er dog egentlig af Livet at man lever.

Som sig Betragtning nu sig velted i min Aand,
 Treen Pigen ind med en Tallerken i sin Haand.

Jeg havde mig udbedt af Bouillon en Smule;

Jeg var ei ganske vel, jeg hørte Vinden kule.

Jeg sad Ulysses liig, paa dansk, som han paa græsk.

Jeg tænkte: Bouillon kan hjælpe dig, skøndt Flesk

Ei Gæthe meget hjælper, i Elskov uden Strømper.

Beständig tænkte jeg: Hvis Vandet Riolen krymper?

Jeg fat om Steen tog, det smagte mig bon bon;

Naturlig faldt mig ind Gotfred af Bouillon.

Jeg tænkte: Nu som han du Reisen skal beramme;

Thi Fyen og Sydland er jo dog meest det samme.

Det ene kiender du meer end det Andet ei;

Een Wei er kort, een lang, men Weien er en Wei.

En Wei, som er af Vand, den Egenkab besidder,

At den kan drukne dig, saa meget som den gidder.

Hvad om paa fierne Kyst med Spyd og Sværd og

Stang,

Fyenboen rede staaer, og vil din Undergang?

Jeg nægter ei, det blev mig ganske sort for Diet.

Jeg ud til Smakken saae, om den var vel fortsiet?

Jeg blev en Skipper vaer, af Mandskab var der To:

Det trøstelige Syn mig atter gjorde fro.
 Om Hjertet let jeg blev, jeg tænkte: For det første
 Vi er dog altid nok til dem i Fyen at børste.
 Jo færre Folk vi er, des større bliver vor Priis.
 Vi Alt ihjelstaae vil; kun Joversens Nvis
 Vi Livet spare kan, paa Wilkaar at han roser
 Fornemmelig først os, saa vore tre Matroser.
 Som sagte ved mig selv jeg talde disse Ord,
 Jeg ud paa Smakken treen og hen ad Havet foer.
 Du! som har hidindtil kun sat din Fod paa Landet,
 Du lidt dog vide maa hvordan det gaaer paa Vandet.
 Et skovløst Land det er, besøgt af mindste Wind,
 Al Jordens Fugtighed det suger til sig ind.
 Derfor man tit er nødt at bruge Smakker, Vaade,
 Da meget ofte lidt det falder i det Vaade;
 Hvis man vil komme frem, ifald det skal gaae godt.
 Paa denne Dag især var Vandet meget vaadt.
 Der høieølger gik, jeg hørte stærkt det syde.
 Et Marsviin mærkte jeg tæt under Smakken skryde;
 Jeg strax mig flytted bort, hen i en anden Kant,
 Og hvad jeg gienste først, det var min Proviant.
 Jeg tænkte: Sluges du, det jevner sig med Tiden,
 Men gaaer din Proviant, hvad skal du æde siden?
 En klog og sindig Mand bør gjøre sit Bestik
 Paa Levetiden heel, ei paa et Nieblif.
 Ei havde jeg forglemt, ved Snapsen af Genever,

At egentlig det er for Brødets Skyld man lever;
 Skiondt jeg den Paradox har hørt af Bises Mund,
 At Brødet egentlig var til for Livet kun.

Jeg angst i Seilene vor Skipper bad at puste,
 Jeg spurgte ydmygt, om han mærked ei det snuste?
 Hvad snuse? svared han; er det at stikle paa?
 Har Bandet Lov, for ham, ei paa mit Roer at slaae?
 Da blev jeg glad, min Fryd jeg kunde meer ei dølge:
 Hvad jeg for Marsviin tog, var en uskyldig Bølge.
 Mig Hiertet i mit Liv da gjorde glade Hop;
 Af overvættes Fryd jeg maatte kaste op.

Sligt kom mig selsomt for. For ret at overtænke
 Den hele Hændelse, jeg paa Kabhyttens Bænke
 En Seng mig rede lod, og lagde mig derhen,
 Og stod, før Farten var forbi, ei op igien.

Jeg kunde Meget her poetisk nu afmale,
 Hvis mig forarged ei slig daarlig Daafundstale;
 Jeg kunde røre ved, hvordan Neptunus op
 Af Havet frem sig skød, og rysted skællet Krop;
 Hvordan Najaderne med sivbegroete Nakker,
 Og hvide Bryster kom; og saadant. Jo jeg takker!
 Men Gud bevare mig! Nei, Hanen smukt i Ro!
 Man ei letsindig bør befordre Dueretro.

Hvad er Neptunus vel? Svandet, naar det skummer.
 Hvad er Najaderne, om ikke Torst og Hummer?
 Hvad er en Havmand meer, end dette Sælhundpak,

Udaf hvis Skind man gjør sig Punge til Tobak?
 Og hvad er Thetis? Vand. Og nu den Qvind som
 kobler,

Fru Venus, hvad er hun, om ikke Vandets Bobler?
 Og hvad er Polus? En Vind. O Musa tie!
 Jeg lider for min Død ei sligt Windmageri.
 Skal endelig en Gud da frem, for Vind at gjøre?
 Nei, Gud ske Lov, nu har vi sligt dog paa det
 Tøre;

Nu veed vi, Hedens Kraft (Tak være vor Fornuft)
 Udvider af og til den sammenpakte Luft.

Dog, for Herr Kritikus formeget ei at plage,
 Jeg til Historien begiver mig tilbage,
 For at fortælle ham: vi foer, paa Bindens Lyn,
 Til næste christne Land, og dette Land var Fyen.

Rørselen fra Nyborg til Svendborg.

Som nu i smukke Rimevers,
 Der sveie hen paa langs og tværs,
 Og trækkes i det vide Rum,
 Saa seigt som Gummi elasticum,
 Jeg søgte nys udi min Sang
 At male Skibets Gyngegang,
 Saaledes vil jeg atter her
 Afskildre dig, min Læser kær,
 I Knytteversets Krykkedands,
 Den Reise der blev giort til Lands.
 Ifald du støder mod en Knort,
 Skal du det ikke agte stort,
 Men som et Billed det ansee,
 Paa Landeveiens Qual og Bee.
 Dog maa jeg mig forlige først
 Med fynske Mand, som sin Blodtærst

Jeg hist bebreided i Korsær,
 Og sig her til hans Honneur,
 At uden Spyd og Morderaad,
 Han stod paa Strand med Hat i Haand,
 Da Færgesmakten gjorde Stop,
 Og vi steg høit paa Landet op.
 Vi takked i en ivrig Bøn
 Neptuni særfarne Søn;
 (Den gamle Fa'er er længe død,
 Nu Sønnen har hans Levebrød)
 Fordi han os paa denne Wei
 I Havet havde druknet ei.
 Sandt nok, det var en farlig Tour,
 De lumste Marsviin laae paa Luur.
 Endskiøndt det var en Hundedag,
 Var Solens Hede dog saa svag,
 At skiøndt vi, paa den kolde Smak,
 Paa Kiolen havde hver sin Frak,
 Og over Frakken en Kawai,
 Hjalp det det Bitterste dog ei;
 Hver frøs og skiælved som en Hund,
 Og Tanden klapped i hans Mund.
 For Noget var dog dette brav:
 Da Heden paa det danske Hav
 Faldt med saa ringe Bælde ned,
 Og var snart stettes ikke heed,

Saa sad vi ogsaa ganske trygt,
 Og havde ikke mindste Frygt,
 At nogen Sælhund, os til Qval,
 Af Heden skulde vorde gal.
 Vi saae vel Mestermandens Mænd
 At gaae paa Isens Stumper hen,
 Og hugge ned i Bølgens Top,
 Hvergang en Sæl stak Snuden op;
 Men jeg tør dristig sværge paa:
 De kunde gierne ladte dem gaae,
 Thi hver en Sæl, jeg kunde see,
 Var ikke mere gal end de.
 Dog nok om denne Reise nu;
 Vi gjorde, hvad vel ogsaa du
 I samme Tilstand havde gjort,
 Da vi var ganske giennembort,
 Af Stormene, som løb omkaps,
 Saa gik vi ind og fik en Snaps
 At aabne vore Maver med;
 Derpaa vi, paa det samme Sted,
 En Skeefuld Suppe os udbad,
 Og efter den lidt Eftermad.
 Derefter, da ved Stormen brat
 Vor Hest var bleven ganske mat,
 Som ikke var til Soen vant,
 Og Frygt med sig en Fart forbandt;

(Saa meget meer, da nvs han saae
 Sin Øvrighed paa Isen gaae,
 Og dømte, efter sin Forstand,
 At Den der skulde slaaes, var han,
 Da han var ikke mere feed,
 End Hundedagens Sol var heed)
 Saa lode vi en Postkarl hen,
 (Eil Hest da) spænde foran den,
 Og lod ham, som han kunde bedst,
 Os slæbe bort, med Vogn og Hest.
 Paa denne nemme Maade kom
 Vi ud af Staden Nyborg, som
 Er tiere den Ulykke hændt
 At den, som Kiøbenhavn, er brændt.
 Dog har den efter dette Pas
 I Windverne faa't større Glas,
 Og sine Gader desforuden,
 Som vore, stumpet af for Snuden.
 (Vi elske, skændt en Smule plumpt,
 Foreningen af Lyst og Stumpt).
 Jeg kunde her nu lettelig
 Paa otte Sider male dig,
 Hvordan i otte Timer vi
 Hvert Veiens Hul fik kiørt forbi;
 Hvordan vi, over Knort og Steen,
 Uden at brække Hals og Been,

Dog endelig, forstødt, forkiørt,
Omsider blev saavidt bønhørt.
Men dette maa dig være nok,
Paa det, som Niels Johansen Rok,
Du ei skal raabe om min Sang:
At vee den Indgang var for lang!
Saa meget, til din Rolighed,
Troer jeg er nok, naar kun du veed,
At Ende vi paa Reisen fik;
At Gigen ei i Stykker gik;
At Svendborg tog os i sin Favn,
(Sviinborg er Byens rette Navn)
At Brændeviin og Smørrebrød
Vortfierned os vor Hungersnød;
At Søvn vi fik, som høist var nødigt.
Meer vilde være overflødigt.

Svendborg Sund.

Saa venlig er Morgenen, Skyerne staae
 Og skygge for Solheden kiøligt paa Himlen;
 Fra Kirken hist lyder den hellige Vimsen,
 Og Boverne rulle halv graae og halv blaae.
 Saa lad' da nu Risten i Bølgerne gaae!
 See Svendborg, hvor med sine Spire den iler;
 Og Søndagens Morgen os hellig tilsmiler,
 Og skumklædte Dynger paa Forstavnen staae.

Som Vand i en Urne med Blomster omsat,
 Saa favnes af brogede Strandbredde Sundet.
 Naturen opvaagner, som nylig var blundet,
 Rødmusset den stiger af qvægende Nat.
 Og hisset staaer Kirken ei længer forladt,
 En Bønderflok kommer, af Mænd og af Koner,
 I Helligdragt lyde de Klokkernes Toner.
 Sankt Jørgen opliver hvert Hjerte saa mat.

Sæt Seilet kun til da, du beglædte Dreng!
 Før Smakken hen over de spillende Bølge,
 Til Den, hvor Løv sig med Blomsterne blande,
 Og reder til Freja den duftende Seng.
 Sagtmodige Bølge, med Vælde dig læng!
 Pust Stormvind i Seilet med fuldere Kiæve,
 At Bakken vi naae, hvor sig Hytterne hæve,
 Saa fromt og enfoldigt paa luftige Bæng.

Men vogt dig min Søgut! Skiondt Farten er god,
 Skiondt riflet kun Binden i Bølgerne furer,
 Den skaldede Dødmænd*) af lumskelig lurver,
 Ei Vandet ham lædsker, men Menneskeblod.
 Skiult støtter mod Grunden han steenfaste Fod,
 Og venter at Snekken mod Isen skal bruse,
 At kullede Tinding den grusom kan knuse,
 Og adsplitte Braget paa sørgende Flod.

Ha Hurra vi lande! vor Fart er forbi.
 Knap staaer jeg paa Thorfinges grønklædte Tuer,
 Før strax jeg en Buss af Kiærminderne skuer,
 Der smiler til Himlen, i sød Sympathi.
 Fra trælbundne Stavn skal min Haand Jer befrie,
 Og høit paa min Hat skal Jert Hoved I bære,
 Lidt nærmere Himlen, Smaablomster, og være
 Kiærminder om Farten, som nu er forbi.

---

*) En Steen i Sundet.

Og til et Pandser af Staal glatted sig rynkede
Bark.

Grenen ud som en Arm var strakt, med et blin-
kende Glavind.

Saa stod Kæmpen med eet kief, for det undrende
Syn.

Længe jeg stirred, før ret jeg blev vaer, kun alt
var et Blindværk,

Dog som et Varsel endnu Synet jeg agted og
taug.

Og hvor hurtig forklarte sig Alt, da brat mig
forkyndtes

Hens Navn, som det var: Thorsing, og ikke
forvendt

Taaſinge. Hellige Thor! saa stod dit mægtige
Tempel

Midt i de Danſkes Hiem hisset paa Bakken
maaſkee?

Nu begriber jeg først mit Syn, hvi de vinkende
Bøge

Tyktes mig Kæmper i Jern, rusted med Glavind
og Skjold.

Nu jeg begriber Foræringens høie Betydning, da
fordum

Ø! du blev Kæmperes Løn, Helten fik Man-
digheds Bo.

Thi Konning Christian stod i sin Hal, med et fa-
 derligt Øie
 Bendt imod Kjøgebugt; Stunden var vigtig og
 stor.

Juul var giordet til Striid, høit blussed den
 dristige Kæmpe,
 Lokken ham slagrede vildt, Tapperhed lødned
 hans Blik.

Niels! Dankongen befoel, med sin Haand paa
 den Herliges Tinding,
 Gaf du med Gud, min Søn! Rust dig, og
 vent paa mit Bink!

Og nu stod Dankonning, og saae, og beregned, og
 pøndsed;
 Fienden ei laae ham tilpas, Juul endnu Binket
 ei fik.

Pludselig hundred Kartoverne dumpet i den svul-
 mende Havbugt,

Og over oprørte Vand slyngte sig Skyen af Røg.
 Harmfuld Konningen stod i sin Borg, med vres-
 deligt Afsyn,

Opbragt Skælved hans Haand under det speidende
 Glar.

Dannerflaaden tog Flugt, (faa syntes det) Kug-
 lerne hundred,

Egenraadigt og frækt hist af en Tiener udsendt.
 Da Skioldungen ham svor, i usigelig Harme,
 ved Himlen:

"Slagen paa Flugt skal Juul hænges
 i Galgen med Jern!"

Men, som det pleier at gaac (hvert Land udslæks
 ker sit Væsen)

Dansten fra Lodbroks Tid huusvandt pladsker til:
 søes;

Saadan gif det saa tidt, og saa gif det her, og
 vor Juul kun

Slygted paa Skramt, for at slaae Fienden als
 vorlig paa Flugt.

Og da bedækt nu med Støv, med Sveed og
 Blod han paa Land steeg,

Knælende ned for sin Drot, fuldelig Brøden
 bevidst,

See da græd Dankonning; thi lig Misdæderen
 knælte

Ydmyg den herlige Helt, ventede sin Driftigheds
 Løn.

Kiærligt som Fader han tog ham i Favn, og
 løftede sin Finger:

Niels! Niels! raabte han rørt, nys jeg en
 Lænke dig svoer;

Den skal du faae. Men flux af sit Bryst tog
Kongen en Kiæde,
Tung af hin rødeste Guld, riigt med Karbunk-
ler besat,
Hængte den trindt om Heltens Hals; og det
blomstrende Thorving
Blev den Galge hvori herlig Forbryderen hang.

Overfarten til Rudkiøbing.

Aldrig krysted en **S** mig saa fast i sin svulmende
 Favn, som
 Hift, da paa kæmpende **B**aad hen vi mod **R**ud-
 kiøbing foer.
Binden var stik os imod, ned styrted den skyllende
 Pladskregn;
Staden vi tydelig saae, krydse dog maatte vi steds.
Saadan **O**dysseus stred, mens i **T**ang indviklet
 og **R**isel
Ræmpen, som **H**avets **P**olyp, drev paa **f**ajakiske **S**.
Gispende grebe forgieves om **K**lippen hans blodige
Hænder,

Stedse tilbage kun stængt, grumt af den rasende
Strøm.

Endelig naaede vi Land og hvad først opdaged mit
Øie,

Var firskaaen en Helt, klædt i en flagrende Dragt.
Jesen var udækt, hvirvlet hans Haar sig slyngte
for Vinden,

Kraftig i Høiren han holdt jerngreengaslede Fork.
Tænk min Forundring, Ven, da jeg flux opda-
ged Poseidon.

Smilende saae han min Skræk, vinked og talte
mig til:

Digter! Nu veed du dog lidt Beskeed om, hvor-
dan det bruser

I Stormveir paa en Sø; Frugter det bare dig vil.
Stakkels ynkværdige Svend, du fryser, du
Arme! din Raabe

Slæber du paa, som paa Bly, knap vel en
Trevl er der tør?

Slipper nu Kielen, Tritoner! Alt nok er straf-
fet den Næsvis.

For sin ukyndige Snak, hidtil om Bølgernes
Brag.

Slige var Jordombesterens Ord, og flux som en
Laage

Reiste han sig og forsvandt, hen ad det baltiske
Hav.

Dyngvaad skyndte seg nu mig i Læ. Hvad Guden
mig yttred,

Strev jeg bag Øret. Ei riig gjør os vel Skaden,
men flog.

Røved os lidt efter lidt, vækker den venlige Bert.

Vil du et Contrafæi af min Bert, Ven? Vel,

du har seet ham:

Apotheker han er; mindes det Goethiske Digt!

Men, som den driftige Mand er meer, saa ligner

ham meer end

Berten, i Sind og i Skind; Bert er desuden han

med;

Ganger, som hin, i Støvler og Frak; forstans-

dige Hustru

Taalder ei Slaaprok meer; veent den er kommen

af Brug.

Bacchus, du Skælm! jeg troer du har Amors

Winger; hvo flytted

Over Beltet dig hid? Langland skænker os

Wiin?

Ja tilvisse, Broerlil! og den fortræfflig. Nei

seer man!

Troer han da, Druen maastee voxer paa Kon-

gensnytorv?

Ergo er Langland ikke saa gal, som jeg havde

ventet;

Hast jeg formoded I her leved et Robinsons Liv.

See mig engang til den Kiøbenhavnner, hvor han

er opblæst!

Nævn mig en Ting I har hist, som vi vel ikke
har her?

Vinen, den har han nu smagt, og hvad saa Madlav-
ningen angaaer,

Stikker for mig sig vel ei — "Maden var yppers-
lig, Ven!"

Godt; og hvad vil han da meer? Tøvlidt, der
faaer han en Kage;

Øblekage! Nu vel? Trænger han saa til Cours-
tin?

Vil han i Klub? Vi har Klub, hvor man kom-
mer og vrøvler og kiedes,

Ligesaa godt som hos Jer; Klubben har Biblio-
thek.

Handel og Wandel gaaer her overalt i Svæng; var
kun Havnen

Bedre! Dog hjælper man sig sagtens med den,
som man har.

Vil han Komødier see? Det er slemt han kom-
mer for seent; nys

Jeppe paa Bjerget, paa tydsk, Kejzensteinerne
gav.

Snart, naar Veiret bliver godt, (det er og et
Evigheds Regnveir)

Fyrværkskunstner sig os viser den driftige Mand.

Han er Poet, har jeg hørt! Vi har fleer Poe-
ter i Landet,

Bänou, herlige Skiald! Kiender han Odenses
Lys?

Ligesom han, har han gjort en Tingest om
Anden April, sidst;

Ligesaa ædel og rørt, huslig; Helten til Roes.
Snart af Stabelen Skibet gaaer, da skal han
beundre

Henrik Brangels Tenor, høit over Struber i
Havn.

Humoristiske Mænd har vi fleer; naar han mindst
det formoder

Kommer vor Strynøes Degn, da vil han glæde
sig først.

Det er en reen Polyhistor: han Sømand var, 'saa
Provisor

Siden i mit Apothek; saa fik jeg gjort ham til
Degn.

Duelig Degn! kun en eenestegang (hvad mægter
ei Banen)

Raabte for Amen han Stop! fort; som man
bruger til Skibs.

Hvad der nu angaaer selve vort Land, saa kom-
mer tilfort han

I en anden Tone.

Ikke længer Hiulet ruller,
 Snekken meer ei Bølgen bryder;
 Vel, saa vil jeg nu i Hallen,
 Hænge den antike Lyra.

Medens Bognen let henaged
 Over Marker, giennem Byer,
 Led dens Gang, dens muntre Raslen,
 Som et Hexameter lyder.

Kaff vi svæved giennem Luftten,
 Paa de hvide Søders Hynde;
 Evende Hiul kun under Karm,
 Mangled ene Baabengnyet;

For, som hist de græske Helte,
 Os i Kampen brat at skynde.
 Med min vældige Huriga
 Kunde Slaget snart begynde.

Hexametret svulmed op,
 Naar vi foer paa Bølgens Rygge;
 Riekt, med Skummets korte Blomst,
 Saae vi det mod Himlen syde.

Sant da Bølgen atter venlig,
 Svandt dens Brusen og dens Fylde,
 Det var Søens Pentameter:
 Slutning, Rolighed og Ynde.

Bognen ruller meer ei nu;
 Intet Hav, og ingen Skynding;
 Skoven duffer Foraarsfryd,
 Nattergalens Stemme tryller.

I de dunkelgrønne Skove,
 Svæver underlige Skygger;
 Her i dette søde Ly
 Jeg min Sommerhytte bygger.

Syden har besøgt vort Nord,
Dalen den med Elskov fylder;
Vel saa skal Romancens Klang
Lyde fra min Rosenhytte.

I den tiøle Bøgeskov,
Her, hvor tusind Stemmer lyde,
Skal den sagte Cithers Lyd,
Dæmpet Luften giennembryde.

F a a r e v e i l e .

Hvor Bøgeskoven slipper,
 Hist, paa den grønne Jord,
 Hvor tørstig Faaret tripper
 Med mod sin lille Fiord,
 Hvor Ingen meer kan seile,
 Et gammelt Taarn' man seer;
 Det kaldes Faareveile,
 Thi det mod Veilen leer.

Saa trofast det sig hæver,
 Alt med sit ranke Spiir.
 For ingen Storm det bæver;
 Saa underlig man bli'er.
 Hvo er vel dets Besidder?
 Blandt Hytters lave Stok
 Det kneiser, lig en Ridder,
 Midt i en Bønderflok.

Afsted! Vi os vil skynde
 Hen mod den gamle Muur,
 Som med ærværdig Ynde
 Staaer i en ung Natur.
 Nu er vi der. Snart finder
 Jeg Ridderfalen hvalt.
 Hvordan? Mon Borgen svinder?
 Er denne Indgang Alt?

Er alt det Andet revet
 Af yngre Eier ned?
 Kun Taarnet reddet blevet,
 Ved sin Ærværdighed?
 Man Jord i Graven finder.
 See hvilket Blomsterliv!
 End os om Vandet minder
 Kun hist og her et Siv.

Her er en Bro, her flyder
 Endnu lidt Rosevand.
 Men tys! Velkommen byder
 Mig der en gammel Mand.
 Bort fra de stærke Rester,
 Som ei endnu er Gruus,
 Han viser sine Gæster
 Ind i det stille Huus.

Med Straa er Taget tækket,
 Dog Stuen sval og stor.
 See hisset staaer alt dækket
 Det muntre Kaffebord.
 Og Husets blide Qvinde,
 Skiondt gammel, dog ei svag,
 Hvor mildt hun staaer derinde,
 O hilser os: God Dag!

Paa Bindeet hen sig trænge
 De grønne Havetræer;
 Hvor bugnet Qviste hænge
 Med modne Kirsebær.
 See Solens Flamme blinker,
 Paa Frugtens Purpurbarm;
 Og Træet venligt vinker
 Os med sin Foraarsarm.

See Havets brede Gange,
 Hvor luget hver, hvor net!
 I ingen engelsk Slange
 Den skyder sin Busket,
 Urværdig, streng og lige,
 Sin jevne Bei den gaaer;
 Et yndigt Blomsterrige
 Paa hver en Side staaer.

Hen til en Plads jeg kommer,
 Hvor grønne Torv jeg fandt;
 Her bleger heden Sommer,
 Hvad travle Vinter spandt.
 Alt hvad i dunkle Stue
 Løb giennem snelle Hiul,
 Det farver Solens Lue
 Her med et Lilieskiul.

Hvor rask sig Bussen reiser,
 Høit i den fro Natur.
 Frisk, tættindflettet, kneiser
 Udsprungne Giærdemuur.
 Hvor snildt den Grændsen dækker,
 Og skiuler snevre Bold,
 Med fine grønne Hækker,
 Og svalen Sommerkiold.

Hvor høit sig Lovet hvælver,
 I denne mørke Gang.
 Hvor tielent Bladet skielver,
 Ved Nattergalens Sang.
 Her staaer et Bord, af Elde
 Mosgroet, dog uden Meen;
 Det trodser Tidens Bælde,
 Med hugne Kvadersteen.

Men sig os dog, hvorlunde
 Alt kunde plat forgaae,
 Hvi Taarnet ene kunde
 Igien af Alt bestaae?
 Hvordan skal jeg forene,
 Sligt Tegn fra gamle Nord,
 Med Hytten, disse Grene,
 Og med det sieldne Vord?

Da atter ud os bragde
 Til Taarnet Gubben hen;
 Sin Haand paa Stav han lagde,
 Og svarde saa igien,
 I det hans blide Øie
 Mod Himlen hæved sig,
 Hvor Spiret i det Høie,
 Sig reiste ridderlig:

I mange Aar jeg sidder,
 I denne Bolig her;
 Engang en gammel Ridder
 Har bygget Taarnet, der;
 Han kasted disse Grave,
 Som deres Bolde slaae,
 Fast trindtomkring min Have,
 Hvor grønne Hækker staae.

Med høie Bastioner
Han fik sin Bold forbandt,
Og stærke Malmkanoner
Blev sat paa hver en Kant.
Et Taarn af al Formue
Han reiste høit fra Jord,
At ud han kunde skue,
Langt over Mark og Fiord.

Som allerbedst den Herre
Fuldbragte, hvad vi see,
Da, som tit skeer desværre,
Kom Døden med sin Lee;
Den ændser ingen Standse,
Dens Haand er grum og stærk,
Den lærte ham at standse,
Begyndte Fæstningsværk.

Saa ved den Gubbes Tale
Jeg Alt at vide fik.
Da fra de grønne Dale
Jeg hæved did mit Blik,
Hvor over Portens Bue,
Som paa forgylde Bierg,
Jeg saae en Farvelue,
Og læste: Hardenberg.

Var det den gamle Ridder,
 Hvis Arbeid vinkte mig?
 O hulde Fugleqvadder!
 Nu først forstaaer jeg dig.
 Han var det, som udførte
 Sit Værk, med dristig Aand,
 Til grusom Døden rørte
 Ham med sin flamme Haand?

Han ledte denne Mose
 I Graven, fra sin Port;
 Men blegned, som en Rose,
 Og fik kun Taarnet gjort?
 Blev grumt af Døden revet,
 I hviden Pandfersværk,
 Og lod os staae bedrøvet,
 Ved ufuldendte Værk?

Farvel! Jeg bort mig vender,
 Fra denne Bygning fær.
 En Hardenberg jeg kiender,
 Som ligned denne her;
 Et Omrids ud blev kastet,
 En Indgang Borgen fandt,
 Men grusom Døden hastede
 Og Novalis forsvandt.

Farvel, du stille Have!
Nu jeg dit Blik forstaaer.
Farvel, I sunkne Grave,
Fra sundne Ungdoms Aar.
Farvel, du blide Qvinde,
Du Olsing, Mark og Bæng!
Med stille Beemodsminde
Jeg rører Harpens Streng.

Faareveile Skov.

Lykke veldædige Bøge, mosfulde Stene,
 Smilende Stund!
 Og hvor du favner mig kisligt med løvfulde Grene,
 Hellige Lund!

Her, under Stammen af dig, medens Fuglene tone
 Elskov og Spøg,
 Sød vil jeg hvile, her under din hvælvede Krone,
 Knudrede Bøg.

Salige Tempel! Kun Fuglenes spøgende Qvidder,
 Dæmpet og svag,
 Lyde med Jesirens Bift, mens i Skyggen jeg sidder,
 Blomstrende Dag!

Lessing! Din Nathan skal hen mellem Bøgene træde,
 Ud fra min Bog;
 Blid og ærværdig, som de, skal den Edle mig glæde,
 Sindrig og klog.

Modige, herlige Kæmpe! i Sværmen gigantisk,
 I Dæmringen klar,
 Hvo har selv lært dig at gøre Forstanden romantisk?
 Svar mig, o svar!

Tier, hormodige Bøge, og sætter en Dæmning
 For Eders Krav;
 I har ei tryllet mig ind i den salige Stemning:
 Lessing den gav.

Ham har jeg læst, og begejstrende svømmede Taaren
 Under hans Sang.
 Dvægsom og venlig og dæmpet, som Skoven i Baaren,
 Citharen klang.

Lad dig da stemme, min Luth! Medens Bladene gynge
 Blødt, som et Hav,
 Vil jeg min Tak, min Beundring, min Kiærlighed synge,
 Hen mod hans Grav.

Lesſing! du ſtod ſom en Stjerne bag Skyernes Brimmel,
Eenſom i Gru;
Høit blandt de herligſte Lys paa den evige Himmel
Tunkler du nu.

Gibsbilledet.

Men hvo er da den Mand, som staaer
 Paa Skabet her, i dette Kammer?
 Naar varm af Poesiens Flamme
 Hid til mit Skriverbord jeg gaaer,
 Da seer betydningsfuld til mig
 Den gule Buste, dækt med Stevet,
 Snart veltilfreds, og snart bedrøvet,
 Alt som min Musa yttre sig.

"Den Gibsfigur, som hisset staaer?
 Ja Himlen veed, hvem det kan være;
 Jeg troer man kalder ham Voltaire;
 Han solgtes os, for nogle Aar.
 Til Døren kom en tydsk Soldat;
 Man kjober let hvad Armod byder;
 Her sættes han, fra den Tid bryder
 Vi os kun lidt om den Krabat."

Saa talde Husets Søn og gif.
 Ha skulde det i Sandhed være
 Den fine Spottefugl Voltaire,
 Som møder mig med skielmske Blit?
 Saa maa han der ei længer staae.
 Jeg paa hans Mening ei tør stole;
 Vi to er ei af samme Skole,
 Een af os maa af Stuen gaae.

Jeg Busten tog, dens Klang var hæst.
 Jeg tørte Støvet af og Dsen,
 For ret engang at see Franzosen
 Ind i sit Abekatte: Fiæs.
 Jeg Busten frem for Dagen tog,
 Dens Ansyn jeg betragted nøie —
 Da trængte Taaren i mit Øie,
 Og Øiet brændte, Hjertet slog.

O Himmel hvad er det jeg seer?
 Dig, Elste! kunde jeg miskiende?
 O lad min Angerstaare brænde
 Fremt paa dit Billeds døde Leer.
 Johannes Ewald! Det var dig
 Som smilte, naar min Musa smilte,
 Som standsed mig naar Nanden hvilte,
 Som styrked og som hæved mig?

O staae bestandig hvor du stod,
Og styrk din Ven, din yngre Broder.
Vi fødtes af den samme Moder,
Thi dansk er Begges Digtermod.
Naar Folket om sin unge Skiald
En broget Blomsterkrone vikler,
Af Roser, Lilier og Aurikler,
Han en Cypress dig flette skal.

Morgenvandring.

Saa huldt til den hellige Bøgestov
 Det vinkte mig,
 O Jord! Hvor end aldrig den tunge Plov
 Havde furet dig.
 De hulde Smaablomster saa venlige stod
 I dunkle Ly,
 De smilte saa inderligt ved min Fod
 Mod Himlens Sky.

Til Skoven jeg giennem en Mark monne gaae,
 Da fik jeg see
 En Steenhob vældig paa Marken staae,
 Mellem Høie tre;
 Den stod saa ærværdig graalighvid;
 En aflang Ring.
 Her holdtes der vist, i gammel Tid,
 Et Kongething.

Paa Kampestenen, som hisset staaer,
 Stolkongen sad,
 Med Krone, Spiir, i Sabel og Maar,
 Saa faderglad.

Og hver en Kriger alvorlig treen,
 Fredsæl i Mand,
 Og satte sig roligt paa sin Steen,
 Uden Sværd i Haand.

Paa Hsien hisset stod Kongens Gaard,
 Med stærken Muur;
 Hist havde hans Datter, den vene Maard,
 Sit Jomfrubuur;
 Og paa den Tredie Templet stod,
 Berømt i Nord,
 Der offredes rygende Bukkeblod
 Til Asathor.

O venlige Mark, o Lund saa prud,
 Græskiolne Væng!
 Overalt havde Freja pyntet ud
 Sin Brudeseeng.
 Paa Marken kneiste de røde, blaae
 Kornblomster frem;
 Jeg maatte standse, jeg maatte staae
 Og hilse dem.

Velkommen atter igien i Aar,
 Paa grønne Jord!
 Hvor lifligt J op i den unge Aar
 Blandt Kornet groer.
 Som Stierne J blinke, blaat og rødt,
 Blandt gule Lyn.
 O hvor fortryller mig barnligfødt
 Jert Sommersyn.

At Digter! du har kun lidt Forstand,
 At Herregud!
 Du skulde kun see vor Eiermand,
 Hvor han seer ud.
 Hvergang han seer os, han kalder os Tant,
 J Diet en Torn;
 Han kalder os Helvedes Klint, iblandt
 Det velsignede Korn.

Den største Naade, han viist os har
 J dette Liv,
 Er det, at han stundum af Lommen taer
 Sin Føldekniiv,
 Og skær sig en Haandfuld, stor og tung,
 Under vranten Snaak,
 O blander os i en Sælhundspung,
 Blandt Røgtobak.

Han siger, at smøget paa den Manceer,
 Vi arme Skrog
 Efter fattig Leilighed Verden teer
 Nogen Nytte dog;
 Forresten vor Skionhed, rød og blaae,
 Er hap som hip.
 Alt Nyttigt bør giennem Munden gaae.
 Det er hans Princip!

I arme Stakler, den arme Mand,
 De arme Mænd!
 Som uden salige Blæder kan
 Gaae Livet hen;
 Som ei begribe hvad Gud har giort,
 Som ene veed,
 At Munden er den nærmeste Port
 Til Salighed.

Smaa blomster! af som det Eder gaaer,
 Saa gaaer det mig:
 En stakkels Poet, som en Kornblomst staaer,
 Og græmmer sig,
 Det nærende Korn kun i Weien han er;
 Hvad retter han ud?
 Han hæver sit barnlige Farveskiær
 Kun fromt til Gud!

Kom Blomster, vi høre tilsammen vi,

Kom, vakke Blud!

Og syng dig med tryllende Sympathie,

Om denne Luth;

Og bæv, som om Jesu bevæged dit Blod,

Under Strengens Klang,

Saa synge vi Hver vor Skaber glad

En Morgensang.

Aftenvandring.

Lunt bæved Vinden i de grønne Straae;
 Den høie Hvælving, reen og himmelblaa,
 Udstrakte sig med Aftenherlighed,
 Mens langsomt Solen gik i Westen ned,
 Og kasted venlig, medens ned den gik,
 Sgiennem Skyen hen sit Purpurblif,
 Og sendte sine Straaler, til Farvel,
 Som Roser i den milde Sommerqveld.
 Paa Himlen Maanen som en Dødning stod,
 Og suged Sundhed ind af Solens Blod.
 Den kom til Live; alt som Phobus sank,
 Blev Luna mere frisk og mere blank.
 Nu stod hun høit paa Hvælvingen og saae
 De tvende Vandringsemænd paa Veien gaae.
 En Skov os mødte, stor og velbekiendt;
 Nu Veien giennem Markens Korn var endt,

Den skraaned, og en Huulvei os indbød
 At vandre ned igiennem Skovens Skød.
 Fortrolig i det dunkelgrønne Læ
 Sig hvælved lavt det tykke Bøgetræ,
 Og Blomster vorte hyppigt fiernt og nær,
 Og blandte sig med Solens Efterskær.
 Men over os det dunkle Hyldeblad
 Den kolde Maane skilte langsomt ad,
 Og straaled underlig og elskovsfuld,
 Paa det smaragdne Teppes Flætteguld.
 Den sendte med sædvanlig Venlighed
 De lange Straaler giennem Skoven ned;
 De lange Skygger tæt ved Siden stod,
 Som sorte, hvide Spøgelses det lod.
 Da svulmed hæftigt Filomeles Bryst,
 Den hæved jublende sin Natterøst.
 Fra alle Skovens Kanter svarte da
 En vennesalig Nat: Harmonica,
 Og tusind Kryb, som hist i Noahs Ark,
 Bevæged froe sig under Træets Bark.
 Da blev jeg pludselig, ved Maanen klar,
 En purpurfarvet Balmuskare vaer;
 Først kiendte jeg den ei, thi hvor jeg stod
 Den forekom mig som en Plet af Blod,
 Men da jeg tydelig den skued nok,
 Var det en huld, uskyldig Blomsterflok.

Den vinkte mig saa venligt; og en Duft
 Steeg langsomt i den kolde Aftenluft.
 Jeg søvnic blev. Det røde Purpurskær
 Bad mig at synke ned og hvile der.
 Da vendte jeg mig henrykt til min Ven;
 Min Glæde vilde mødes glad igien,
 Og Læben aabned til det Spørgsmaal sig:
 Om Blomsterflokken trylled ham, som mig?
 Om ei han vilde hvile lidet her,
 I Hvalvingen, paa dette Purpurskær?
 Men hvor forundret blev jeg, da jeg saae
 Ham kolden Sveed paa blege Pande staae.
 Han skielved, og, med krampeagtigt Mod
 Han trak mig vaklende paa snaren Fod.
 Han saae sig ofte bleg og frygtsom om,
 Om Jngen efter os i Hælen kom?
 Og var ei rolig uden Frygt, før vi
 Stod atter hist paa Markens glatte Sti,
 Som sig livsaligt, under Himlens Blaa,
 Til Hiemmet snoete, blandt de stille Straae.
 Der stod han nu, og hæved ræd sin Næst;
 Men først et langsomt Suk steeg af hans Bryst,
 Et Blik til fjerne Skov han kasted hen,
 Og talde, mens han gik afsted igien:
 I Skovens Huulvei, som sig hisset snoer,
 Er der begaaet mangt et rædsomt Mord.

En Søn og Fader vandred engang der,
 Da Himlen stod i samme Aftenstjær;
 De kom i Trætte; Grunden ei man veed;
 Den stolte Gubbe kom i Hidsighed.
 Han slog sin Søn; den vorne Ugersvend
 Forbittret blev, og slog til ham igien.
 Da blødte Faderen, (uselig Riv!)
 I Græsset ned han sank og lod sit Liv.
 Den Blomsterplet, hvorved du nylig stod,
 Var fæle Blomster, det var Faderblod.
 Fra den Tid, siger man, den unge Mand
 Fortvivled, og gik plat fra sin Forstand.
 Han svandt bag Skovens skumle Bøgely;
 Hvor af ham blev, veed Ingen i vor By.
 Men det er skeet for mange, mange Aar,
 Og endnu siger man, at tit han staaer
 I Skoven, under Nattergalens Sang,
 Og truer Maanen med en blodig Stang,
 Fordi den, giennem Hyldebussen ned,
 Paa Purpurpletten seer med Venlighed. —
 Saa talde Bennen, og mig drog med Sky
 Fra Marken til det sikke Nattely.
 Men underlige Drømme for mig stod,
 Og Angest giæred i oprørte Blod.
 Snart saae jeg Scylla og Charybdis staae,
 Med sorte Fielde høit i Bølgen blaa,

Og hørte Kingrende Sireners Sang,
 Som blandte sig med Bølgens Trylleklang.
 Snart saae jeg Circe kryste Blomstergift
 I Bægret til Ulysses. Skyens Rist
 Mig viste Finnekoner i en Hal,
 Som togte Seid, ved høie Tordenkrald,
 Og bar i gyldne Fad, med Smil paa Kind,
 Den lumste Net for stærken Kriger ind.
 I hver en Krog jeg saae en skummel Dværg;
 Jeg saae Fru Venus i sit Venusbjerg;
 Jeg Eva saae i dunkle Sommerlæ,
 At plukke Frugten af det lumste Træ;
 Med Blinken Sølvst viste sig for mig,
 For hvilket Judas solgte Gud og sig.
 Kort al den Fristen, hvorved Livet døer,
 Som skjuler sig forførerisk bag Slør,
 Belystlig snart, snart vild, snart indbildt om,
 Det stod for mig, i denne fæle Drøm.
 Jeg atter Maanen bleg i Drømme saae;
 Den monne ned mod Ketterstedet gaae,
 Som uden Porten paa en Bakke stod,
 Med hvide Pandeskaller om sin Fod.
 Der den paa sorte Stang, til Skræk for mig,
 Som et afhugget Hoved satte sig,
 Og smilte hæsligt over Mark og Bælg,
 Ind til mig giennem Vinduet i min Seng.

Jeg skælved ved det stygge Kogleri,
Men vaagned ved en freidig Melodi
Af Lærker, som fra Kornets Bølger sprang,
Og sang i klaren Luft en Morgensang.
Ved Solens kielte Smil forsvandt min Frygt;
Jeg reiste mig, og bad til Himlen trygt.
Men aldrig oftere jeg Veien gaaer,
Hvor Maanen, som en Her, bag Træet staaer,
Hvor Gisleskyggen svæver om min Fod,
Og Hævnen viser mig sit Faderblod.

Frodigt Sommerlid.

Hvor deilig er Naturen, og hvor rolig!
 Høit hvælver sig den grønne Blomsterbolig,
 Svagt Sommerfuglen spæde Græs nedtynger,
 Og Bækken risler blaa, mens Fuglen synger.

Ned fra Olympen venlig Flora kommer.
 Mildt vælger i den unge, friske Sommer
 Gudindens blonde Lok; for Vinden svinge
 Sig gyldne Ar, som gyldne Ørenringe.

Livstykket sulmer græsgrønt for mit Øie,
 Omkring Gudindens trinde Liliehøie.
 I Maanskin Vølgerne sig langsomt velte,
 De spandt om hendes Midie Sølvbelte.

See muntre Satyr hist med Bukkesødder,
 Hvor han bag Busken staaer og knækker Nødder.
 See Faunerne! hvor de paa Høien dandse,
 At binde Bacchus friske Bedbendkrandsse,

I Skoven, dybest inde, Pan jeg skuer.
 Han smiler; dog jeg for hans Ansyn gruer!
 Hjin unge Faun, den venlige, den lille,
 Han lærer paa sin Syrinx nu at spille.

O Piger! lader det et Marsel være,
 Lad Syrinx bittre Skiebne Eder lære
 Ei at foragte Elskovs varme Bønner,
 Og ei at spotte Skovens raske Sønner.

Hun flygted daarlig ud af Gudens Arme,
 Som bæved inderligt af Elskovsvarme,
 Da blev hun til et Siv, af Skum indføret;
 Og Vinden klaged sørgeligt i Røret.

Og til en Fløite danned Gudens Hænder
 Det arme Siv; endnu hans Hierte brænder,
 Naar han om Aftnen under Egens Kroner
 Aftokker Fløiten søde Demodstøner.

Saaledes ogsaa Daphne maatte bøde,
 Kold for Apollos høle Morgenrøde.
 Nu maa hun lønne hver en Harpes Tone.
 Jeg haaber selv en Krands af hendes Krone!

Lysheid Diana over Høien løber.
 Hvor tryllerisk hun sig i Skyen svæber!
 Igennem Skyens Rift og Skovens Due
 Hun ryster kold sin Fakkels blege Due.

Alt Hekate hen over Engen træder,
 Og ind i Skumring sine Urter klæder;
 Til Duft hun Natfjolen dybt bevæger,
 Og lukker Jomfruosens Purpurbæger.

Med langsom Gang, hen over Mark og Floder,
 Erindrings Gudinde, Musers Moder,
 Den stille Mnemosyne mig besøger,
 Og læser høit for mig i gamle Bøger.

Hvor Matten hisset sortindsløret sidder,
 Og lytter taus til Nattergalens Qvidder!
 To Børn hun breder sine Vinger over,
 Eet lader som det sov, det Andet sover.

Det Første vaagner snart med Morgenrøden,
 Det Andet vaagner ei, thi det er Døden.
 Det Første rører, venligt som en Engel,
 Mit Øie med sin lange Balmustængel.

Hvo kommer hist? J hulde Smaae med Binger
 Af giennemsigtigt Flor, sig hvad J bringer?
 Et Skuespil J op for mig vil føre?
 Seg hører Eder med mit indre Øre.

J vakkre Glutter! Nogle staaer i Lue
 For mine Blik, med Harnisk Piil og Bue;
 J Træet klattre Nogle; Nogle svømme
 J Bækken om, og raabe: Vi er Drømme!

Skald du bare smukt vil ligge rolig,
 Da skal du vorde snart med os fortrolig;
 Vor Leeg vil more dig, men dine Blikke
 Maa være lukte, vaagne maa du ikke.

O søde Drøm! Jeg skuer grant i Aanden,
 Den høje Skønhed række Kræften Haanden;
 Nat synker Dumhed ned, som vilde hindre
 Og tætforennet seer jeg Begge tindre.

Hvad lysner hist i Østen? At hun stiger!
 Den rosenrødeste blandt alle Piger,
 Aurora! Hun forsvandt? En Yngling kommer,
 Hans Blik opliver flux den muntre Sommer.

Han griber i sin Harpes gyldne Strænge
 Og Dagen skylder ham ei Svaret længe,
 Det lyder høit fra Fjeld, fra Biergets Gruber,
 Og skingrende fra tusind Fuglestruber.

Men ogsaa mig du skienkte Mund og Tunge,
 Phoebus Apollo! for din Lov at sunge.
 Min Sang skal strømme hen fra Skovens Krone,
 Og lyde mod din gyldne Himmelthrone.

Tak for din Gnist af Gld, af Morgenrøde!
 Det som du gav, det stræber dig imøde,
 For atter til sit rette Hiem at ile,
 Naar du mig rammer med de gyldne Pile.

Bennernes Komme.

Søen strammer ud sit Klæde,
 Himlen farver Glæden blaa;
 Klare, lyse Bølger smaae
 Ganske blye paa Landet træde;
 Breddens Blomstersiv de væde,
 Trække sig saa, uden Brag,
 Utrer hen saa sølversmutte
 I det stille Hav, og vugge
 Mod den klare Sommerdag.

Snekken hist paa Vandet flyder.
 Som en Svanes hvide Krop
 Puster stolten Seil sig op;
 Langsomt Riølen Bølgen bryder.
 Hid den sig mod Landet flyder,
 Med det røde Purpurflag.
 Let en Flok Zefirer følger,
 Flaget hen i Luften bølger,
 Paa den klare Sommerdag.

Skynder Eder, sagte Vinde!
 Skydet Snekken hurtigt frem,
 Giennem Bølgen til sit Hiem,
 At jeg her kan atter finde
 Snart min Ven og min Veninde.
 Wind, hvi est du dog saa svag?
 Seer du ei hvor de med Glæde
 Vinke med det hvide Klæde,
 I den klare Sommerdag?

Ak! hvi kan jeg dog ei svømme
 Flux, med Støvler og med Fra^s
 Mod den altfor sene Smak,
 Giennem de krystalne Strømme?
 Hulde Venskab! du kan dømme
 Hvor det er en ængstlig Sag,
 Længe hist at see de Kiære,
 Og ei nær hos dem at være,
 Paa den klare Sommerdag.

See, nu vende de tilbage!
 Nys de var ved Landet fast;
 End de giøre maae et Kast,
 For Zefiren at bedrage.
 Ingen Dag er uden Plage,

Det er en for afgjort Sag.
 Plage sig, hvor kan du nænne
 Selv at plage mig paa denne
 Himmelklare Sommerdag?

Eys! Zefirens røde Kinder
 Svulme jo med mere Magt.
 Neppes har jeg Ordet sagt,
 Før min Net til Klage svinder.
 Nu kan Snekken uden Hinder
 Nærme sig med dampet Brag.
 Snart jeg dem i Favn kan ile,
 Da vil først min Glæde smile,
 Som den klare Sommerdag.

Wivat! Ud paa Land de stige.
 Nu velkommen da igien
 Du min gamle gode Ven!
 Du min unge vakre Pige!
 Nu kan jeg med Sandhed sige,
 Trykt i Venstabs Favnetag:
 Fast er Glæden i sit Sæde.
 Thi foruden Venneglæde
 Hvad er vel den bedste Dag?

S a m l i d.

Naar i Naturens muntre Favn
 Den fulde Siæl har længe hvilet,
 Da føler den tilsidst et Savn,
 Skiondt den af Alt er giennemsmilet:
 Som Robinson midt i sit Rige,
 Som Adam i sit Paradis.
 En sindrig Ven, en venlig Pige,
 Hvad kan erstatte det Forlis?

Du veed det, hellige Natur!
 At kold min Barm sig ei tilslutter;
 Forhadet er mig den skumle Muur,
 Naar Flora pynter sine Blutter;
 Naar Solen mod de grønne Høie
 Nedblinker sine milde Lyn,
 Da funkler Taaren i mit Øie,
 Og Gud jeg takker for mit Syn.

Og naar i Duggens klare Slør
 Jeg seer de voxne Børn sig flore,
 Naar snart de modnes, som sig bør,
 Naar af de Smaae der vorder Store;
 Naar Knuppen i sin Ungdomsrødme
 Udsulmer til en Ætherfrugt,
 Da nyder jeg den hele Sødme,
 Og takker Himlen for min Lugt.

Og naar paa grønne Silkejord,
 I dunkle Lund, i lyse Dale,
 Midt i den rige Blomsterflor,
 Jeg hører Finker, Rattergale;
 Og naar blandt Kornets røde, blaae
 Gudinder jeg kan Lærker høre,
 Da mens de sødt i Luften slaae
 Jeg takker Himlen for mit Øre.

Men meer end i Naturens Pragt
 Sin Almagt krev den Evighede,
 Han præged den med større Magt,
 I Stelen, giennem Mandens Dæ;
 Og mere skøn end Rosen rød,
 Hvis hulde Straaler snart forsvinde,
 En Blomst fremvorte, da han bød
 At blomstre frem den hulde Qvinde.

Derfor er i min Fantasie
 En Egn, hvor Mennesker mig mangle,
 Et frodigt Landskabsmaleri,
 Et Spil der klinger som en Rangle.
 Først lokker Lyden vel derhen;
 Men Tomhed vorder snart det Hele,
 Naar ingen sympathetisk Ven
 Kan Øieblikkets Glæde dele.

Som naar vi med en Salis gaae
 Igiennem lutter smukke Egne,
 Med Mathisson, der peger paa
 Hver livløs Gienstand allevegne —
 Kold vorder dog den hele Gang,
 Skiondt fuld af Field og Morgenrøder,
 Fordi ei, paa den hele Gang,
 Os et besælet Bæsen møder.

I saa Fald sagtens en Poet
 Det bedre har end mange Flere:
 Alt hvad hans Musa nys har seet,
 Det kan hun personificere.
 Saaledes i en salig Stund,
 Nys, hvor den gamle Bøg udluder,
 Mig viste jo den danske Lund
 En Flok af lutter græske Guder.

Dog, Mennesket er ikke blot
 Poet, men Menneske desværre!
 Hvad Poesie nys gjorde godt,
 Gjør ofte paafulgt Prosa værre.
 Den kommer med desmere Last,
 Og truer tit med Hjertebristen,
 Fordi den sætter en Contrast,
 Der kiendes ei af Prosaisten.

Tak derfor, Venner! at I kom,
 Nu skal I hvert et Savn fortrænge.
 Nu vender Glæden atter om,
 Og stemmer Harpens matte Strænge.
 Nu er ei Tanken indelukt
 I Eensomhedens snevre Fængsel,
 I Toner slagrer den saa smukt,
 Og dræbt er al den syge Længsel.

Hvor herligt i Løvhytten her
 En landlig Madver karst at nyde,
 Mens froe i Aftenrødens Skær
 Sig alle Havens Urter fryde;
 Mens blide Zefir let og stil
 Sig ind i Ebletræet lister,
 Og vinker til et Taffelspil
 En fiedret Skare Oboister.

See hvor i Aftensolens Guld
Den røde Viin i Glasset straalér,
Mens Bacchus flagrer elskovsfuld
Om sine maibekrandste Staalér.
Drik, raaber han, en Staal og klink!
Lad Druen, Eders Fryd forsøde.
O Benner, følger Gudens Vink:
Vin Staal du skionne Aftenrøde!

A f t e n s a n g.

Hvor sødt i Sommeraftenstunden,
Naar Solen mat til Hvile gaaer,
Og medens dybt i Bøgelunden
De kælne Nattergale slaar,
At høre Harpens fromme Klang,
Til en livsalig Aftensang.

O grib nu i de stemte Strænge!
Bryd, kække Siæl, din snevre Muur;
Indspær dog Fuglen ei saa længe,
I det beflemte Fangebuur;
Lad den i Aftenrødens Guld,
Mod Himlen flagre andagtsfuld.

Thi hvergang hisset Aftenrøden
 Nedsjinder under Skovens Krands,
 Da minder den vor Siel om Døden,
 Og Evighedens skionne Glands.
 Svulm da, min Aand mod Himlen her,
 Som Bølgen mod sit Rosenstær.

Grib sødt i Harpen, fromme Pige!
 Høit høve lad dens rene Klang.
 Og syng, mens disse Straaler vige,
 Den sidste, store Aftensang,
 Som rørt vi sang for mangen Ven,
 Som slunges skal for os igjen:

Hvo veed hvor nær mig er min Ende?
 See Tiden meget hurtig gaaer!
 Hvor let og snart kan det sig hændes,
 At jeg herfra at vandre faaer.
 O Gud, gjør da, for Christi Blod,
 Min sidste Affædstime god!

Ja dette Purpur, denne Lue,
 Ja denne Yndighedens Glød,
 Som blusser dybt i Bestens Bue,
 Som minder Støvet om sin Død,
 Og Sielen om sin Evighed,
 Det er dit Blod, din Kiærlighed!

O bad mig da i dine Flammer,
Nedgangne Sol! husval min Barm;
Og tryk, ti Dødens Lee mig rammer,
Mig venligt i din Kraftens Arm!
Og i min Affedstime god
Styrk Hjertet med dit Purpurblod!

Toget til Thorsing.

Syng om det frodige Tog, Gudinde! den feste
 lige Lystfart,
 Til den fortryllende Frugt, de saftigsvulmende Jord-
 bær,
 Som, frembaaret i straalende Fad, med Sukkeret
 blandet,
 Og med den fedeste Mælk begydt, husvaled de
 glade
 Rudfiobings Mænd, samt fremmede Skiald; sort
 barmede Snetke
 Bragte dem trygt i sit Skied, over Havet, til
 blomstrende Thorsing.

Hvilken Dødelig Marsag var til den venlige Høi-
 tid?

Erikiden paa Thorsing. Snelt over Vandet fra
 Nemnæs

Sendte til Langland han en Herold, til Rud:
 fiobings Helte.
 Lystig Herolden besteg sit Skib, den vældige Roer:
 karl
 Greb omkring Aarerne fast, med Brag det sydende
 Havskum
 Bort han slog; som en Hal giennem skummende
 Bølger nu smutted
 Rislen; mod Langlands Kyster den standsed. Flux
 sig Herolden
 Styndte paa Land; med sin Stav af Palmerne
 flættet og gylden,
 Treen han talende saa, i en talrig Folkeforsam:
 ling.

Adrasteias Yndling! Asklepios Søn! Og I vakke
 Søner af Poseidaon! fornemmer mit venlige
 Budskab:
 Erikiden paa Bemnæs, Hersker af hundrede
 Snekker,
 Byder til Giest Eder hver, og besværges Jer alle
 tilhobe,
 Erat at heise det purpurne Flag, og at pløye
 den stille
 Bølges krusede Ryg, for at gieste det blomstrende
 Thorning;

Der i sin Hal han beredt Eder har et qvægende
Maaltid.

Saa talt, Sendingen taug og besteden baid sin
gyldne

Hermesstav. Da smilte de samlede Starer paa
Torvet

Benligt til Fredens Bringer, den hellige Søn af
Hermaias.

Men Adrasteias Præst, den findrige Westen,
gaardide,

Klædt i det sørgende Flor, af! hans Hustru nys
var til Orkos

Hentet i Charons Baad, over Styr fortbløgende
Bande;

Bleg nu sad hun og taus i Aides grusomme
Bolik.

Men den herlige Dommer betvang sin Sorg;
thi Kronion

Satte ham over en Stamme, med Retfærd's hellige
Bægtkaal,

Derfor han dæmped sin Smerte, som Mand;
thi den Bisestes Pic

Blindes af Taarers Slør, og Besindighed dræbes
af Kummer.

Langsomt frem nu han treen, og saa led hans
forstandige Tale:

Hil dig Herold! du Zeus Kronions, og Menne:
 skets Budskab!
 Gerne jeg hørte din Stemme; min Siel vil Ven:
 skab og Dmgang.
 Nylig har Atropos grumt affkaaret den skionneste
 Traad, som
 Salig til Livet mig bandt. Den forstandigbloms:
 strende Hustru
 Pryder ey længer min Hal og forskionner det nat:
 lige Leie.
 Derfor blandt Venner jeg søger min Trøst, og
 et svagere Gien skin
 Af den Glæde som svandt, ved en sort Bestem:
 melses Billie.
 Saa talte vendte sig Dommeren flux; thi af bræn:
 dende Taarer
 Flød en velgiørende Strøm ved den salige Bivs
 Erindring.
 Men Ørstaiden, Asklepios Søn, som Nestor
 ærværdig,
 Han, som med sindrigqvægende Kunst af Mars:
 kernes Urter
 Laved den kraftigste Hielp imod Saar og fordær:
 vende Sygdom;
 Selv i Raadet han virked; thi mildt fra venlige
 Læber

Strømmed hans Wiisdomsord, og den klog:
 besindige Tale
 Mildned det vredeste Sind, forhindred usalige
 Evedragt,
 Stifted Venfkab og Lyst til Forlig og Enighed
 trindtom;
 Han, imod Dommeren vendt, brød ud med be:
 vingede Stemme:

Adrasteias Søn, du Forstandige, dæmp dine Taarer!
 Guderne vide jo bedst hvad der tiener Prometheus
 Afkom,
 Skiondt, opirret ved hannem, vel tit Olympiske
 Fader
 Sender ydmygende Sorger hans Æt, og tug:
 tende Smertes.
 Boxer dog Glæden ei selv, som en Blomst, blandt
 Kummerens Tidster?
 Pluk den da hvor du formaaer! men lad hver
 Erindring om Smerten
 Flye, som en ængstelig Drøm, hist giennem Ind:
 bildningens Horn: Port.
 Saa Ørstaiden; men hurtigt forklarte sig Domme:
 rens Afsyn,
 Som naar en dæmrende Sky har forladt den nat:
 lige Maane,

Fordum stod som en Gran, og befæsted den hurtig
i Bunden
Midt i den skulpende Baad, mens i Seilet spøs-
gende Vestvind
Sprætted med klapprende Dast og forhindred ham
Masten at reise.
Stærk dog seired hans Arm; nu stod den trods-
sende Himlen.
Dernæst vældige Roer uafhængt paa sin rustnede
Jernfrog
Blev; (thi det skyllende Vand havde Malmet røvet
sin Blankhed).
Stærken Roerpind fast han nu stak; men øverst i
Masten
Heised han purpurne Flag; saa var Alting klart
inden Borde.

Men Poseidaons Sønner besteg med den herlige
Dommer
Skibet, og med Asklepios Præst den graa Præ-
staide,
Samt med hans Søn, og den fremmede Skiald,
som i Sommerbesøg var
Kommen fra Arelstad, (ved hans Lænd hang gyldne
Barbiton)
Dernæst qvægende Wiin, fra de sydlig-varmere Lande,

Fyldtes paa venlige Krutter, og stiltes i Skibet
som Ballast.

Men for sin Bogn Demeter befæsted det glubende
Forspand

Af sine spraglede Drager, med uhyre Slagger:
muusvinger;

Bugen svulmede guul af Gift, men Ryggen var
knudret,

Spættet med grønt, og med rødt, og med sortind:
furede Strimer.

Hvæsende frem de sig skide; mens høit paa sin
funklende Karm sad

Guldhaarfagreste Nø, med en bugnende, gynn:
gende Kornneeg

Kryftet i snehvid Arm, og øn blinkende Segl,
af syvfold

Hærdet Staal, hun holdt i sin Haand; - men i
Haaret var flattet

Blomster og Urter og Ar; som en Bind over Mark
over Engbund

Soer hun med Niolos: Bierget, en himmelsøiet Gud:
inde,

Standfød sin Karm, og begyndte med yndigto:
nende Stemme:

Niilos! Gudernes Fader og Menneskeslægternes Konge

Gav dig Bølgen at mildne, samt høit den svolme
 med Stormvind!
 Mænd, som mit Hierte har tier, beseile de bals-
 tiske Bøer;
 Seent fra Rudkøbing Snekken gaaer, mod det
 blomstrende Thorning;
 Medens den drillende Wind, Sydvest dem leder mod
 Strynøe.
 Byd da din Zephyros Seglet blidt henblæse mod
 Thorning
 Enorret did, hvor jeg tierlig af Jord, i blom-
 stende Foraar
 Frem har klækket med Flid de tidligliffige Frug-
 ter,
 Som at husvæle de Langlands Mænd dem venter
 i Hallen.
 Saadan talde Gudinden. Men høit fra den tak-
 fede Biergaas
 Lød, som en Sommervind, hans Røst, den væls-
 dige Stormgud:
 Demetra! velkommed hid. Hav Tak fordi du saa
 yndigt
 Stundom besøger mig nøgneste Fjeld, med dit
 blomstrende Følge.
 Ofte du quæget mig har, naar vildt jeg reed
 giennem Luften,

Standsef du brat min Storm i en Laurbærlund,
 og formilded
 Med din Ambrosiaduft dens Harm, og frydred
 dens Aande.

Saa var hans Ord. Men vældig, med Haand af
 Gener indflettet,
 Greb han usynlige Tømmer, og standsef den
 hylende Sydvest.

Men af sin hvælvede Hal slap Zephyros løs fra
 Fjeldet.

Fulgt af tusind Favoner, i svingende Zirkler og Buer,
 Fløi, som en Sommerfugl, paa de guldsprængt pur-
 purne Binger

Hin, giennem blaalige Luft. Men den hulde De-
 meter, Gudinden,

Føer som et Stierneflud paa sin funklende Karm,
 til Olympos.

Disimellem paa Skibet de seilende Mænd ved for-
 standig

Samtal qvæged det muntrede Sind. Men den
 vældige Gubbe

Mileus, graa Hansaide, med Ungdoms Kraft,
 skjønt den hurtig-

Rullende Tid havde bleget hans Lok, og forsvovet
 hans Guldhkaar,

Sad ved det knagende Roer, med sit Blik mod
 Seilene henvendt;
 Saasom hans fyrige Ungdoms Liv var offret No:
 seidon.
 Smilende nu han sad, og spilled den drillende
 Sydvest
 Mangt et Puds; men med eet han opsteeg fra
 vuggende Bagstavn,
 Vinkte med stærken Haand og hans Røst bedes:
 vede Vinden:

Nu, ved Styr, ey varer det lang Tid, før vi
 paa Thorsing
 Lander, o Venner! thi ei man kan ønske sig skion:
 nere Medbor,
 End den Kuling som luster. Nu bring os fra hvæl:
 vede Skibsrum
 Wiinkar, Dreng! at vi froe kan hylde beskyttende
 Guder,
 Og selv qvæge vor Land ved den himmelskambros:
 siske Nektar.
 Saadan mælede du, o Nilcus, hellige Styrke!
 Men fra Rummet blev bragt, i de velforvarede
 Krukker,
 Proppet med smidige Rork og forsegleet med klæs:
 bende Harpir,

Funklende Wiin; og en Purpurstrøm i de skum-
mende Bølger
Ud blev hældet, til Tak, for den ledende Bind over
Havet.

Dernæst kvægtes de værdige Mænd ved Druernes
Nektar.

Men den besieledede Sanger tog frem sit gyldne
Barbiton,
Stemte dets Streng til Klang, og sang i en lys-
dende Tone.

Først han spøgende quod om den blussende Gud
Dionysos,
Som, for en Kongen holdt, de barbariskrøvende
Sømænd

Tog, og fængsled med Baand og henslængte paa
gyngende Skibsdæk,
Haabende snart ham løskjøbt faae, for en klækkelig
Guldsøm.

Men af den smilende Gud faldt brat afmægtige
Lænker.

End dog de kiendte ham ikke, forblindet af latterlig
Dumbhed,

See! da gied sig en duftende Strøm af Wiin
over Skibet;

Langs ad et sneehvidt Seil sig udstrakte med flettede
Ranker,

Som til en solbar Bæg, tungbruetbugnende
 Wiinstok;

Og om den kneisende Mast, over Wimplen, vandt
 sig en dunkel

Bedbendranke til Himlen; om Karerne vikled som
 Tang sig

Windrusøvet, til Stræk for den ængstligstudsende
 Stibsflok.

Men med græsfelig Stirren en Løve paa kneisende
 Fordæk

Brandguul brøled, og røde som Blod var Pines
 nes Kugler.

Manken rysted den vredt, og sig slog med vifs
 tende Hase

Siderne, som med en knudret Lamp, for ret sig
 at ægge

Til Mordlysten og Drab. Da blegned Forbry
 derne; Rædsel

Ganske betog deres Siel; over Bord i sydende
 Havskum

Styrtes de hylende. Der Delphiner med skællede
 Stierte

Stumt sig, med krummede Ryg, de asmeægtig
 fnyssende bolte. —

Siden da Druernes Magt havde muntret jub
 lende Siel.

Og de forened sig grumt, for at styrte den hellige
 Sanger
 Ned i det sydende Havs Dødsvælg, fra gængende
 Skibsdæk.

Men Arion, saasnart han erfoer den usalige
 Higen,

Billig dem bød sin Skat; thi Apollos elskede
 Søn et

Fængsles af Guldets Baand, han foragter de
 prægtige Lænker.

Men Barbarerne rørtes dog ey; de frygted, han
 een gang

Skulde forraade, paa Landet frelst, den skændige
 Gierning;

Gave ham derfor det Valg, enten selv sig at dræbe,
 for hist at

Jordes paa Land, eller flux nedstyrte sig dybt
 under Bølgen.

Da nu bleg i sin trængende Nød den skælvende
 Sanger

Stod, som en Steenbuk stander, forfulgt paa
 farligste Fjeldtind,

Raadvild, om oppebie den skal hint sigtende
 Dødskud,

Eller fortvivlet sig styrte, ved Spring, i Fjeldenes
 Afgrund?

Saadan sig Sangeren her betænkte med bankende

Hjerte:

Om han med iiskold Haand skulde støde det blin-
kende Mordstaal

Dybt i sin Barm, eller fik, ved et Fald fra
snablede Forstavn,

Overlade sit Liv i Dombelterens Magt, Posei-
dons.

Dette tilfaldt den Tvivlende dog ansaae for det
Bedste,

Hæved sit Blik, og udbrød med letberingede
Stemme:

Nu velan, I Barbarer! Forhærdede! Sikker
Kronion

Straffe Jer vil, som sig bør, og hævne Jer
skændige Medfart

Mod en uskyldig Mand. Men da grumt I giver
det Valg mig,

Enten i Havet at døe, eller døe for blinkende
Mordstaal,

Valger jeg hint. Dog lader mig først fra snab-
lede Bagstavn

Synge min Svanesang, at min Siel maa inder-
ligt styrkes

Eengang endnu af den himmelske Lyd, for Døden
mig savner.

Satte sig der med Lyst, og fornam de smeltende
Toner.
Men ubevægelig stod den forhærdede Flok. Da
nedsprang
Smilende Sangeren kief i sin Pragt, med gyldne
Barbiton
Høit i Haand imod Himlen raft. Og fra kielige
Langbund
Skød en Delphin sig flux, for at frelse den hellige
Sanger;
Greb han med smidige Stierte om sin Krop, og
satte ham stolt saa
Høit paa Ryggen og bar ham til Land, over ruls-
lende Bølger.
Ængstligt Røerne Flugten toge; men Eurus og
Notus
Galende snøs, og foer hen, og bestormed med fraas-
dende Vandskum
Dækket brat, og splintred i Qvag den tumlende
Skibsmast;
Bristed saa Røret forbitret fra sprukne Kiel; men
i Luften
Trevled de flagrende Seil med forfærdelig Latter,
og snurred
Braget i mudrede Grund, og henslog hver Plante
paa Dybet.

Greb saa med stormstærk Haand om forhærdede
 Nakke hver ængstlig
 Røver, og dukked ham dybt, i det Pestluft aans-
 dende Havdynd,
 Kasted ham halvød saa til Straf paa corinthiske
 Strandbred.

Saa sang høit for Rudkiøbings Mænd den frem-
 mede Sanger.

Jasons Tog han fremdeles besang, om Helten som
 didfoer

Efter et Guldfkind. Her, Argonauternes Lige,
 med Stolthed

Droge de nordiske Mænd, efter Purpur: Jordbær
 paa Thorsing.

Alle med Bifald lønned hans Qvad. Men flux
 fra sin Roerbænk

Skipperen foer, og fatted den vægtige Stang, som
 ved Siden

Laa, paa dens Ende med. Søm, var befæst en
 drabelig Jern:Krog;

Løb saa i snablede Forstavn frem og stødte den
 voldsomt,

Tørnende fast, mellem spraglede Steen; thi brat
 under Thorsings

Blomsterstrandbred Skibet nu stod i en magelig
 Havbugt.

Erikiden dem vented paa Stranden; med hiertelig
Fryd han
Modtog Rudkiøbings Mænd og de Fremmede,
førte dem hurtigt
Ind i sin Hal, hvor beredt alt vinkte det qvægende
Maaltid.

Og de ambrosiske Bær, i de afgangtfunklende Staalser,
Smilte med Purpursmil, til Behag for den
samlede Skare.

Og deres Hænder de løfted mod veltillavede Maals
tid,

Men da til Maden og Driften var stilt den his
gende Længsel,

Med Samtaler forlystet sig da de alvorlige Kæmper,
Indtil den rødmande Sol sank ned bag dæmrende
Stove.

H i e m f a r t e n .

Luna, kjerlige Mo! sværmerisk sødtblegnende
 Gjomfrue, du!
 Har du Phoebus den stærktblussende Drot afløst paa
 Himmelen?
 Seer du, høit fra din Sky, ned paa vor Es, for
 i din Midnatstund
 Huldt at vise vort Skib snorlige Wei, henad den
 straalende
 Solbro, grundet af Vand, kruset af Vind, dæk-
 ket af Himmelglands?
 O hvor bleg paa det blegtsvulmende Seil stuer
 vemodsfuld!
 Bønder venlig de matfunklende Horn ned imod
 Urterne

Did til Lundenes Bred, hyllet i Natstumring o
 Sommerduft.
 Sælsomt affikker her jordiske Blus, rødt og fa
 legemligt,
 Til din ætherne Glands, salige natvandrende Pil
 legrim!
 Thi den grusomme Mand hidlokker her, med sin
 Natteblus,
 Den uskyldige Fisk op fra sit Dyb, til sin For
 dærvelse.
 Stummelt luer, som Blod, dybt imod Land, fri
 stende Lygtemænd,
 Mens du, salig og fri, smiler din maisværmen
 Kærlighed.
 Lokker smægtende Mø ud til den sødtqviddrend
 Bøgelund,
 Hvor krystallklare Bæk, kiselig og mild, den utaal
 modige
 Beiler lokker, at see, som i et Speil, Luna di
 Benlighed.
 Men hvad smelter saa skönt, yndigt med Sang
 chor i dit Ætherlys?
 Skynd dig! Skynd dig, o svagtblæsende Wind
 Skynd dig og bring os did,
 Til letglidende Baad, opfyldt kun af syngent
 Pigeflok,

Krandst med Mai, der er brudt paa den af
Smaa: Bover ombølgede
De, hvor bøgende Ro nylig har ydt qvægende
Sundheds Saft.

Seer du Karret, med Kornblomster omhængt?
Skynd dig og bring os did!

At med Pigernes natjublende Chor fro vi kan
følges til
Nære, dæmrende Strand, giennem det lyskrusede
Bølgeskiær.

S l u t n i n g.

Saaledes da til idel Lyst
 Den smukke Sommerregn os favned,
 Ved Venkabs, ved Naturens Bryst
 Vi ingen Spøg og Glæde favned.

Nu droge vi fra dette Sted,
 De kiære Langelandske Skove,
 Hvor Munterhed og Siestrihed
 Modtog os fra den salte Bove,
 Hvor Oxen drog med sene Fied
 I feden Jord de dybe Plove,
 Hvor Haren og Kaninen leger
 I Maanskin under Skovens Eger.

Fra Den, der som smekker Green,
 Brudt af den danske Rosenhække,
 I Vandet ligger ved en Steen,
 Mens idel Knupper den bedække.

Til Østen atter stod vor Hu,
 Did over Skummet, over Søen;
 Hvor skion, i stille Pigeblu,
 Stod Østersøens Glæde Møen,
 Der blotter stolt, til Søemænds Lyst,
 Sit kridnehvide Jomfrubryst.

Da kom et Bud: Om tvende Dage
 Din Ven forlader Danmarks Land!
 Hvis dit Farvel han skal medtage,
 Da skynd dig hjem til Arelstrand.

Og brat Farvel vi Alle bade,
 Unødig Bølgen bort os bar;
 Dog stod vi alt i Nyborgs Gade,
 Før Solen sank i Havet klar.

Nu kunde vi ei længer ile:
 Thi der var ingen Vei og Jord;
 Forgæves saae vi Sicelland smile;
 Ei mindste Vind i bredden Fiord!
 Hvad hjalp den snelle Flugt paa Land?
 Ufølsomkolde salte Strand!

Og næste Morgen samme Kummer,
 Paa Dækket, paa den stille Smak;

De dovne Bølger laae i Slummer,
 Som Speil var hele Søen flat.
 Alt Klokken ti fra Taarnet brummer,
 Kun fures Vand, hvor Riølen stat;
 Og Skibet sig ei meer bevæger,
 I Seilet Sommerfuglen leger.

I tretten Timer nødte at flakke
 Paa den phlegmatiskdøde Sø!
 Hift vinkte Sjællands Blomsterbakke,
 Men den forherte stille Smakke
 Ei nærmed sig vor Længsels:Øe,
 Før Dag var endt, den allersidste,
 Der skulde Ben fra Bennen vrifte.

I næste By vi maatte hvile,
 Naturen fordred stræng sin Ret,
 Vi kunde meer ei tappert ile,
 Med tunge Sjæl og Legem træt.
 To Timer blundet! Otte Mile
 Tilbage dog, og fire Slet!
 Og naar vor Viser stod paa ni,
 Var Haabet om at sees forbi.

Da talde Modet i mit Bryst:
 Den Vind, som tvang dig til at klage,

Maaskee har holdt din Ven tilbage.
 Forstummet var den bange Nøst.
 Med Morgenrødens unge Fugle;
 Kun Haabet sang i Hjertet Trøst.
 Og Frygten svandt med Nattens Ugle.
 Varmt smilte Purpur paa min Kind,
 Og Bognen foer i Ringsted ind.

Og mens for lette Hiul blev spændt
 Udhyilet Kraft og frodig Vælde,
 Jeg havde mine Fied henvendt
 Til Kirken, hellig i sin Ælde.

I Solkin paa den hvide Muur
 De blege Skjoldemærker smilte;
 Derude loe en frisk Natur,
 Her fordums Blomster visne hvilte.
 Og Straalen hen for Altret ilte,
 Og funkled paa den sorte Steen,
 Som dækker smuldne Kongebeen.

Jeg bad en Bøn, Gud hørte mig,
 Thi med fornyet Til jeg reiste;
 Snart Arelstad, jeg skued dig,
 Hvor dine høie Taarne kneiste.
 Jeg foer til Døren, aabned den
 Og — Fryd! — og fandt endnu min Ven.

Og broderligt vi Afſkeed tog;
Vi ſilles ikke for beſtandig.
Naar Skiæbnet bort en Glæde drog,
Bor ſtille Beemod være mandig.
Vi ſilles ikke for beſtandig!
Frit Siælene kan ſammen ile,
Dem ſkille ingen hundred Mile.

Og heller ei, min Læſer nu
Med dig jeg evig Afſked tager;
Fordi ei dengang længer du
Paa Bognen med Poeten ager.
Jeg Stof til nye Digte henter.
Vi ſees maaskee før du det venter!
